

Được Chiều Sinh Kiêu: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con

Contents

Được Chiều Sinh Kiêu: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con	2
1. Chương 1: Xuyên Qua Rồi	3
2. Chương 2: Mỹ Nam Như Tiên Như Yêu	4
3. Chương 3: Thấy Chết Không Cứu	6
4. Chương 4: Nhờ Cây Mỹ Nam	7
5. Chương 5: Trong Mạnh Đều Có Tay Mạnh Hơn (1)	8
6. Chương 6: Trong Mạnh Đều Có Tay Mạnh Hơn (2)	10
7. Chương 7: Làm Đẹp Vóc Người	11
8. Chương 8: Trần Trường Bị “quỷ” Ôm	13
9. Chương 9: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân	14
10. Chương 10: Truy Nã Tiểu Oa Nhi	15
11. Chương 11: Điệp Đối Điệp	17
12. Chương 12: Bị Đuổi Theo	19
13. Chương 13: Lại Bị Bắt Cóc Tổng Tiền	20
14. Chương 14: Tức Giận	21
15. Chương 15: Sát Thủ Tóc Bạc	23
16. Chương 16: Ngaan Diện Đại Ca	25
17. Chương 17: Uy Hiếp Ngược Lại	26
18. Chương 18: Vẽ Hoa Khuôn Mặt Tuần Tú Của Người	28
19. Chương 19: Có Rắn	29
20. Chương 20: Bị Rắn Cắn	30
21. Chương 21: Lấy Máu	31
22. Chương 22: Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục	32
23. Chương 23: Đây Là Cảnh Cáo	34
24. Chương 24: Ta Công Người	35
25. Chương 25: Người Không Hiểu Ta	36
26. Chương 26: Thượng Quan Phủ	38
27. Chương 27: Nàng Lừa Hấn	39
28. Chương 28: Hàng Xóm Kỳ Quái	40
29. Chương 29: Đánh Cuộc	41
30. Chương 30: Thắng Người Ca Ca (1)	43
31. Chương 31: Thắng Người Ca Ca (2)	44
32. Chương 32: Đối Xử Khác Biệt	45
33. Chương 33: Muội Bằng Ca Quý	47
34. Chương 34: Đánh Cờ	48
35. Chương 35: Ngày Kế Tiết	49
36. Chương 36: Tắm Uyên Ương	51
37. Chương 37: Mượn Thân Thể Dừng Một Chút	52
38. Chương 38: Miễn Cường Phụ Trách	53
39. Chương 39: Biết Người Biết Ta Cuối Cùng Chiến Thắng	55
40. Chương 40: Cùng Nhau Rơi Vào Cạm Bẫy	56
41. Chương 41: Giả Nhân Giả Nghĩa	57

42. Chương 42: Đôi Môi Kề Nhau	59
43. Chương 43: Người Đồng Đạo	60
44. Chương 44: Giúp Nàng Gãi Ngứa	62
45. Chương 45: Ôm Nàng Ngủ	63
46. Chương 46: Kết Thân	64
47. Chương 47: Người Phải Phụ Trách Đối Với Ta	66
48. Chương 48: Cung Yến	67
49. Chương 49: Lựa Đồ Tên Chỉ	69
50. Chương 50: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con (1)	70
51. Chương 51: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con (2)	71
52. Chương 52: Phụ Trách Lẫn Nhau	73
53. Chương 53: Tìm Người So Chiêu	74
54. Chương 54: Lợi Dụng	75
55. Chương 55: “ngày Kế Tiết” Phát Tác Rồi	77
56. Chương 56: Giả Lòng Tốt	78
57. Chương 57: Trừng Phạt	79
58. Chương 58: Đánh Là Tình	82
59. Chương 59: Gặp Sát Thủ	84
60. Chương 60: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân	86
61. Chương 61: Môn Chủ Hộ Vệ	89
62. Chương 62: Thần Bảo Vệ Bóng Tối	91
63. Chương 63: Không Có Cảm Giác	93
64. Chương 64: Vào Ố Lạc Vương Phủ	96
65. Chương 65: Quý Dị	100
66. Chương 66: Ngoan Độc	103
67. Chương 67: Mệnh Trung Chú Định	105
68. Chương 69: Ta Muốn Gả Cho Người	108
69. Chương 70: Ôm Nhau Ngủ	110
70. Chương 71: Đại Náo Hậu Hoa Viên	113
71. Chương 72: Ta Muốn Từ Hôn	115
72. Chương 73: Giao Dịch	118
73. Chương 74: Phía Sau Màn	120
74. Chương 75: Uy Hiếp	123
75. Chương 76: Không Được Giành Đàn Ông Với Ta	125
76. Chương 77: Bí Mật Động Trời	127
77. Chương 78: Người Thích Ta Sao	130
78. Chương 79: Ôm Đi Ngủ	132
79. Chương 80: Được Chiều Sinh Kiêu	134
80. Chương 81: Đập Phá	137
81. Chương 82: Thiên Tài Tịch Mịch	139
82. Chương 83: Trên Công Đường	142
83. Chương 84: Dọn Dẹp Cục Diện Rồi Rầm	144
84. Chương 85: Bảo Vệ Vương Phi Trẻ Con	146
85. Chương 86: Trừng Phạt Vương Phi Trẻ Con	148
86. Chương 87: Hẳn Rất Nghe Lời	151
87. Chương 88: Võ Công Quá Kém	153
88. Chương 89: Đối Phó Người Khác	155

Được Chiều Sinh Kiêu: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con



Giới thiệu

Nếu bạn yêu thích thể loại truyện xuyên không nhưng cũng thích dư vị của truyện ngôn tình, những

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoc-chieu-sinh-kieu-chon-trung-vuong-phi-tre-con>

1. Chương 1: Xuyên Qua Rồi

Đêm dài người tĩnh lặng, gió lạnh hiu hiu.

Trên bờ biển của bến tàu, võ sĩ áo đen đứng ngay ngắn, người đàn ông đứng đầu âu phục thẳng thớm, khuôn mặt anh tuấn tỏa ra khí thế cuồng ngạo khí phách.

Bỗng nhiên, khuôn mặt tuấn tú không gọn sóng xiết lại một chút, con người đen xẹt qua một vẻ cứng chiều bất đắc dĩ.

“Sở Lạc Lạc, còn không mau ra!”

Vừa dứt lời, chỉ thấy một bóng dáng yêu kiều chui ra từ sau người áo đen.

Xuyên thấu qua ánh trăng, gương mặt phấn nộn của nàng như búp bê gốm sứ thật không đáng yêu, thêm vào cặp mắt sáng rực như lưu ly trong suốt, hoạt bát giống như tinh linh không dính khói lửa trần gian.

Cô cười híp mắt chạy tới, bỗng chốc liền nhảy vào lòng ngực người đàn ông: “Anh à, em đến cổ vũ anh, anh rất cao hứng phải không?!”

“Lạc Lạc, đây không phải là trò đùa.” Nam nhân gỡ tay của cô xuống, sau đó tháo áo chống đạn của mình xuống.

“Mặc cái này vào.” Hắn tự ý đưa áo chống đạn cho cô mặc, sự việc tới bây giờ, chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng thôi.

Cuối cùng, hắn cong ngón tay gõ vào đầu cô một cái.

“Anh à, em đã tốt nghiệp khóa huấn luyện rồi, công phu rất tốt, anh không cần phải lo đâu...”

Nhưng mà, lời của cô vẫn còn chưa nói hết câu, liền cảm thấy đất dính dưới chân giật một cái, cả người cô bị kéo xuống, cô sợ hãi kêu lên: “A...”

Khi hắn muốn thò tay kéo cô thì đã không kịp nữa rồi.

Mặt đất thoáng cái lại khôi phục rắn chắc, song, chỗ khác của bến tàu, một người đàn ông cả người quần áo lam lũ buộc thuốc nổ từ nơi nào đó chui ra dùng súng chỉ vào đầu Lạc Lạc.

“Sở Dật Bắc, mày phá hủy địa bàn của ta, tao muốn mày thưởng thức tư vị mất đi người thân...đây là em gái bảo bối của mày đúng chứ, ha ha ha...muốn cứu nó, thì tự sát, nếu không... tao liền nổ chết nó, dù sao hôm nay tao cũng chẳng muốn sống rời khỏi đây.”

Nói xong, người đàn ông đột nhiên chìa tay làm bộ dáng muốn kéo sợi dây thừng trên người.

“Chờ một chút!” Sở Dật Bắc hét lớn một tiếng.

Lạc Lạc giùng giăng: “Anh, không thể được, không được... mà cái tên khốn đáng chết này, không ày tổn thương anh tao!”

Cô không muốn mất mạng liền ra sức giãy dụa, tay càng ra sức nắm lấy mặt tên nam nhân.

Sở Dật Bắc nhìn mà kinh hồn bạt vía: “Lạc Lạc, mau dừng tay...”

“A...cái con nha đầu thối này, đừng kéo sợi dây, a...Ầm...”

Kẻ bắt cóc mặt tái xanh mà trợn to hai mắt nhìn, trong nháy mắt lại bị khói bom dày đặc cuộn sạch: “Ầm ầm ầm...”

“Lạc Lạc ——” Sở Dật Bắc vô cùng đau đớn mà liên cuồng hét lên

Lửa đỏ bao phủ tại bến tàu, tiếng gầm vang của bom cứ vang lên, hỏa hoạn thiêu đốt xung quanh.

...

Bến tàu nổ tung, hồn cô bay về trời, nhưng hai tên tiểu quỷ đưa cô về âm phủ đột nhiên lại vòng vo trên đường.

Bọn chúng đẩy mặt ra vẻ mặt xấu hổ nhìn về phía cô: “Sở Lạc Lạc, ha ha... cô có muốn tiếp tục sống không?”

Lạc Lạc không hiểu gì cả: “Ta đã chết rồi, các vị không phải đưa ta đi đầu thai sao?”

“Ha ha... đích thực kiếp này tuổi thọ cô đã tận, nhưng kiếp trước tuổi thọ của cô chưa hết, chỉ là...chỉ là hình như chúng tôi câu sai hồn rồi, vì thế cả hai kiếp cô đều chết cả, bởi vì kiếp trước cô còn quá nhỏ, chỉ có mười tuổi, hồn phách quá yếu nên không có cách nào hoàn dương, vì thế, khụ khụ... chúng tôi tính đưa cô về kiếp trước, chúng tôi mới trở về báo cáo kết quả công tác được.”

“A? Có chuyện tốt như vậy sao?” Cô nghĩ đến đầu tiên là mình không cần phải chết nữa, ha ha, thân thể hoàn hồn thôi mà, chuyện cổ quái li kì gì cô cũng chưa từng thấy.

“Đúng đúng đúng, chuyện cực kỳ tốt!”

Hai tên tiểu quỷ vừa nói xong, chưa đợi cô chuẩn bị tốt tâm lý, liền đẩy cô một cái.

“Này này, chờ chút... hình như các vị vừa nói là mười tuổi?! Đứa bé mười tuổi?! Còn nữa ta còn chưa hỏi kỹ đi nơi nào, có chỗ ăn, chỗ ở, chỗ mặc hay không...” Cô chỉ kịp hỏi những thứ đó, chỉ cảm thấy thân thể lập tức lao xuống, dọa cho trong miệng cô chỉ còn lại tiếng thét chói tai.

Trong lúc mơ hồ, đỉnh đầu của cô liền truyền xuống thanh âm của tiểu quỷ: “Đợi cô đi đến đó sẽ biết thôi.”

Nghe vậy, cô muốn phát điên, há mồm, nhưng lại bị gió thổi qua khiến nước mắt bị sặc.

Đi đến mới biết có ích gì, tốt xấu thì kết cục đã định rồi, ngay đến cơ hội trở mặt cũng không có hy vọng!

2. Chương 2: Mỹ Nam Như Tiên Như Yêu

Trong khu rừng hoang vu người ở, một bóng dáng nhỏ đi lảo đảo, khuôn mặt nước sơn bôi đen nhìn không ra cụ thể hình dạng gì, đen thùi lùi đến cơ hồ không thấy rõ ngũ quan, chỉ có cái miệng nhỏ lúc mở lúc đóng lay động không ngừng.

“Cái nơi quỷ quái gì đây, sao đi thế nào cũng đi không ra, bụng ta đói chết rồi...”

“...không có đồ ăn ngon, không quần áo, không chỗ ở, còn phải chống đỡ cái thân xác khô khan như cái sân bay đi khắp nơi, làm hại ta cũng không dám nhìn vào mặt mình...”

Đột nhiên, dưới chân nàng bị vướng cái rồi lảo đảo bổ nhào xuống.

“A——”

Lạc Lạc nương nhờ mặt đất, dứt khoát mắc chứng cuồng loạn mà hét lên, hung hăng mà phát tiết xui xẻo trong lòng.

Tiếng thét vừa chói tay vừa trẻ con vang dội trong núi rừng, vô số chim chóc bị giật mình.

“Ranh con nào dám ở trong đỉnh núi của lão tử âm ỉ, có phải chán sống rồi hay không?!”

Tiếng quát thô lỗ mới rơi xuống, hai đại hán vung đại đao từ trong rừng cây hiển hách thổi khí mà giậm chân tại chỗ qua đây.

“Thình thịch!”

Khuôn mặt đen sì của Lạc Lạc khảm thêm ánh mắt sáng đen vừa mới nâng lên, một đại đao lắc lư sáng lên liền bổ vào bãi cỏ bên cạnh nàng, văng lên một đồng bụi bặm.

Trần Mạt sắc Lạc Lạc thì ho khan, lúc cơn tức đang định phát tác, nàng trong lúc lơ đãng trông thấy phía sau con đường nhỏ không xa có một đoàn người mang theo cổ kiệu đi tới.

Nhìn đồ trang trí cổ kiệu, còn thêm một đám thị vệ theo đuôi, người ngồi trong kiệu đó...cũng là kiểu quý tộc!

Bỗng nhiên, gió thổi qua cái rèm trong kiệu, ánh mắt của Lạc Lạc lóe lên.

Người trong kiệu...dùng kính hồng nhìn lướt qua, như tiên hạ phạm để hình dung thì cũng không đủ nói ra rung động trong lòng nàng, quá quá quá...quá đẹp rồi!

Hắn thân mặc áo bào tuyết sắc, đang nâng gò má nhắm mắt lười biếng tựa vào chỗ ngồi bằng gấm, gương mặt tuấn mỹ vô song không chút tỳ vết, tóc dài như thác xõa nơi bả vai, tùy ý rơi lả tả.

Miệng ống tay áo rộng lớn kèm thêm màu đỏ tươi diêm dúa liền mây hoa văn, màu đỏ tươi làm nổi bật thêm bờ môi mỏng trơn bóng hồng nhạt, vừa diêm dúa vừa thanh thuần, diêm dúa là màu đỏ, thuần khiết là khí chất sạch sẽ của hắn.

Ngay cả nàng cũng suýt có lúc phải chảy nước miếng, vị gió dừng, thế nhưng cái rèm đột nhiên trở nên rất nặng, thâm trầm mà đặt tại chỗ cũ, ngăn cách làm nàng như sói như hổ nhìn không chớp mắt.

Lạc Lạc ý do vị tấn mất nháy lên một chút si mê, từ từ, con người nàng trong suốt lên, trong lòng “tách tách tách” mà bàn tính.

....

Cổ kiệu bên kia...

Đi cạnh bên kiệu chính là một tên tùy tùng trẻ tuổi cầm kiếm, hắn xem cục diện ý lớn hiếp nhỏ phía trước, chân mày thoáng vắn lên.

“Thập tam gia, phía trước có hai tên người lớn đang bắt nạt một tên ăn mày nhỏ.”

Bên trong kiệu trầm mặc một chút, mới truyền ra một giọng nam âm nhu dễ nghe: “Hử? Cản đường sao?”

“Bọn chúng là cướp trên đường, không có gì ạ.” Tùy tùng trẻ tuổi thành thật trả lời.

“Vậy thì tốt.” Thanh âm trong kiệu vẫn nhu hòa như cũ, lại xen lẫn ngữ điệu không liên quan gì đến mình.

Theo đội ngũ đi tiếp, bọn họ chạy tới bên cạnh Lạc Lạc.

Hai tên “Đại gia” thân thể căng thẳng nhìn chằm chằm đội ngũ, tay cầm đại đao hướng bên hông, vận sức chờ đánh.

Lạc Lạc lập tức hành động theo hoàn cảnh, kêu trời kêu đất mà khóc ——

“Khụ khụ khụ... có người khi dễ trẻ con, muốn giết người, cứu mạng a...” Nàng một bên ho khan một bên khóc giã dựa trên mặt đất, nước mắt lưng tròng mà nhìn cổ kiệu.

3. Chương 3: Thấy Chết Không Cứu

Người bình thường nhìn thấy thảm kịch này sẽ ra sức cứu giúp, hướng chi nhân mã của cổ kiêu bên kia cực kỳ nổi bật đủ để đánh ngã hai tên người xấu kia.

Nhưng mà, việc mà khiến người phun máu đã xảy ra.

Hai mắt nhắm lè làm trò của Lạc Lạc rớt xuống, đội ngũ của cổ kiêu không có dừng lại.....không, căn bản là không thấy được tình cảnh bi thảm của nàng mặt không chút thay đổi....tiếp tục đi qua!

Hả?

Lạc Lạc ngốc lầy làm ngạc nhiên mà quên khóc, miệng há ra mà nhìn người đi đường.....đi ngang qua?!

Đồng tử sáng long lanh của nàng dần dần toát ra ngọn lửa, hướng cổ kiêu xa hoa ấy mà phun tới.

Hay cho cái tên nhà giàu không có lương tâm! Tâm địa thật đủ ác, ngay cả tiện tay trộm dê nhú lại làm việc thiện cũng tránh luôn!

Ánh mắt trong sáng đen thui thoáng chốc nheo lại, xẹt qua một tia tính kế, nàng đem hình dáng của cổ kiêu nhớ cực kỳ rõ ở trong đầu.

Rốt cục, đội ngũ của cổ kiêu đi xa dần.

Ba người đang đứng yên tại chỗ cũng thu hồi tầm mắt, một lần nữa đối diện với cục diện của họ.

Trong đó có một tên “đại gia” cầm dài như măn hồ đột nhiên mặt cúi xuống, nhe răng trợn mắt với Lạc Lạc, sau đó vừa từ tốn xấu xa mà nói: “Chính là thấy ngươi là tiểu hài tử không hề có lực đánh trả mới khi dễ, ha ha ha.....”

Nghe tiếng, ho khan của Lạc Lạc lập tức dừng lại, tròn mắt quay tròn rồi chuyển động, bỗng nhiên, nàng rất ngây thơ mà cười, hàm răng trắng sáng cùng với vết đen dính ở môi hình thành hình ảnh thú vị.

Nhìn dáng điệu của nàng, hai người đó liếc mắt với nhau một cái: “Con nhóc này giống như không sợ chúng ta, chẳng lẽ là tên ngốc?”

“Đi chết đi tên ngốc!”

Thanh âm mềm mại của Lạc Lạc vừa xuất ra, đôi chân nhanh nhẹn của nàng thuận lợi đá xuống chỗ mệnh tử của cái tên “đại gia” vừa nhe răng trợn mắt với nàng, xuất chân nhanh, chuẩn, ác.

“A——”

Tiếng gào thét như heo lập tức vang vọng núi rừng.

“Nói cho ngươi biết, lúc tiểu hài tử xấu xa bùng nổ cũng có thể lấy đi tính mạng của ngươi.”

Chính vào lúc một tên khác muốn giơ đao đánh xuống, Lạc Lạc chui qua cánh tay kế bên của hắn, đi đến phía sau hắn chọn ngay vị trí ma huyết của hắn mà hung hăng đá một cước.

“Ừ!” Người nọ lên tiếng rồi bổ nhào xuống, cả người run lên nhất thời không đứng dậy nổi.

“Tiểu quỷ thôi!” Bọn chúng đồng thời gào thét, nhưng tạm thời đều không đánh trả được.

Lạc Lạc ngọt ngào mà cười, rất ngây thơ vô tội: “Đại thúc, có vui không a? Chúng ta lại chơi tiếp nào.....thật kích thích!”

Ánh mắt trong suốt mà nàng hồn nhiên để lộ ra đột nhiên nhảy lên tà ác, quỷ dị không hợp độ tuổi khiến lòng người kinh sợ.

Động tác của nàng vô cùng nhanh chóng, bàn tay nhỏ bé cào bụi cây bên cạnh một cái, một cái dây leo gai “vèo” bị lôi đến.

Hai người kia không kịp lộn nhào mà đứng lên, chỉ cảm thấy hoa mắt, dây leo gai liền quay về phía họ đập xuống.

“A—— ”

Tiếng kêu rên của hai đại hán đồng thời vang vọng núi rừng.

Lạc Lạc lưng tay chậm rãi bước thong thả tới trước mặt bọn chúng, thân mình nhỏ gầy bần như vậy đột nhiên trong mắt bọn chúng trở nên rất cao lớn.

Nàng cong môi: “Độc dây leo này thật có lực, thế nào, chỗ bị đâm có phải bắt đầu cảm thấy vừa ngứa vừa tê dại không? Hơn nữa cái mệnh tử của “đại gia” bị đập rồi, thăm thăm, phải cận thận nha, nếu như bị thương mà bị gai độc đâm đến, sẽ đoạn tử tuyệt tôn đó.”

“Người cái con nhóc...độc ác này!” Người ấy ôm lấy mệnh tử, gân xanh nổi lên từng cái.

Lạc Lạc rất ngây thơ mà nháy mắt, tiếp tục lẩm bẩm: “Hai vị đại gia, có nghe nói qua câu trẻ con phải cải cách, anh hùng cũng nhụt chí?”

Đương nhiên là chưa nghe qua, bởi vì cái đó nàng tùy thời mà tự chế thôi.

Thuận theo, ánh mắt trong suốt của nàng chuyển hướng tới cuối con đường nhỏ, đội ngũ của cô kiệu đó đứng lúc đi đến cuối đoạn, nàng hít một hơi thật sâu, nắm đấm bốc lên, dùng toàn lực....đuổi theo!

P/s: Thân ái các bạn, đây là ngôn từ đã được thay đổi, chỗ còn chưa thỏa xin hãy thông cảm bỏ qua cho.

4. Chương 4: Nhờ Cậy Mỹ Nam

Đuổi theo một đoạn đường, vào lúc mà Lạc Lạc cảm thấy cái chân nhỏ không còn chịu nổi nữa, cô kiệu rốt cục dừng lại rồi.

Nàng chìa tay chống vào vách tường bên cạnh, khí quyết không thông mà thở hổn hển.

“Chân ngắn này vẫn là dùng không được, đuổi theo lâu như thế mới giúp mình đuổi đến, phù phù.....”

Nuốt nuốt nước miếng, nàng thật vất vả để thuận khí lại.

Ngẩng đầu, chỉ thấy thần tiên công tử trong cô kiệu chậm rãi bước xuống.

Ánh mặt trời ấm áp, ánh sáng nhu hòa xuyên thấu qua, hần như ngọc hình dáng thanh mỹ càng thêm vô cùng hoàn mỹ.

Tỳ (BTL: ý chỉ khiếm khuyết)

Lạc Lạc nhìn bằng ánh mắt xa xăm, tốt xấu gì ở thế kỷ 21 nàng cũng được coi như là thiên sứ phiêu phiêu người gặp người thích, nhân vật xinh đẹp chung quanh nàng thật đúng là không nhiều lắm.

Chính là, nhìn cổ nhân đẹp như tiên giáng trần thế này, vẻ đẹp của nàng đã bì không bằng rồi!

Tục ngữ nói tâm hiền tướng đẹp, tâm ác tướng xấu.

Nam nhân này.....không, chỉ có thể tính là nửa nam nhân, nhìn tuổi của hắn nhất định không vượt quá hai mươi, tuổi còn trẻ mà tâm đã ác như vậy, so với nàng thì bì không kịp, nhưng đúng là thật chết người, hắn thoạt nhìn vẫn đẹp như thế!

Nhìn nhìn, mỹ nam đột nhiên đi về phía đường đi của nàng.

Bộ mặt đầy tro bụi của nàng cười cười một chút, đồng tử đen chuyển động trong lúc đó, nàng như tiễn rời cung mà bay về hướng mỹ nam. Đồng tác vừa nhanh vừa chuẩn mà nhào vào ngực mỹ nam, ôm chặt lấy bắp đùi của hắn không buông, ai kêu bây giờ nàng chỉ với tới cái lưng cao của người ta.

Thừa dịp trong lúc mỹ nam vẫn còn chưa phản ứng, nàng khóc thật thê lương——

“Ca ca, đừng có bỏ lại muối mà! Ca ca, muối biết sai rồi, muối sẽ không xuất hiện trước mặt tẩu tử xinh đẹp chộc giận hai người bỏ nhau, muối cũng sẽ không ở trước mộ phận của cha mẹ nói ca ở rể sửa họ bất hiếu, sau này cái gì muối cũng nghe lời ca, ca ca, ca đường đuổi muối đi có được không, muối chỉ còn lại huỳnh là người thân, muối hết chỗ để đi rồi, ca ca, cầu xin ca.....đừng có đuổi muối muối đi.....Ồ ô ô.....Ca.....”

Đột nhiên bị người ôm lấy, hấn cũng không tránh né, hơn nữa cũng không dây dụa, càng không mất đi phần nhỏ nhả mà đứng thẳng.

Cúi đầu, khuôn mặt ôn nhu tuấn mỹ của hấn không đổi, chỉ là nhếch một bên chân mày, môi mỏng hơi hơi gọi lên, con người đen rục rờ mà xem xét nàng, tựa hồ đang nhìn màn biểu diễn phấn khích bình thường mà hứng thú dạt dào.

Nhưng mà, hộ vệ ở phía sau hấn lại chen chúc đi lên.

“To gan! Cũng dám.....” Thị vệ trẻ tuổi bên cạnh vẫn gắt gao đi theo cổ kiệu mắt thấy liền rút kiếm.

“Thiếu Ngân, không có gì.”

Mỹ nam mở miệng, thanh âm thật dễ nghe, lại....gợn sóng không được! Đường như hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi nàng.

Lạc Lạc lén lút từ hông hấn nâng con người liếc nhìn chủ nhân trong ngực một cái.

Ha! Hấn tựa hồ như đoán được cử chỉ bình thường của nàng, lúc nàng nháy mắt nhìn coi cũng vừa lúc va chạm cái nhìn tựa tiểu phi tiểu của hấn.

Nàng nhanh chóng nước mắt nước mũi mà tiếp tục khóc van: “Ca ca, đừng có đi với tẩu tử được không, sau này muối sẽ ngoan ngoãn ở trong nhà lá không ra phòng lớn quấy rầy các người, muối.....muối sẽ không ở ngoài nói với người ta là ca ca muối khiến muối mất mặt, tuy là ca đối họ về sau chúng ta không còn chung họ nữa, nhưng ca vẫn là thân ca ca của muối, muối sẽ thật ngoan ngoãn mà nghe lời ca, ca kêu muọt quét rác chà nhà, muối cũng sẽ không lười biếng nữa.....”

Lạc Lạc một bên khóc nỉ non một bên rên rĩ, gương mặt đầy bụi làm cho nước mắt thấm dần, thân mình nhỏ gầy run rẩy, vừa nghèo túng vừa đáng thương.

Một trận khóc kêu trời kêu đất, khiến người đi đường quanh đây đều bị hấp dẫn chạy qua.

Bọn họ lộ ánh mắt đồng tình mà nhìn tiểu khất cái Lạc Lạc, nhìn nhìn thì thấy mỹ nam cầm y hoa phục đang bị nàng ôm gắt gao, ánh mắt phê phán.

5. Chương 5: Trong Mạnh Đầu Có Tay Mạnh Hơn (1)

Người xem đến càng ngày càng nhiều, có một số người thậm chí bắt đầu chỉ trỏ.

“Thật sự là thói đời bạc bẽo, làm ca ca vô lương như thế.”

“Đúng vậy, lương tâm đều bị chó gặm rồi!”

“Tiểu Oa Nhi này thật đáng thương, không cha không nương còn vì thân ca ca mà làm cu li rửa nhà vệ sinh, ôi.....thói đời này.....”

Tiếng nghị luận càng lúc càng lớn, người phụ họa cũng càng ngày càng nhiều.

Lạc Lạc đem từng câu chung quanh nghe vào trong tay, trộm le lưỡi.

Hết cách, nàng lần đầu đến chỗ người không quen, quan trọng là phải tìm người nương nhờ, vốn dĩ cũng không muốn dựa vào cách xấu xa này, ai kêu soái ca này khiến lòng nàng khó chịu!

Nhưng mà, mỹ nam bị Lạc Lạc ôm vẫn bất động thanh sắc như cũ.

Môi thần hân ngậm cười, giơ tay lên.....

Mọi người ngừng thở, khần trương mà nhìn tay hân, nghĩ đến hân muốn đánh Tiểu Oa Nhi.

Lạc Lạc lưu chuyển con ngươi đen, nghiêng tay lắng nghe tiếng gió, đuôi mắt dư quang âm thầm nhìn trộm tay hân.

Tay trắng ngần thon dài, rất đẹp, nhưng mà.....cũng có lực uy hiếp.

Hân chắc không phải muốn bẹp nàng đi?

Ngay tại lúc nàng căng thẳng tinh thần, tay hân lại ôn nhu xoa đầu nàng, rất thân thiết mà vuốt tóc bấn mà rối của nàng.

Cảm xúc ôn nhu, rất dễ chịu, khiến nàng có chút buồn ngủ.

Nhịn không được mà nàng có chút say mê.

Thấy nàng thoải mái mà nheo mắt lại, môi của hân ý cười càng sâu.

“Muội muội ngoan, muội có thật là từ nay về sau nghe lời ca ca?”

Trong khi nói, ngón tay thon dài thuận rơi vào bả vai nàng, không nặng không nhẹ mà mát xa.

Hô.....càng thêm dễ chịu!

“Ừm.....Đúng vậy.” Nàng ngay cả nói cũng bắt đầu miễn cưỡng.

“Nói như thế muội là đứa trẻ ngoan?” Tiếng nói của hân càng thêm nhu thấp, khuôn mặt tuấn dật tuyệt trần bởi vì dáng cười ôn nhu càng thêm có vẻ mê người.

Mỹ nhân này, câu hồn!

Ánh mắt hí hí của Lạc Lạc toát ra tâm hình phao phao: “Muội rất ngoan.”

“Vây.....liền nghe lời trở về rửa nhà vệ sinh đi.” Môi mỏng hân cong lên, tiếng nói thêm phần nhu như lông ngỗng nhẹ nhàng bay xuống.

Tiếp đó, tay hân buông ra.

Không hề thoải mái, đầu óc Lạc Lạc oanh oanh một chút lập tức thanh tỉnh.

Cái.....Cái gì? Trở về rửa nhà vệ sinh?!

Nàng trừng lớn ánh mắt, còn chưa kịp phản ứng, liền cho thị vệ vây xung quanh: “Gia chấp thuận người trở về rửa nhà vệ sinh, thỉnh đi!”

“A?”

Ánh mắt Lạc Lạc cơ hồ phải thoát cửa sổ mà nhìn nam nhân ôn nhu mỹ lệ kia chậm rãi mà tiếp nhận một bộ áo khoác sạch sẽ thay vào, sau đó lại tiếp nhận tin của thủ hạ hân đem đến, chỉ biết tiêu độc khăn tay lau tay.

Sau đó, hân cười híp mắt mà liếc nhìn nàng một cái, sau đó ngồi trên cổ kiệu, rèm buông, ngăn cách trọn mắt há hốc mồm của nàng.

Phản ứng của nàng cũng rất nhanh, lập tức hướng mặt đất ngồi xuống, khóc rất là thê thảm: “Các vị đại gia cứu ta với, ca ca lại muốn ta rửa nhà vệ sinh, ô ô ô.....”

Lúc mọi người ở đây muốn chủ trì công đạo, trong cổ kiệu truyền ra một tiếng nói mềm nhẹ: “Các vị có phải là muốn quản chuyện của Thương Nguyệt Vô Triệt ta?”

“Thập tam vương gia Thương Nguyệt Vô Triệt?!” Có người kinh hãi kêu lên.

“Hân là thập tam vương gia? Vậy Tiểu Oa Nhi này không phải là ở.....lừa gạt chúng ta? Thập tam vương gia là nhi tử nhỏ tuổi nhất của hoàng thượng, Tiểu Oa Nhi này nói là muội muội của thập tam vương gia.....” Lại có người kêu to.

“Thiếu Ngân.” Bên trong kiệu lại truyền ra thanh âm.

“Vâng.” Thiếu Ngân đem lệnh bài sáng ngời trong tay, mọi người lập tức hướng Lạc Lạc trợn mắt.

“Nàng gạt người!”

Mọi người cùng nhau kêu to.

“Tiểu lừa gạt, bắt nàng đi gặp quan phủ!” Có người đề nghị như thế.

Thuận theo, âm thanh dễ nghe trong cổ kiệu là vang lên: “Các vị hà tất động khí, ban nãy “muội muội ngoan” của bốn vương nói muốn cùng bốn vương trở về rửa nhà vệ sinh, bốn vương thấy nàng có lòng hối cải như vậy, vậy liền cho nàng ** đi.”

“Đúng đúng, phải **!” Mọi người cùng phụ họa kêu lên.

6. Chương 6: Trong Mạnh Đầu Có Tay Mạnh Hơn (2)

Bọn thị vệ dùng sức mài dao ken kết vây khốn Lạc Lạc, một đường hướng về phía trước.

Phía sau, đoàn người vẫn đang nghị luận, chỉ bất quá đã thay đổi chủ đề.

“Thập tam vương gia thật sự là một vị vương gia tốt bảo vệ bách tính.”

“Trẻ con cần dạy, thập tam vương gia thật sự là hình mẫu tốt.”

...

Một loạt ca ngợi đều vô cùng châm chọc mà tiến vào lỗ tai của Lạc Lạc, nàng âm thầm cắn răng, mắt hầu như muốn đem cổ kiệu tròng cho thủng lỗ.

Thương Nguyệt Vô Triệt, người lại tương kế tựu kế mượn ta qua cầu.

Ta Sở Lạc Lạc cùng lương tử người kết chặt. Ngày sau còn dài, chúng ta cười lừa tập nhạc, cứ đợi đấy!

Đường càng đi càng xa, không biết quẹo bao nhiêu khúc cong, vòng vo bao nhiêu vòng, cổ kiệu rốt cục dừng lại tại một tòa cung vàng điện ngọc uy nghiêm hiên hách.....“Lạc vương phủ.”

Mà Thương Nguyệt Vô Triệt cũng tự nhiên đi vào, giống như sớm đã quên sự tồn tại của nàng, không lưu tâm trở mắt nhìn nàng bị thị vệ vây khốn.

Trong lúc nghiêng răng nghiêng lợi, ánh mắt nhìn về phía cạnh cái cửa——

“Lạc vương phủ? Vậy mà cùng âm với tên của mình, thật tốt, lẽ nào đây là ông trời vì mình mà an bài nơi cắm y ngọc thực, ha hã...”

Lạc Lạc tự lẩm bẩm, một bên vẫn còn âm thầm vui vẻ.

“Tiểu nha đầu...” Thị vệ trông coi nàng âm thanh không khách khí hạ xuống.

Nàng nguầy nguẩy lỗ tai mà lập tức trở lại: “Làm gì?!” (BTL: Ôi ta tưởng tượng nữ 9 sao thô bỉ nhĩ =))

“Còn không đi vào.” Thị vệ trừng mắt liếc nàng một cái.

Lạc Lạc hướng về phía hắc giả mặt quỷ: “Lạc vương phủ thật đúng là nghèo, ngay cả nuôi một hạ nhân cũng tiết kiệm cơm, chẳng trách khí giữa không đủ một câu nói phải chia thành hai lần mới nói xong.”

Nói xong, nàng nhanh như chớp chạy vào cửa lớn.

Thị vệ kia sau khi phản ứng, tức giận đến mặt tái xanh.

Rõ ràng chính là nàng cố ý cắt đứt lời của hắc!

...

Lạc Lạc rất cao hứng mà ở trong vườn hoa chạy, trăm hoa rực rỡ, nước chảy róc rách, thật không hổ là chỗ ở của vương gia.

“Này này này, tiểu nha đầu, người đừng có chạy lung tung, vương gia cho người vào rửa nhà vệ sinh, người đừng nghĩ là muốn chạy.”

Phía sau, một đại nương mập mạp đuổi theo, hung hăng mà đuổi theo mắng nàng.

Lạc Lạc dừng lại cước bộ, con người đen thùi lùi hơi chuyển động, đột nhiên, nàng liền thẳng tắp mà ngồi mềm xuống đất.

Đại nương mập ngừng lại cước bộ: “Này này, người muốn giả chết sao?”

Lạc Lạc tay che cái bụng, cái miệng tội nghiệp biện hộ: “Đại nương, bụng ta thật đói, không có khí lực, người trước hết cho ta ăn no rồi hẵng làm được không?”

“Đừng hòng lừa gạt...”

“Ừng ục ừng ục...”

Bụng của Lạc Lạc vang lên âm thanh kêu đói.

Khóe miệng của đại nương co quắp một chút: “Đói bụng người cũng không làm được, được rồi, đi theo ta, miễn cho người đi ra ngoài nói lung tung Lạc vương phủ chúng ta ngược đãi hạ nhân.”

Một bữa cơm tối, chốc lát đã đến buổi tối.

Đại nương mập nhéo Lạc Lạc trên đường đi tới phòng củi: “Nha đầu thối, nhất định là người cố ý kéo dài thời gian, không muốn làm đúng không, thời gian lão nương còn nhiều, ngày mai xem ta làm thế nào chinh người, vương gia phân phó xuống phải chăm sóc dạy bảo tốt nhà đầu người!”

Đi tới phòng củi, bà đem Lạc Lạc đẩy mạnh vào, sau đó “cạch” một chút khóa lại.

Lạc Lạc mắt nhìn thẳng tắp chăm chăm vào cánh cửa bị đóng chặt, miệng nhỏ nhấp lại thật chặt.

Ta Sở Lạc Lạc lớn như vậy chưa có người nào dám làm ta tức giận đến thế, Lạc vương phủ rất đẹp đúng không...ta trước hết bắt người khai đao.

7. Chương 7: Làm Đẹp Vóc Người

Bóng đêm thâm trầm, bóng tối bao trùm đường phố, chỉ có đèn lồng ven đường tỏa ra một chút ánh sáng mờ nhạt của nến, chiếu không quá sáng, bốn phía nhỏ giọng không có người.

Đột nhiên, một bóng dáng nhỏ gầy nhẹ nhàng nhanh chóng di động trong đêm tối, chỉ chốc lát liền dừng trước cửa một tiệm thuốc nhỏ.

“Chắc chắc, khóa của người cổ này thật lạc hậu.” Lạc Lạc lẩm bẩm, trong giọng nói hàm chứa ý khinh bỉ nồng nặc.

Rất không có tính khiêu chiến a.

Nàng lấy ra một cây ngân châm, hai ba lần khóa liền mở ra.

Rất nhanh, nàng liền tìm được thứ nàng muốn, sau đó ung dung thản nhiên khóa lại cửa rồi rời đi.

.....

Trở về phòng chứa củi của Lạc vương phủ, nàng lấy ra những thứ nguyên vật liệu kia thở một cái rồi ngửa ra mặt đất, sau đó nàng bắt đầu chế ra kế hoạch lớn.

Những thứ vật liệu linh tinh kia trong bàn tay nhỏ bé linh hoạt của nàng rất nhanh liền hiện ra kết quả mà nàng mong muốn.

Cuối cùng, nàng cầm lên trong đó là một quả bom rất nhỏ, ánh mắt tà ý vòng vo một cái: “Thương Nguyệt Vô Triệt, chờ chút nữa sẽ cho ngươi ném thử kết quả đặc tội với mỹ nữ Lạc Lạc.”

Nói xong, nàng túm toàn bộ đạn dược nhanh như chớp rãi ra phòng chứa củi.

Đi tới đình viện, một nhóm thị vệ vừa lúc đi ngang qua tuần tra, thân thể nhỏ gầy ngồi chồm hổm ở góc tường, hoàn mỹ mà tránh qua.

Tiếp theo, động tác nàng rất nhanh ở mục tiêu chỗ mà nàng để thuốc nổ, cuối cùng, nàng đi tới trước nhà vệ sinh, mắt cơ hồ tóe ra ánh lửa.

“Để cho ta rửa nhà vệ sinh, ta sẽ hoàn toàn đem nhà vệ sinh gột một lần!”

.....

Rốt cuộc, mọi sắp xếp cũng đại công cáo thành.

Nàng chạy tới một bên tường, động tác như mèo nhẹ nhàng bay qua.

Quay đầu lại, nàng hướng về phía tường làm bộ mặt ngoáo ộp: “Lạc vương phủ, gặp lại sau.”

Ánh trăng sáng tỏ ở tường cao nghiêng xuống, chiếu sáng ánh mắt trong suốt linh hoạt của nàng, óng ánh trong suốt như mắt mèo ban đêm.

Chợt, nàng mơ hồ nghe được âm thanh nước chảy.

Nàng xoay mặt hít hà không khí: “A? Không khí từ bên kia thổi tới như thế nào mà như có chút cảm giác ẩm ẩm?”

Theo hướng không khí thổi tới, nàng tò mò thuận đường đi tới.

Đi một lúc lâu, một Ôn Tuyền nóng hổi đột nhiên đập vào mí mắt.

“Oa! Ôn Tuyền?!”

Lạc Lạc hưng phấn chạy tới, hai ba lượt cởi giày ra đem chân bỏ vào trong suối nước nóng.

Hô! Thật thoải mái!

Thuận theo, nàng cúi đầu nhìn chính mình bộ y phục cũ rách không ra bộ dáng y phục kia, nhíu mày ghét bỏ: “Không biết là cái thân thể này mấy ngày chưa tắm nữa.”

Vì thế, nàng dứt khoát cầm quần áo cởi bỏ vào hồ Ôn Tuyền.

Trong nước, nàng nhíu mày nhìn vóc người: “Ôi! Đậu cô ve xào so với dưa trẻ này vóc người còn đẹp hơn, thì ra trước kia không có cơm ăn, thật đáng thương.”

.....

Một chỗ bí ẩn trong nham động, Thương Nguyệt Vô Triệt ngồi xếp bằng, đôi tay đặt trên đầu gối, lòng bàn tay không ngừng toát ra sương mù.

Sương mù mỏng manh bao phủ lên, xẹt qua khuôn mặt anh tuấn của hắn, loáng thoáng mờ lung, tăng thêm một cổ thần bí mỹ cảm.

Bỗng nhiên, lông mày kiếm của hắn ẩn ẩn nhíu lại, tựa hồ luyện công đã bị trở ngại.

Ngay sau đó, sương mù trong lòng bàn tay hắn chợt bao phủ, môi mỏng hắn bĩu một cái, theo đó ——

“Phốc!” Một ngụm máu tươi từ miệng hắn phun ra.

Hắn từ từ mở mắt, đôi ngươi đen rực rỡ nhảy lên tối tăm.

“Đáng chết, lần nào cũng không thể thuận lợi vượt qua ải cuối cùng.”

Quả đấm vừa thu lại, gương mặt tuần tú của hắn xiết lại một lúc lâu, sau đó từ từ trở nên bình thản, lại là một thần thái vừa nhẹ nhàng nhưng không kém phần phong lưu phóng khoáng.

Lè lưỡi liếm đi vết máu bên khóe môi, hắn từ từ đứng lên, vẫy vẫy ống tay áo, tuần dật tiêu sái đi ra khỏi hang.

8. Chương 8: Trần Trường Bị “quỷ” Ôm

Ánh trăng chiếu nghiêng xuống, không gian tối nhiễm khí lạnh, trên trời Lưu Huỳnh bắt giắc bay.

Thương Nguyệt Vô Triệt cước bộ càng chạy càng nhanh, hô hấp trở nên có chút thở gấp.

Nhân dịp ngày xuân, thời tiết ôn hòa, vậy mà khí từ trong miệng hắn thở ra giống như gặp phải không khí sắp kết thành sương mù của mùa đông, trên trời thật lâu mới trở nên thừa thốt, tán đi.

Đi tới đi lui, sắc mặt của hắn xuyên thấu qua ánh trăng hiện lên sự tái nhợt.

Lông mày nhíu lại, hắn thoáng đề khí, tung người nhảy một cái, bay vút mà lướt qua.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng của hắn nhẹ nhàng bay xuống ở bên hồ Ôn Tuyền.

“Thùng thùng thùng.....”

Có người ở trong nước!

Đến tột cùng là người nào to gan như vậy lại dám xông vào nơi luyện công cá nhân của hắn.

Hắn hí mắt, đáy mắt nhảy lên hai ánh hàn quang, ánh mắt như báo bắn về phía cái bóng dáng nhỏ bé đang nhấp nhô lên xuống giữa hồ kia.

Một đứa bé?

Ở trong suối nước nóng Lạc Lạc chơi đến bắt diệp nhạc hồ căn bản không nhìn thấy được người nam nhân đang đứng bên hồ, hơn nữa còn không chút kiêng dè nào mà nhìn chăm chăm vào nàng.

Đôi tay nàng rất hăng say vỗ mặt nước, bọt nước tung tóe bắn lên mặt, chọc cho nàng vui thích cười “Ha ha ha” không ngừng.

“Chính là ban đêm không thấy rõ, bằng không mình cũng thừa dịp lúc sạch sẽ xem bộ dáng mình bây giờ ra sao?” Nàng nói nhỏ.

Chợt, nàng cảm thấy nước ở phía dưới dồn dập kịch liệt.

“Đã xảy ra chuyện gì?” Nàng bị giật mình mà đá động lên đôi chân muốn ổn định thân thể của mình.

Vậy mà, ở dưới kia nước lay động càng lúc càng nhanh, trong nháy mắt nước xoáy liền cuốn lên mạnh mẽ không có cách nào ngăn cản, cứ như vậy, thân thể của nàng bị nước xoáy cuốn lên trên mặt hồ.

“A——” Lạc Lạc ở trên cột nước thét lên.

Đến chưa kịp một hơi, chỉ nghe “bùm” một tiếng cột nước bể tan tành.

“Oa a——” Cả thân thể Lạc Lạc thẳng tắp rơi xuống.

Lúc mà nàng cho rằng mình sẽ rơi xuống nước, một đạo khí lưu mạnh mẽ đột nhiên quán lấy thân thể của nàng, đem nàng vào bờ, trong nháy mắt liền làm cho ta muốn gất gao ôm lấy.

“A a —— gặp quỷ!”

Lạc Lạc nhắm mắt lại kêu loạn, hai chân vừa đánh đá vừa ôm chặt “Quỷ” của nàng.

Thương Nguyệt Vô Triệt thân thủ nhanh chóng đưa tay điểm trên người nàng vài cái, nàng liền cứng ngắc không thể cự ngụai nữa.

“Thật ớn!” Hắn nhẹ nhàng phun ra hai chữ, lạnh khí từ trong miệng hắn sải ra, thổi vào mặt Lạc Lạc.

Lạc Lạc nhắm mắt thật chặt lại không dám mở ra.

Lạnh, lạnh quá!

Hô hấp của “Quý” thật lạnh, thân thể cũng lạnh!

“Cái đó.....cái đó huynh đệ tốt, ta không cố ý đến quấy rầy yên giấc của người, oan có đầu, nợ có chủ, người.....Người đi tìm cái kia để chết đi.....Nga không phải, là người khiến người yên giấc, không cần.....không cần đến tìm ta a, ta.....Ta chỉ là đi ngang qua.”

Lạc Lạc kinh sợ lời nói có chút không mạch lạc, nàng bây giờ đang bị một con quỷ ôm a a a !

Nghe nàng không đầu không đuôi không ngừng nói chuyện, Thương Nguyệt Vô Triệt không nhịn được mím môi, về sau, lúc mà hắn lĩnh ngộ được ý tứ trong lời nói của nàng, hắn càng thêm không vui.

Nàng thế nhưng đem hắn trở thành quỷ?!

Hắn chỗ nào lớn lên giống quỷ? Có quỷ tiêu sái anh tuấn độc nhất như hắn thế này sao!

“Tiểu Oa Nhi, người không chỉ có hành vi bất chính, ngay cả mưu đồ cũng bất chính.”

Giọng nói bi thương của hắn ở bên tai nàng vang lên, hơi thở lạnh lùng rơi tại lỗ tai nàng, lạnh đến khiến nàng run lấy bầy.

9. Chương 9: Nam Nữ Thụ Thụ Bất Thân

Gió nhẹ nhàng thổi qua, mang theo khí ẩm của Ôn Tuyền, nhưng là.....Nàng vẫn cảm thấy mình sắp lạnh thành băng trụ rồi.

Bất cứ giá nào, trước khi chết cũng phải xem rõ kẻ thù của nàng rốt cuộc là kẻ nào, sau khi chết mới báo thù được!

Vì vậy, Lạc Lạc bị tráng mở choàng mắt ôm trán si mà bóp cổ tay.

Gương mặt tuấn mỹ diễm dúa lẳng lơ nhảy vào tầm mắt, đôi ngươi đen tựa tiểu phi tiểu kia.....Thật quen thuộc!

Lạc Lạc hung hăng hít một hơi: “Uống! Người.....”

Nàng trợn to hai mắt, con ngươi tròn vo lay động, ở dưới ánh trăng chiếu lấp lánh, hết sức long lanh.

Nhìn đôi mắt to biết nói chuyện kia, ánh mắt Thương Nguyệt Vô Triệt chột lóe.

Là nàng? Cái Tiểu Oa Nhi ở trên đường cái tìm hắn gây phiền toái, nàng quả nhiên rất không ngoan, nửa đêm chạy ra khỏi vương phủ nghịch nước.

Thương Nguyệt Vô Triệt nhàn nhạt nhếch môi, từ từ nhắm mắt lại: “Được rồi, người ngoan ngoãn thì đừng có nói nữa, nếu không chút nữa hơi thở loạn chết đừng oán ta.”

Hắn cười ngâm gương mặt rất thân thiết, vậy mà, lời của hắn lại làm cho người ta cảm thấy run rẩy thấu xương.

Hơi thở.....loạn.....chết.....

Lạc Lạc cơ hồ liền lập tức hiểu ý tứ trong lời nói của hắn, bởi vì, thân thể chính nguyên của hắn không ngừng đánh rét lạnh về phía nàng, nhiệt độ nàng nhanh chóng giảm xuống, giống như tất cả hơi ẩm không tiêu tan hết không chịu bỏ qua.

Trời! Xú nam nhân này không phải luyện Đồng Tử Công gì đó, mà nàng chính là cái đồng tử xui xẻo bị hắn đựng vào sắp phải hy sinh?

Nàng muốn phản kháng, làm thế nào thì sớm đã bị hắn điểm huyết không thể nhúc nhích.

“Người.....người.....Nam nữ thụ thụ bất thân a!” Nàng mồ hôi lạnh gió mát mà mở miệng nói lung tung ý đồ ngăn cản hẳn ngược đãi mình!

Nghe vậy, Thương Nguyệt Vô Triệt mở mắt, liếc nhìn thân thể của nàng một lần, ánh mắt còn rất ác liệt ở hạt nhỏ ở lồng ngực nàng vòng vo một chút, sau đó rất chậm chọc mà nhìn trước con người đen của nàng.

“Nam nữ thụ thụ bất thân? Ta là nam nhân không sai, nhưng ngươi nha.....tiểu thí hài không trước không sau, nếu không phải thân thể người truyền âm nhanh nhất, có thể khiến nhiệt độ thân thể ta nhanh chóng phục hồi, ta cũng sẽ không chấp nhận đứa trẻ gầy ba ba như vậy, ôm lấy một chút cảm giác cũng không có, có cái gì thân đáng nói, bốn vương lớn như vậy lần đầu tiên ôm tiểu hài tử, ngươi đã rất vinh hạnh lắm rồi.”

Hắn cười nhạo một tiếng, tiếp đó nhắm mắt lại, liên tục đem khí lạnh trong thân thể truyền qua người nàng, sau đó từ thân thể của nàng hấp thu nhiệt độ.

Bình thường hẳn đều dùng Ôn Tuyền, nhưng nàng thể nhưng tự tiện xông vào cấm địa của hắn, cũng đừng trách hắn không khách khí.

“Người.....A! Lạnh, lạnh chết ta, Thương Nguyệt Vô Triệt tên đại khốn kiếp này, không tìm không phổi ngay cả đứa bé cũng khi dễ, cái tên xấu xa tiền vô cổ nhân hậu vô lai giả nhà ngươi, ngươi sẽ bị thiên lôi đánh!”

Tiếng mắng chửi của nàng vừa dứt, giống như là nguyên rửa ứng nghiệm ở hướng khác đột nhiên ——

“Rầm rầm rầm.....”

Một chuỗi dài oanh tạc chấn động đến đây, sau đó, phương hướng oanh tạc chấn động ấy dấy lên hỏa diễm bảo quanh.

“Lạc vương phủ!” Thương Nguyệt Vô Triệt sắc mặt siết lại.

Thuận theo, hắn nhanh chóng điểm vài cái trên người Lạc Lạc cởi bỏ huyết đạo của nàng, sau đó đem nàng ném vào hồ Ôn Tuyền, bóng dáng chợt lóe liền biến mất tại chỗ, động tác làm liền một mạch lưu loát vô cùng.

“Tiểu Oa Nhi, ngoan ngoãn ở trong hồ ngâm xua hàn.”

Giọng nói của hắn theo đêm tối trong không khí thổi qua.

Lạc Lạc chìm ở trong nước, thân thể bị đông cứng gặp phải suối nước nóng, kích thích da thịt nàng, đâm run đến phát đau.

Thật vất vả để cho tay chân mình khôi phục một chút linh hoạt, Lạc Lạc chui ra mặt nước, hung hăng nhìn chăm chăm hướng dấy lên hỏa diễm kia.

Chợt, nàng giận dữ cười quỷ dị: “Đốt đi, đốt đi, thiêu hủy tất cả đương gia tài sản của xú gia hỏa!”

10. Chương 10: Truy Nã Tiểu Oa Nhi

Thương Nguyệt Vô Triệt chạy về Lạc vương phủ, hạ nhân động tác rất nhanh đã khống chế thể lửa.

Nhưng mà, bởi vì có một nhà vệ sinh bị nổ tung, nguyên bản là hương chạm vào trần đầy hương hoa quanh quần vương phủ nay trở thành mùi khói khó ngửi.

Hắn trầm mặt đi vào đại sảnh.

“Thiếu Ngân, sao lại biến thành thế này?” Giọng điệu của hắn không giấu được cơn tức.

Đến tột cùng ai dám to gan động đến lãnh địa của hắn như vậy.

Thiếu Ngân bị điểm tên đứng ra, cũng là một vẻ mặt nặng nề: “Thập Tam gia, thuộc hạ cẩn thận điều tra, hỏa hoạn lần này là do người cố ý tạo thành, là hỏa dược liên hoàn nổ tung, không chỉ có như thế, hung thủ

còn đem hết rượu cất trong vương phủ lâu năm, mùi rượu cộng thêm hỏa dược, làm cho trận hỏa hoạn lần này khí thế hùng hùng, thật may là không có ai bị thương.”

Nghe vậy, Thương Nguyệt Vô Triệt một tay đập về phía mặt bàn: “Bùm!”

Cái bàn lên tiếng mà nứt ra, tuyên bố sống chết tại đây.

Hắn mím môi thật chặt, phất tay áo đi ra đại sảnh, đi về nơi có lửa.

“Thập Tam gia, nguy hiểm……” Thiếu Ngân muốn ngăn cản.

“Câm miệng, tránh ra!” Thương Nguyệt Vô Triệt chân mày nhíu lên lướt qua Thiếu Ngân tiếp tục đi ra ngoài.

Thiếu Ngân đành phải nhắm mắt theo đuôi để đuổi kịp, giữ vững mười hai phần tinh thần cảnh giác nguy hiểm tùy thời có thể có.

Xem qua nơi thảm đảm đã bị làm cho nổ tung, Thương Nguyệt Vô Triệt sắc mặt biến đổi liên tục.

Nơi bị nổ đều cơ hồ không có người, hung thủ dường như không có khuynh hướng giết người?

Mùi hôi của không khí ập vào hơi thở, trong đầu của hắn mơ hồ xẹt qua cái gì đó.

Gót chân chuyển một cái, hắn cất bước đi tới nhà vệ sinh bị nổ.

“Thập Tam gia, nhà vệ sinh bên kia rất thoải, ngài là kim chi ngọc diệp……” Thiếu Ngân mở miệng không đồng ý.

Nhưng vào lúc này, đại nương mập đột nhiên thở phò phò chạy tới.

“Nô tỳ……Nô tỳ khấu kiến Thập Tam gia.”

“Chuyện gì?”

Đại nương mập có chút sợ nói: “Thập Tam gia, nha……nha đầu bị Thập Tam gia mang về vương phủ ** biến mất rồi, nô tỳ không tìm thấy nàng ta ở phòng củi, lúc nô tỳ mở cửa phòng củi, có thể nha đầu đó đã len lút trốn đi.”

“Sao?” Thương Nguyệt Vô Triệt nhướng mày, tròn mắt đen xẹt qua một đạo tinh quang.

“Phù phù” Đại nương mập quỳ trên mặt đất.

“Nô tỳ đáng chết nô tỳ đáng chết, nô tỳ trông coi không chu đáo, xin Thập Tam gia hãy xử lý.”

Thương Nguyệt Vô Triệt không lên tiếng, hắn ngược mắt nhìn về hướng bầu trời, môi mỏng từ từ nâng lên.

Thuận theo, hắn hạ thấp mắt nhìn đại nương mập: “Ngũ thẩm, người đứng lên nói chuyện.”

“Dạ……Tạ Thập Tam gia.”

“Nói bốn vương biết, người ở phòng củi phát hiện cái gì?”

“Nô tỳ ở phòng củi trông thấy diêm sinh.” Nói xong, Ngũ thẩm mở lòng bàn tay ra, một ít vụn phấn của diêm sinh ở trong lòng bàn tay bà.

Thấy thế, Thiếu Ngân hung hăng hít một hơi: “Thập Tam gia, chắc không phải Tiểu Oa Nhi kia giở trò quỷ chứ?!”

Thương Nguyệt Vô Triệt đưa tay xe một ít diêm sinh, lông mày nhàn nhạt nhíu lên.

Hắn nghĩ……trò đùa dai nổ tung thế này……Nhất định là nàng!

Nàng thế mà có bản lĩnh lớn như vậy? Nàng rốt cuộc là ai? Kẻ địch? Hay là đệ tử tinh quái của thế ngoại cao nhân nào đó?

Diêm sinh nhẹ nhàng bắn rơi trên đầu ngón tay, hắn gác tay, mím môi.

Trầm ngâm một chút, hần tung người nhảy một cái bay về phía hồ Ôn Tuyền, động tác nhanh khiến mọi người ở hiện trường cũng phản ứng không kịp.

Nhưng mà, lúc hần đi tới bên hồ Ôn Tuyền, sớm đã không thấy bóng dáng của Lạc Lạc.

Nhìn mặt hồ tĩnh lặng không gợn sóng, trong đầu hần lại chậm rãi hé ra khuôn mặt nhỏ bé tinh xảo long lanh.

Tiểu Oa Nhi, chúng ta sẽ rất nhanh gặp lại.

.....

Lần nữa trở về Lạc vương phủ.

“Thiếu Ngân, truyền ý chỉ của bốn vương, đem đứa bé kia bắt trở về cho bốn vương!”

“Vâng”

Ngay lúc Thiếu Ngân xoay người, Thương Nguyệt Vô Triệt lại mở miệng: “Chú ý, bốn vương muốn bắt sống nàng, hơn nữa không được phép làm lộ ra, càng không được làm tổn thương một cọng tóc của nàng, hiểu chưa?”

Ánh mắt của hần thật sự rất nghiêm túc.

“Thuộc hạ tuân mệnh.”

11. Chương 11: Điệp Đối Điệp

Hôm sau, ánh sáng mặt trời chiếu rọi mái ngói Lạc Vương phủ.

Ngói lưu ly óng ánh trong suốt phản xạ ánh quang, khí thế tôn quý rất bức người, chỉ là, nhìn kỹ phía sâu trong Lạc vương phủ, cũng là cảnh hoang tàn khắp nơi.

Bọn hạ nhân trong phủ chăm chỉ đi qua đi lại, đang làm công tác sửa chữa.

Một chỗ trong Lạc Vương phủ hoa uyển vẫn chưa bị phá hư, tiếng kiếm rít thanh phá vỡ bầu không khí, Thương Nguyệt Vô Triệt đang tiến hành luyện công buổi sáng.

Mồ hôi dính ướt trên lưu hải, từ trán theo động tác của hần trượt xuống, xuyên thấu qua khuôn mặt hoàn mỹ vô trù của hần.

Thần quang nhảy lên trên tóc đen như mực, vài cọng tóc đen theo bình minh bay lên, tuần dật tiêu sái.

Chợt, Lý quản gia đi tới: “Thập Tam gia, Cảnh vương gia đến chơi.”

Thương Nguyệt Vô Triệt tay vung kiếm dừng lại, trong lúc cổ tay chuyển động đã hoàn mỹ thu hồi thanh kiếm.

Nô bộc hầu hạ bên cạnh lập tức đưa khăn lên, đồng thời nhận lấy kiếm của Thương Nguyệt Vô Triệt.

“Lý quản gia, người trước đi tiếp đãi Thập Nhị ca một chút, ta lập tức đi ra.”

“Vâng.”

Sau cùng, Thương Nguyệt Vô Triệt lấy khăn lau mồ hôi trên mặt, ngăn lại tròng mắt đen lấp lánh tinh quang của hần.

Xem ra.....Lạc vương phủ bị nổ trò đùa này có người đợi không kịp đến xem.

.....

Trong đại sảnh, Thương Nguyệt Lưu Vân lười biếng nằm ở trên ghế thái sư, một cây sáo bằng ngọc trong tay, ngón tay trắng nõn thon dài thỉnh thoảng di động lên xuống trên cây sáo bằng ngọc.

Hắn khép hờ hai tròng mắt đen như mực, như phiền loại tu mà lông mi thì vểnh lên trong nắng sớm nhàn nhạt hạ xuống bóng râm lơ mờ, mày kiếm nhếch lên, khắc sâu khuôn mặt tuấn tú có một loại khí thế cuồng dã.

Tuần mỵ của hắn, rất khí phách, rất trường dương.

Hạ nhân cung kính dâng trà, hương trà nhàn nhạt bay đến, hắn thoáng mở mắt, sau đó thông thả ung dung thưởng thức trà thơm.

Chỉ chốc lát sau, bóng dáng của Thương Nguyệt Vô Triệt xuất hiện ở cửa.

Hắn che bóng mà đứng, làm cho người ta không thấy rõ biểu tình của hắn lúc này, nhưng mà ngũ quan tuyệt trần độc nhất xinh đẹp kia lúc ánh sáng rọi xuống cực kỳ rõ ràng.

“Cảnh vương gia sớm như vậy liền hạ cố Lạc vương phủ, thật sự khiến cho Lạc Vương phủ đột nhiên trở nên sa sút thế này của đệ về vang không ít.” Hắn cười nhạt mím chỉ đi vào rồi ngồi xuống.

“Thập Tam đệ khách khí, Thập Nhị ca vừa nghe tin phủ đệ của đệ gặp nạn, sốt ruột lập tức chạy lại đây, xem thử có chỗ nào có thể giúp đỡ được.” Thương Nguyệt Lưu Vân vẻ mặt thành khẩn nói, con người xet qua một tia thử dò xét.

Thương Nguyệt Vô Triệt uống một ngụm trà thơm, mặt mày đậm liễm.

Lập tức chạy tới? À.....

Dựa vào hiệu suất làm việc của Cảnh vương phủ Cảnh vương gia, Thập Nhị ca tối qua qua hắn là biết chuyện này trước tiên, sau đó mã bắt đình đề mà phái người điều tra là ai đang “giúp” hắn, nhưng lại tra không ra nguyên cố, cho nên sáng nay đến ngầm hỏi tình hình cụ thể!

“Sao lại không biết xấu hổ mà đi làm phiền Cảnh vương phủ, mỗi người trong Cảnh vương phủ đều có thể là trọng thần của triều đình, đều là người mà phụ hoàng chuyên môn dùng để ngăn địch, chút chuyện nhỏ này Lạc vương phủ vẫn xử lý được, đệ đã phái người đuổi theo điều tra chuyện này.”

Thương Nguyệt Lưu Vân tròng mắt đen tắt đèn chuyển cảnh: “Nói như vậy Thập Tam đệ đã có manh mối rồi?”

“Đang trong truy xét.” Thương Nguyệt Vô Triệt trả lời một cái đáp án mập mờ.

Nghe vậy, Thương Nguyệt Lưu Vân ngón tay cầm cây sáo bằng ngọc âm thầm siết chặt.

Nói như vậy Thương Nguyệt Vô Triệt không chịu tiết lộ nửa điểm tin tức cho hắn rồi.

Thương Nguyệt Vô Triệt bất động thanh sắc quét mắt liếc nhìn cây sáo bằng ngọc một cái, sau đó tao nhã mà thưởng thức trà.

Chính vào lúc này, ngoài cửa vang lên thông truyền thanh: “Thập Tam gia, hoàng thượng tuyên chỉ triệu Thập Tam gia lập tức vào cung diện thánh.”

Thương Nguyệt Vô Triệt đành phải ngừng lại lời nói trước đó: “Biết rồi.”

Đợi hạ nhân đi rồi, Thương Nguyệt Vô Triệt nụ cười càng thêm rực rỡ đối với Thương Nguyệt Lưu Vân: “Phụ hoàng nhanh như vậy liền tuyên đệ vào cung, xem ra phụ hoàng cũng biết chuyện này, đệ phải lập tức vào cung, Cảnh vương gia ngồi thông thả, thứ cho ngu đệ không thể phụng bồi.”

Nói xong, hắn đứng dậy làm một cái chào tỏ vẻ thật có lỗi.

“Ý chỉ của phụ hoàng quan trọng.” Thương Nguyệt Lưu Vân cho dù có chút ý không vui, nhưng cũng đành phải tạm thời để công việc thăm dò gặp trở ngại.

12. Chương 12: Bị Đuổi Theo

Trong triều đình, hoàng đế uy nghiêm hiển hách ngồi trên long ỷ, vẻ mặt cũng rất ân cần nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt dưới bậc thềm ngọc.

“Thập Tam, Lạc vương phủ của con thế nào? Bắt đầu xây dựng lại sao?”

“Xin hoàng thượng yên tâm, nhi thần đang bắt tay xây dựng lại.”

Nghe vậy, hoàng thượng mới yên lòng buông thả vẻ mặt.

Ngay sau đó, hần bắt đầu nổi giận: “Rốt cuộc là ai to gan dám mạo phạm Thập Tam vương gia như vậy?”

Ánh mắt của hần nghiêm khắc quét về hướng các đại thần khác dưới bậc thềm ngọc: “Các người có phát hiện gì?”

Những người khác nhìn qua lại lẫn nhau, sau đó đều ríu rít cúi đầu tỏ vẻ xấu hổ.

“Khốn kiếp! Kẻ địch đều lần tới đầu trăm, các người thậm chí ngay cả một chút đầu mối cũng không có, triều đình nuôi các người để làm gì!”

Nói xong, ánh mắt của hoàng thượng dừng ở trên người của Hình bộ thượng thư: “Trọng ái khanh, trăm lệnh người giúp Thập Tam vương gia điều tra kỹ án này.”

Thương Nguyệt Vô Triệt cả người căng cứng, gương mặt tuần tú hơi ngưng tụ lại, đáy mắt xẹt qua vẻ lo lắng.

Để Hình bộ thượng thư tới tra án? Tiểu Oa Nhi kia chẳng phải sẽ bị gặp đại nạn?!

“Hoàng.....” Hần còn chưa kịp mở miệng, ngược lại có người khác vượt trước một bước.

“Hoàng thượng, chuyện này sợ rằng không ổn.” Mục ngự sử đột nhiên lên tiếng.

“Mục ngự sử, khi nào đến phiên người lên tiếng.” Hoàng thượng có chút bực mình mà lườm qua.

“Hoàng thượng xin bớt giận, hôm qua hoàng thượng hạ lệnh để Trọng đại nhân trợ giúp Thập Nhị vương gia điều tra về chuyện Nhật Nguyệt giáo phản loạn, nay.....Thần chỉ sợ Trọng đại nhân đồng thời gánh vác hai việc lớn như thế liệu.....” Mục ngự sử kéo dài âm cuối, sau đó ánh mắt tỏ ý mà liếc về phía Trọng đại nhân.

Thương Nguyệt Vô Triệt đem ánh mắt trao đổi giữa bọn họ thu hết vào mắt, môi mỏng hần nhàn nhạt nâng lên.

Không đợi Trọng đại nhân có điều trả lời, hần liền giành nói: “Hoàng thượng, nhi thần xin chỉ mình xử lý chuyện này, nhi thần muốn rèn luyện một chút, xin hoàng thượng thành toàn.”

Hoàng đế yên lặng nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt một hồi lâu, ánh mắt chậm rãi nảy lên ý cười: “Hả? Thập Tam.....Trưởng thành rồi.....Ha ha ha.....Được rồi được rồi, vậy cứ để cho tự Thập Tam đi xử lý chuyện của mình đi.”

“Tạ hoàng thượng.” Thương Nguyệt Vô Triệt rất lớn giọng mà tỏ vẻ hưng phấn, làm cho người khác cảm thấy hần thật chỉ là đứa trẻ nóng lòng biểu hiện chính mình.

.....

Cuối hẻm hoang vắng, một đạo bóng dáng nhỏ gầy đang nhanh chóng chạy trốn, gát gao đuổi theo phía sau là những thường dân ăn mặc bình thường.

“Đứng lại, đừng chạy!”

Lạc Lạc thở hồng hộc quay đầu lại: “Các người đừng đuổi theo thì ta sẽ không chạy nữa á!”

Thuận theo, ánh mắt của nàng ngoái nhìn Thiếu Ngân dẫn đầu, nàng biết đó là tùy tùng thân cận của Thương Nguyệt Vô Triệt.

“Này này, chủ tử của các người cũng thật đúng là hẹp hòi, không phải chỉ là cái viện thôi sao, cái đó có tiền thì xây dựng cái một là được, làm gì mà phải đuổi theo đứa bé chạy trốn như thế, ta cả một phân tiền cũng không có, cho dù chop được ta cũng đền không nổi à, hà tất thế!”

Nàng cong miệng mà oán trách, Thương Nguyệt Vô Triệt cái tên háo sắc nhà người, ta làm nổ một cái sân nhỏ của người, bị người ôm một lần “dùng” một lần cũng coi như huê nhau đi.

Chạy chạy, trước mặt đột nhiên là ngô cụt.

Ánh mắt của nàng thẳng tắp: “Không phải chứ, ông trời cũng quá biết chỉ đường ỳnh đi!”

13. Chương 13: Lại Bị Bắt Cóc Tổng Tiền

Lạc Lạc có chút tức giận mà nhìn những người càng ngày càng đến gần kia.

“Này này, các người đừng có qua đây nữa, nếu không ta liền không khách khí với các người nha.”

“Tiểu Oa Nhi, ngoan ngoãn mà theo chúng ta về.” Thiếu Ngân thanh âm chậm rãi thử dùng cách **.

“Hừ! Ngoan ngoãn theo các người trở về? Người nghĩ ta là đứa trẻ lên ba sao, còn ngoan ngoãn nữa chứ.” Lạc Lạc hướng Thiếu Ngân bĩu môi, mắt trợn trắng.

Lại còn coi nàng là trẻ nhỏ không có đầu óc nữa chứ.

Thiếu Ngân siết chặt mày rậm, sau đó nhẹ giọng nhắc nhở thuộc hạ bên cạnh: “Thập Tâm gia nói không được phép tổn thương một cọng tóc của nàng, chút nữa các người chỉ cần tiến lên vây quanh nàng không để nàng ta trốn đi, sau đó ta sẽ điểm huyết đạo của nàng ta.”

“Dạ, thuộc hạ hiểu.”

Tùy theo, bọn họ trao đổi lẫn nhau một cái ánh mắt ăn ý, sau đó đồng thời nhanh chóng vây hướng Lạc Lạc.

Nhìn thế trận của bọn họ, miệng của Lạc Lạc suy sụp, phô bày ra bộ dáng bất lực.

Nhưng mà, vào lúc bọn họ không chú ý, ánh mắt của nàng lóe ra tia sáng giảo hoạt.

Lúc bọn họ sắp vây quanh nàng trong nháy mắt, nàng nhanh chóng bắn ra một quả đạn khói: “Bùm!”

Những người đó né tránh không kịp, bị khói mù nồng nặc sắc đến ứng phó không kịp.

Lạc Lạc thừa dịp hoảng loạn nhanh chóng rời đi, âm thanh cười hì hì xuyên thấu qua khói dày đặc truyền đến hướng bọn họ: “Hắc hắc, không phải đã sớm nói với các người đến gần thêm nữa ta liền không khách khí sao? Đứa trẻ không nghe lời sẽ phải bị dạy bảo, ha ha.....Các vị, tạm biệt nhá!”

Nhưng mà, vui mừng quá sớm thường hay bị vui quá hóa buồn.

Lạc Lạc mới quay đầu lại: “A!”

Trước mặt nàng cảm thấy tối sầm lại, sau đó liền bị người ta dùng túi bao tải gói lại mang đi, động tác nhanh khiến nàng vốn dĩ không kịp phản ứng.

.....

Dọc đường còn không biết vui vẻ lắc lư trên bả vai của ai, cổ họng nàng kêu khàn cả lên, đầu bị sốc một trận mà ngất đi.

Rốt cuộc, nàng bị ném xuống đất một cách nặng nề.

“Ui da! Đau chết ta rồi, tên khốn to gan nào dám đối xử với bản tiểu thư như thế!” Nàng cắn răng nghiến lợi thanh âm trở con tức giận kêu lên.

Không có ai để ý tiếng chửi rửa của nàng, chỉ để ý chính họ.

“Bẩm báo đại nhân, chúng tôi may mắn không làm nhục mệnh bắt được Thượng Quan Lạc Lạc rồi.”

“Hừ! Lần này coi như các người lấy công chuộc tội, đem nó đưa lên núi Nghiêm Gia trông coi, lại làm mất nữa sẽ phải lấy mạng các người!” Một giọng nam thâm trầm vang lên.

“Vâng.....vâng vâng.”

Thuận theo, một giọng nữ khác vang lên: “Đại ca, lão đầu Thượng Quan là lão hồ ly nổi danh trong triều đình, hơn nữa vô cùng trọng nam khinh nữ, lần trước chúng ta đưa tin đến kết quả một chút hồi âm cũng không có, chúng ta lại bắt nữ nhi của hắn thật sự hữu dụng sao?”

“Không hữu dụng cũng phải hữu dụng! Nếu lão đầu Thượng Quan không đem người của chúng ta thả ra, chúng ta liền mỗi ngày đưa hắn một ít bộ phận trên người của nữ nhi hắn, xem hắn rốt cuộc có phải trọng nam khinh nữ hay không!”

Lạc Lạc vòng vo đảo con người, thì ra lúc này sở dĩ nàng bị khóa ở căn phòng nhỏ của hoang sơn dã lĩnh là do bị bọn họ bắt đi.

Nàng mới nói mà, không có lý do gì lại đem một đứa bé nhốt ở trên núi, thì ra là có chuyện như vậy.

Bọn họ nghĩ thế nào cũng không nghĩ đến Lạc Lạc lúc này không phải là Lạc Lạc khi đó, cho nên mới không thêm phần nghiêm khắc trông coi, khiến cho đôi tay đẹp của nàng mở cửa chạy trốn cũng không biết.

Ha ha.....lão đầu Thượng Quan sao? Hình như là mệnh quan triều đình, lão đầu Thượng Quan trong miệng bọn họ bây giờ là cha của nàng? Nói như vậy nàng chính là thiên kim rồi, về sau có thể ở ổ vàng ổ bạc khỏi phải đối bụng ăn ngủ đầu đường xó chợ rồi.

Thuận theo, giọng nữ lại lần nữa vang lên: “Đại ca, chúng ta không làm thì thôi, đã làm thì làm đến cùng đi vào đại lao giết.....”

“Không được, vương triều Thương Nguyệt càng ngày càng mạnh, chọn đi không ít phân đàn của chúng ta, chúng ta không thể lại tùy tiện làm việc.”

Giọng nam dừng một chút, tiếp theo thanh âm hô cao: “Người đâu, lại phái người đưa tin cho lão đầu Thượng Quan, ta ngược lại muốn nhìn xem người làm cha như hắn có phải thật đối với nữ nhi chết chẳng quan tâm.”

“Vâng.”

“Đại ca, huynh không phải nói là muốn cắt Thượng Quan Lạc Lạc.....”

“Chờ lão đầu Thượng Quan ra quyết định sau cùng chúng ta động thủ lần nữa cũng không muộn, muốn xử lý một đứa bé mười tuổi còn không dễ dàng?!”

“Đúng, đại ca anh minh.”

14. Chương 14: Tức Giận

Ngày dưới vách đá, màn đêm bao phủ.

“Thiếu Ngân, tại sao vẫn chưa tìm được người? Ngay cả một đứa bé cũng không tìm được?!” Thương Nguyệt Vô Triệt sắc mặt không tốt mím lại môi mỏng, trên khuôn mặt còn trẻ bắn ra vẻ sắc bén vượt quá độ tuổi.

“Thuộc hạ vô năng. Vốn đã sắp bắt được nàng, nhưng Tiểu Oa Nhi này đột nhiên tung khói độc về phía thuộc hạ, khiến thuộc hạ trở tay không kịp.”

Thiếu Ngân hờ thẹn gục đầu xuống, đều do hắn quá coi thường đứa bé kia, thấy nàng tuổi còn nhỏ nên tính cảnh giác của hắn hạ thấp, nhưng lại quên đứa bé đó là thần đồng làm nổ tung vương phủ.

“Vậy sau đó thì sao? Nàng chạy rồi các người không đuổi theo nữa sao?” Giọng nói của Thương Nguyệt Vô Triệt không khỏi cất cao, con người ngang tàng tức giận, hỏa tinh ở con người đen bắn ra bốn phía.

Thiếu Ngân chấn động một chút, có chút gan dạ kinh hãi mà nhìn về mặt tức giận của Thương Nguyệt Vô Triệt.

Đi theo chủ tử lâu như vậy, chủ tử đều là cười híp mắt rất ít khi nổi giận, lần này xem ra chủ tử thật sự tức giận rồi.

“Thuộc hạ.....Thuộc hạ vốn muốn tiếp tục đuổi theo, nhưng là khi đó thuộc hạ nghe được đứa bé kia đột nhiên kêu thảm lên một tiếng, làm thuộc hạ lúc đuổi theo đi ra thì đã không thấy bóng dáng của nàng, thuộc hạ nghĩ.....nghĩ Tiểu Oa Nhi có thể gặp phải bất trắc gì đó.....”

“Người nói cái gì?!” Thương Nguyệt Vô Triệt vọt đứng lên, lời nói rống lên. [BTL: Sủng ^^]

“Thuộc hạ đáng chết! Thuộc hạ lập tức đi điều tra lại.....” Thiếu Ngân cứng ngắt mà quỳ xuống, xấu hổ không chịu nổi.

“Không cần, thành sự không có bại sự có thừa, lui xuống!”

Thương Nguyệt Vô Triệt lạnh lùng mà thốt lên lời nói từ khớp hàm răng, con người đẹp dễ âm trầm nheo lại, khuôn mặt diêm dúa lạnh lẽo như Sâm La trong đêm tối.

Thiếu Ngân bộ mặt xấu hổ ừ ừ cúi đầu ra ngoài.

.....

Một góc bí ẩn, lầu cao củ ấu, khí thế tỏa ra, cũng là tối tăm bức người.

Giờ phút này, trừ một tầng trong đó ánh nến nhàn nhạt ở ngoài ra, những nơi khác đều nằm trong màu sắc đen tối.

Căn phòng bố cục đơn giản, một bình phong ngăn cách một người và hai người.

Sau bình phong, một nam nhân đeo mặt nạ màu bạc gác tay mà đứng, mặt nạ che phủ phần ánh mắt của hắn, chỉ lộ ra nửa khuôn mặt.

Mái tóc màu bạc xuyên thấu qua ánh nến lấp lánh rực rỡ, ngân quang bức người.

Phối hợp với hắn là bộ xiêm y màu trắng, khí lưu tán loạn ở giữa, phiêu dật như tiên rực rỡ chói mắt.

Khi hắn xoay người, đôi mắt sắc bén như điều hâu kia lại bắn tán loạn lạnh lùng khiến người ta phải nhượng bộ lui binh.

“Phượng Thiên Linh, Dạ Tiểu Thiên.”

Âm thanh của hắn lạnh lùng thâm trầm, thanh âm như khí chất của người đó, lãnh mạc như băng, cho người ta cảm giác bức bách vô tận.

“Có thuộc hạ.” Một hắc y nam nhân cùng một hồng y nữ tử đồng thời trả lời.

“Các người làm nội ứng ở trong triều đình lâu như vậy.....Đội ngũ trong triều đình ai là trở ngại của Thập Tam gia nhất?”

Dạ Tiểu Thiên chấp tay trả lời: “Bẩm môn chủ, trong đương triều Mục ngự sử lộ liễu đứng ở lập trường đối địch của Thập Tam vương gia nhất, gần đây, Mục ngự sử không chỉ liên tiếp ra vào trong vương phủ của Thương Nguyệt Lưu Vân, càng thêm tích cực vì Thập Nhị vương gia bốn ba lôi kéo quan hệ giữa các quan lại khác.”

“Người này.....Giết!”

“Tuân mệnh.”

Trong chớp mắt, hai bóng dáng được che chắn bởi bình phong, liền song song mất đi bóng dáng, động tác nhanh làm cho người ta hoa mắt.

Bên trong bình phong, nam nhân đeo mặt nạ đưa tay cầm lên một ly rượu, ngón tay thon dài có vẻ hơi gầy tái nhợt, nhưng không chút nào cắt giảm phần mỹ cảm.

Rượu thấm thấu mát lạnh chậm rãi đi vào cổ, cái chén chuyển không.

Năm ngón tay đẹp mắt đột nhiên bắt thăm, một cổ sương mù nồng nặc từ bàn tay hần trào ra, cái lý thể nhưng từ từ thay đổi hình dạng, cuối cùng vò thành một cục.

“Thương Nguyệt Lưu Vân.....” Giọng nói lạnh lùng chậm chậm mà trầm thấp, xen lẫn sát khí nồng nặc.

15. Chương 15: Sát Thủ Tóc Bạc

Đêm thâm trầm đen như mực, ngay cả không khí cũng chìm vào sự quỷ dị.

Gió, lưu động ở trong rừng, vết tích dải sóng bị bám vào một ngọn cây, loáng thoáng trong khe hở của lá cây, nguyệt hoa trút xuống như gai bạc, mặt hồ trong rừng cây hiện ra ánh sáng của nước, mát lạnh bức người.

Bên trong bóng cây loang lổ, hai đạo bóng dáng cao lớn đứng nghiêm bất động.

Mặt hồ phản quang, chiếu rọi trong đó là một gã nam tử mặc bạch y trên người, soi sáng mặt nạ màu bạc trên mặt hần.

Hàn quang màu bạc lạnh lẽo theo ánh sáng của nước mà lóe lên, một đôi người đen lạnh ở dưới lớp mặt nạ lấp lánh tinh quang.

Nửa khuôn mặt để lộ trong không khí, xuyên thấu qua ánh trăng, hần môi mỏng nhưng mang theo màu hồng tròn bóng nhàn nhạt, da thịt ở dưới ánh trăng ngọc thấu linh lung, có một loại mỹ cảm yêu nghiệt.

Nếu như không phải là vóc người của hần bao gồm trang phục áo trắng dưới gầy gò nhưng rắn chắc, sức mạnh đường cong của nam tính rõ ràng, đại khái sẽ bị người ta nhận lầm là nữ nhân.

Thương Nguyệt Lưu Vân một thân áo bào vàng nhạt, tóc xõa dài, khí chất rõ ràng phóng đảng.

Đôi mắt khí thế bức người của sát thủ tóc bạc, hần đầu tiên vòng vo xuống cây sáo bằng ngọc trong tay, ánh mắt hào hứng tỏ vẻ không sợ hãi.

Chỉ thấy sát thủ tóc bạc cánh tay run lên, một thanh lợi kiếm “Keng——” một tiếng kêu phá vỡ không khí ban đêm.

Ánh mắt hần lạnh lùng lãnh đạm, giọng nói lạnh lùng vô tình: “Thương Nguyệt Lưu Vân, chịu chết đi!”

“Vù vù vù” Thiếu niên mặc áo vàng trong lúc sáo ngọc tùy ý trong tay, đã hóa giải công kích của sát thủ.

Hần nhẹ nhàng tung người, rơi vào trên một thân cây, môi mỏng cuồn tứ mà cười hừ lạnh: “Nói, rốt cuộc là ai phái người tới hành thích Thập Nhị gia ta, chỉ cần người nói ra chủ quản phía sau của người, có lẽ bốn vương còn có thể lưu người toàn thân.”

Nhưng mà, sát thủ bạch y tung bay chỉ hờ hững mà mím môi, con ngươi lạnh không thấy một tia gợn sóng: “Ta.....cũng sẽ không để người toàn thân.”

Ngữ thế của hần vừa chậm lại vừa cứng ngắt, trầm ổn mà lại sắc sảo, khí phách mà lại thông dong.

“Vèo——” Tiếng kêu của kiếm bạc lần nữa bay qua, một đầu tóc bạc ở hoa chảy của ánh trăng dưới ánh sáng phiêu dật sáng tỏ.

Thân thủ của hần lưu loát nhanh chóng, trong nháy mắt liền đến trước mặt của Thương Nguyệt Lưu Vân. Kiếm bạc bức thẳng mi tâm của Thương Nguyệt Lưu Vân.

Thương Nguyệt Lưu Vân nhẹ nhàng mũi chân một chút, sáo ngọc trong tay đột nhiên xoay tròn mà bay ra, thẳng tắp đánh về phía kiếm bạc kia.

“Chúu chúu chúu.....”

Bầu trời đêm bị vô số ngân quang làm cho bề tan tành thành vô số mảnh vụn, lá cây bị quét ào ào xuống dưới.

Trong lúc bất chợt, kiếm bạc từ trong tay sát thủ tóc bạc bay nhanh như tên bắn mà bay khỏi, nhưng lại ở giữa không trung cuốn đi tất cả gió, gió đêm vô sắc ở giữa màu bạc nhẵn bóng vút lên đánh ra kiếm khí, mỗi một đạo ánh sáng đều sắc bén như dao, mang theo sự cuồng bạo và ác liệt của bão táp vạn quân, gào thét ép về phía Thương Nguyệt Lưu Vân.

Con người đen cuồn tứ của Thương Nguyệt Lưu Vân lúc đó cả kinh: “Ngự Phong kiếm pháp! Truyền thuyết giang hồ đệ nhất sát thủ - môn chủ đầu đầy tóc bạc của Băng Môn, cầm trong tay kiếm Ngự Phong, một bộ Ngự Phong kiếm pháp không ai bằng, xem ra.....Người chính là môn chủ của Băng Môn?!”

Sát thủ tóc bạc hừ lạnh một tiếng, cả người điều khiển kiếm bạc chân khí càng phát ra mạnh mẽ, con người đen thâm thúy toát ra hàn quang khát máu.

“Nếu đã như vậy, vậy hãy để cho Thập Nhị gia ta đến lĩnh giáo một chút kiếm thần của Băng Môn môn chủ.”

Nói xong, Thương Nguyệt Lưu Vân cầm sáo ngọc trong tay để xuống, lòng bàn tay ngưng tụ lại khí lưu cuồng phóng, cây sáo bằng ngọc vù vù hóa thành vô số tiêu ảnh.

Cả cánh rừng đột nhiên tràn đầy tiếng sáo tràn đầy bi tráng thê lương, làm người ta nghe thấy u sầu.

Đến mức cây sáo ngọc, ám chìm trong không khí đều xẹt qua từng đợt sương mù mỏng manh, ngưng kết thành tinh.

Con người đen của sát thủ tóc bạc co lại, môi mỏng câu động: “Hàn Tuyết Khiên Hồn Tiêu.....”

“Xem thử là Hàn Tuyết Khiên Hồn Tiêu của ta lợi hại hay là Ngự Phong kiếm pháp của người khí phách.”

Thương Nguyệt Lưu Vân tuyên ngôn cuồng ngạo, thân thể quay lại, lòng bàn tay âm thầm bốc lên, mây mù màu đen loáng thoáng ngưng tụ.

Sát thủ tóc bạc hồ hững quét mắt nhìn độc khí trong tay của Thương Nguyệt Lưu Vân: “Thủ đoạn quả nhiên phi phàm.”

Vừa dứt lời, Thương Nguyệt Lưu Vân đột nhiên nhếch môi quỷ dị, tung người chợt lóe, phía sau hắn thoát ra vài đạo bóng người, khiến bạch y sát thủ chuẩn bị không kịp.

Bỗng nhiên, thủ hạ của Thương Nguyệt Lưu Vân vạn tên cùng bắn, bắn về phía sát thủ tóc bạc.

Sát thủ tóc bạc lập tức thu hồi kiếm Ngự Phong vung lên ngăn cản mũi tên nhọn bắn về phía hắn.

Thấy sát thủ tóc bạc ứng phó không kịp, Thương Nguyệt Lưu Vân ngạo nghễ đón gió mà đứng: “Băng Môn môn chủ, ta là Thập Nhị vương gia của vương triều Thương Nguyệt.....Không phải sao?”

Đột nhiên, sát thủ tóc bạc trong nháy mắt bắn ra một đạn khói, giọng nói lạnh lùng xuyên qua sương mù dày đặc: “Thập Nhị vương gia sao.....”

Trong nháy mắt, sương mù dày đặc xáo trộn tầm mắt của đám người Thương Nguyệt Lưu Vân, đợt sương mù dày đặc trôi đi, đã không thấy bóng dáng của sát thủ tóc bạc.

Thương Nguyệt Lưu Vân vẻ mặt bình tĩnh khom xuống hạ thân, chìa tay thấm lấy một giọt máu dính trên mặt, âm thầm cười lạnh.

16. Chương 16: Ngàn Diện Đại Ca

Trên đỉnh núi tối đen như mực, gió đêm vù vù thổi lất phất, thổi qua trên núi Tùng Lâm, lá cây sào xạc mà vang lên, giống như đã quỷ đang nứt nở nghẹn ngào.

Lạc Lạc giờ khắc này thật may mắn là chính mình bị người ta nhốt trong túi bao tải.

Đứa ngón tay nhỏ bé chọc chọc túi da thô ráp, nàng hé miệng nói thầm: “Tuy rằng lớp này mỏng một chút, nhưng cũng coi như mang đến ỉnh chút xú cảm giác an toàn, bên ngoài đen thùi lùi, không biết liệu có thứ gì bay tới bay lui hay không, cũng may bây giờ mình không thấy gì, nhìn không thấy chính là không có!”

Trước một khắc còn may mắn bên ngoài gió êm sóng lặng, ngay sau đó——

“Vù vù vù.....A a a.....”

Từng tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, một lần lại một lần truyền vào trong tai nàng.

Không.....Không phải chứ? Xảy ra chuyện gì rồi? Tại sao nghe thấy người bên ngoài kêu lên thảm thiết mấy tiếng lại không có từ phía sau?

Chẳng lẽ.....Thật sự có một con mãnh quỷ đến?!

Lạc lạc nuốt nước miếng một cái, cử động cũng không dám mà cứng ngắt, trong lòng nàng không ngừng kêu A di đà phật.

Ngàn vạn lần dừng phát hiện ra sự tồn tại của một nhân vật nhỏ bé ta đây.

Nhưng mà, sự thật luôn không như ý muốn.

Nàng mới cầu thần khẩn phật lần thứ nhất, đột nhiên, nàng cảm thấy túi bao tải của nàng bị vũ khí sắc bén “Vút vút” cắt đi.

“A a a a.....” Nàng nhắm mắt sợ kêu to.

“Câm miệng! Kêu nữa ta liền khiến cho cái đầu cùng cái cổ nhỏ của ngươi đứt ra!” Một giọng nói lạnh lùng vang lên trên đỉnh đầu của nàng.

Nàng nghe tiếng lập tức im miệng, mở nửa con mắt ra xem tình hình.

Không nhìn còn may, vừa nhìn thì giật mình.

Một thanh lợi kiếm phản chiếu hàn quang loang loáng dưới ánh trăng đang dọc theo cổ của nàng, vô cùng có lực uy hiếp!

Nàng thật cẩn thận mà chậm rãi ngước đầu lên, đập vào tầm mắt đầu tiên chính là một thể phách thon dài gầy gò, sau đó.....hướng lên trên——

Oa! Mang mặt nạ màu bạc, phát nam nhân!

Nguyệt hoa khuynh tả tại bờ vai của hắn, bạch quang mỏng mong vây quanh, khí lạnh thần nhiên tràn ngập, khiến hắn thoát nhìn giống như tiên như yêu.

Hắn có một nửa khuôn mặt bên dưới rất đẹp, ừ ừ, chỉ là nửa bên dưới, bị che khuất nửa bên dưới không biết hình dạng ra sao? Có thể rất đẹp, có thể xấu vô cùng, chỉ là nhìn một thân phong thái phiêu dật của hắn, tạm thời trước tiên đem hắn xếp vào loại rất đẹp kia.

“Nhìn đủ chưa, xem đủ rồi thì đứng lên cho ta, ta không có thời gian dây dưa với ngươi.” Mỹ nam tóc bạc lại nói chuyện rồi, môi mỏng vén lên hợp lại rất gợi – cảm.

Lạc Lạc cười làm lành: “Đại.....Đại ca ca đừng giết ta, ta lập tức nghe lời đứng dậy, lập tức lập tức.....”

Nàng hai tay giơ lên, sau đó ghé mắt nhìn kiếm bạc trên bả vai hắn, động tác rất cẩn thận mà từ từ đứng lên, trong miệng mơ hồ nói thầm: “Còn tưởng là tới cứu ta, thì ra không phải có chuyện như vậy nha.”

“Bớt nói nhảm, nhanh lên!” Hắn tựa hồ không kiên nhẫn đối với động tác chậm chạp của nàng.

Bị hấn quát một tiếng như vậy, Lạc Lạc rất cố gắng nhin không để ình nổi óa.

Nàng cũng nhanh nghĩ, vấn đề là kiếm của hấn!

“Vâng.....vâng.” Hiện tại không phải lúc, kẻ thức thời cũng là trang tuần kiệt vậy.

Thân thể nàng vừa mới đứng thẳng, kiếm bạc trên cổ vèo một cái liền rời đi, nàng mới nghĩ vui mừng, thể nhưng hấn lại xốc nàng đứng lên treo ngược trên bả vai, phản phạt một cái liền bay vút mà đi nha.

Tuy rằng bị treo ngược vô cùng không thoải mái, nhưng gió đêm gào thét bên tai còn có dưới ánh mắt của đại thụ không ngừng lùi về phía sau, khiến nàng nhin không được hưng phấn kêu la——

“Oa! Đây chính là khinh công trong truyền thuyết sao? Thật lợi hại nha, ta cảm giác chính mình giống như đang bay vậy, cảm giác chơi thật vui! Ngân diện đại ca, nhanh chút nữa, nhanh chút nữa, cổ lên.....”

Nghe được nàng thể nhưng kêu cổ lên, mỹ nam tóc bạc xém chút nữa từ trên cây té xuống.

Hấn miễn cưỡng nâng chân khí lên, mới chậm rãi đáp xuống đất.

Đột nhiên dừng lại, Lạc Lạc buồn bực: “A? Sao không bay nữa? Người mệt sao?”

Nghe vậy, mỹ nam tóc bạc khước miệng co giật một chút, sau đó vung tay một cái liền đem nàng thả trên mặt đất.

Lạc Lạc lão đảo một bước mới đứng vững.

Mới ổn định được thân thể, kiếm bạc trong tay lại “Vèo” cái kề trên cổ nàng.

“Không cho phép lại kêu quý, đi theo ta.” Hấn lạnh nhạt ra lệnh, giọng nói rất cứng nhắc.

Con người Lạc Lạc chuyển hướng sang thanh kiếm chỉ số uy hiếp rất cao, yếu ớt mà rụt đầu: “Ngân diện đại ca không cần phải đề phòng như vậy mà, ta một đứa trẻ thì có thể làm gì.”

Con người đen của mỹ nam tóc bạc liếc nàng một cái, sau đó môi mỏng mấp máy quay mặt, kiếm bạc vẫn như cũ không nhúc nhích chút nào đem nàng đi tới một nơi tối tăm.

17. Chương 17: Uy Hiếp Ngược Lại

Dưới chân, là tiếng bước chân xột xoạt dẫm lên cỏ hoang.

Đường nhỏ trần trọc một đoạn nước sơn bôi đen, Lạc Lạc bị đưa đến một hang động.

Ánh trăng mát mẻ xuyên thấu qua cỏ hoang cao dài loang lổ chiếu vào trong cửa động, quang ảnh rơi xuống nhàn nhạt.

“Đi vào.” Kiếm trong tay mỹ nam tóc bạc càng tiến sát mấy phần vào cổ Lạc Lạc, giọng nói có chút ngụy lạnh.

Lạc Lạc xém chút nhìn thấy hàn quang chột lóe của kiếm bạc, nàng nuốt nước miếng, ánh mắt chớp chớp nhìn ngân diện mỹ nam, cười lạnh nói: “Ngân diện đại ca, kiếm của người kề ngang cổ ta như thế, ta không nhúc nhích được mà.”

“Vèo” hạ xuống, ngân diện mỹ nam chuyển cổ tay một cái, ánh sáng chột lóe, luyện kiếm của hấn liền thu ở phía sau.

Lạc Lạc sờ sờ cổ, dưới ánh mắt lạnh lùng của hấn lại rút cổ nhanh đi vào bên trong.

Nhưng mà, nàng vẫn chưa đi được vài bước——

“Oành!”

Một âm thanh của tiếng gì rơi xuống dọa nàng giật mình, nàng chợt quay đầu lại, lại thấy ngân diện mỹ nam ngã xuống đất, xuyên thấu qua ánh trăng, màu môi của hắn hình như đang từ từ biến thành màu đen, gương mặt tuần tú cũng hiện ra màu xanh tím, hô hấp thở gấp gấp mà suy yếu.

Trúng độc?!

Trong đầu Lạc Lạc lập tức xẹt qua cái nhận thức này, ánh mắt của nàng quay tròn một vòng, sau đó rất cẩn thận mà đi tới.

“Ngân diện đại ca, người.....không có sao chứ?”

Tốt nhất là có sao!

Không có phản ứng?

Lá gan của Lạc Lạc càng lớn một chút, nàng dứt khoát ngồi xổm xuống thân thể nhỏ nhỏ nhìn chăm chăm tấm ngân diện.

“Này, người chết hay còn sống?”

Vẫn không có phản ứng!

Bỗng nhiên, ánh trăng dời qua, kiếm của hắn lóe ra ngân quang, thân kiếm càng trở nên lóng lánh trong suốt.

“Kiếm Ngự Phong?”

Lạc Lạc nhìn chữ khắc trên chuôi kiếm, sau đó ánh mắt nhìn thanh kiếm, không ngừng mà gật đầu khen ngợi: “Nếu như ở hiện đại, đây chính là thanh kiếm cổ mà thần trộm rất mơ ước có được!”

Con người đen bóng của nàng vòng vo một chút, thuận theo liền nhanh chóng ra tay lấy đi thanh kiếm kia.

Vốn cho là nam nhân kia đã bị ngắt đi nhưng đột nhiên lại gia tăng thêm lực đạo cầm kiếm.

Tim Lạc Lạc đập thiếu chút nữa lộn nhào, nàng nhanh chóng nhìn về phía ánh mắt của hắn, không có mở ra.

Rất tốt, chỉ là tiềm thức phòng bị.

Hai ngón tay nàng cùng nhau, ra tay tuyệt không lưu tình đâm một huyết đạo trên cánh tay của hắn, tay cầm kiếm của hắn lập tức buông ra.

Lấy đi kiếm của hắn, nàng cười híp mắt mà vuốt vuốt: “Chắc chắc, bảo kiếm à bảo kiếm, chủ nhân của người không cần người nữa rồi, về sao người cùng ta bước chân vào giang hồ đi.....”

Chợt, một tiếng nói trầm thấp lạnh lẽo vang lên: “Người tuổi còn nhỏ lại bắt chước hành vi của lưu manh đi trộm cắp!”

Lạc Lạc nghe tiếng nhìn lại.

Quát!

Ngân diện đại ca vừa nằm trên mặt đất không nhúc nhích kia khi nào ngồi xếp bằng trên mặt đất rồi?

Tinh tế tỉ mỉ nhìn khuôn mặt màu tím của hắn, lại lắng nghe tiếng hô hấp, Lạc Lạc từ từ buông lỏng mà căng thẳng.

Cánh tay của nàng duỗi ra, kiếm bạc vèo một cái chỉ về phía ngân diện mỹ nam, cười đến vừa ngây thơ vừa vô tội.

“Ngân diện soái ca ca, chẳng lẽ người không nghe nói qua câu anh hùng không hỏi xuất xứ, lưu manh bất luận mấy tuổi sao?”

Ngân diện mỹ nam chỉ là lạnh nhạt ngẩng con mắt lên nhìn nàng, đáy mắt không có một chút vẻ sợ hãi của bị kiếm uy hiếp.

18. Chương 18: Vẽ Hoa Khuôn Mặt Tuần Tú Của Người

Không khí quỳ dị ở trong hang động tràn ngập ra.

Kiểm trong tay Lạc Lạc từng chút một tiến sát gần khuôn mặt tuần tú không rời của ngân diện mỹ nam kia.

“Soái ca ca, người có biết là ta ghét nhất người ta uy hiếp ta hay không, lúc này người chính là dùng thanh kiếm này khiến ta ngay cả hô hấp cũng không dám lớn tiếng một chút, hiện tại.....ta nên trả thù người như thế nào đây?”

Nàng cắn ngón tay, giả bộ suy tư mà đem mặt của hắc tử quan sát một lần.

Ánh sáng trong đôi mắt chợt lóe, giọng nói của nàng có chút hưng phấn: “Người là nam nhân, bộ dạng hoa dung nguyệt mạo thế này thật khiến cho nữ nhân nhìn thấy chóng mặt, chỉ bằng ta vẽ hoa trên khuôn mặt của người, khiến người biến thành ma lem.....Có sợ không? Có sợ không a?”

Thanh kiếm, đã dán sát vào mặt hắc tử, hàn ý thấm vào da thịt, tràn đầy uy hiếp.

Hắc tử híp híp mắt, giọng nói vẫn như cũ hồ hững không pháp phòng: “Tiểu Oa Nhi, ta vừa này có dùng kiếm làm tổn hại người một phần một chút nào sao?”

Lạc Lạc nặng nề gật đầu, cố giả bộ nghiêm túc nói: “Người tổn thương tâm hồn trẻ thơ của ta, tổn thất tinh thần có thể so với xúc phạm nhục thể càng tàn nhẫn hơn. Hơn nữa, con người của ta luôn là ai khi dễ ta hai lần, ta liền trả lại gấp mười lần, người khác đụng đến một cọng tóc của ta, ta liền nhổ hết tóc trên người của hắc tử! Vì thế.....”

Lời của nàng vẫn còn chưa nói xong, đột nhiên——

Hắc tử vận khí đầu ngón tay bắn về phía thanh kiếm, “Keng——” Một tiếng kiếm chói tai đâm thẳng vào màng nhĩ của Lạc Lạc.

Cùng lúc đó, tay của nàng cảm giác tê rần, kiếm trong tay tựa hồ chuyển động, tỏa ra vàng sáng không thấy rõ.

Trong chớp mắt, kiếm bạc liền trở về trong tay hắc tử.

“A?”

Lạc Lạc chấn kinh sợ hãi mà kêu, trong nháy mắt mồm há to, hắc tử liền đem một viên thuốc bắn vào cổ họng trong miệng nàng.

“Ừng ực.....Khụ khụ khụ.....Người người người.....người cho ta ăn cái gì?”

Ngân diện mỹ nam dùng kiếm chống đỡ trên mặt đất, mặt không chút thay đổi nhìn nàng, bình thản nói: “Chỉ là một viên độc dược khiến người ngoan ngoãn nghe lời mà thôi.”

Độc dược mà thôi?!

Lạc Lạc liều mạng mà trừng mắt nhìn hắc tử, hàm răng nhỏ cắn “khanh khách” vang lên.

Hắc tử không nhìn phần nộ của nàng, từ trong lòng móc ra hộp quẹt vung tới một hướng khác, nơi đó lập tức bùng lên một đống lửa, đem hang chiếu sáng hơn.

Sau đó hắc tử trầm ngâm mà nhìn nàng, xuyên thấu qua ánh lửa, con người đen thâm thúy lưu chuyển ánh sáng lộng lẫy sắc bén.

Thuận theo, hắc tử không biết từ nơi nào ném ra một tờ giấy bay đến trên tay Lạc Lạc: “Người đi ra bên ngoài tìm những thứ thảo dược này cho ta, trong vòng nửa canh giờ sau nếu người không trở lại sẽ bị phát độc.”

Lạc Lạc không cam lòng bắt lấy tờ giấy cũng không thèm liếc mắt nhìn một cái, bĩu môi giận dữ: “Ta không biết.”

“Người không biết sao?” Hấn nheo đôi mắt lại, con người đen mớ hồ toát ra hàn quang nhìn thấu linh hồn của nàng.

Hai người cứ giằng co như vậy, hấn lạnh lùng không gợn sóng, nàng phồng má tức giận.

Đôi theo ánh mắt của hấn nhìn một hồi lâu, Lạc Lạc rút cuộc biết cái gì gọi là khối băng rồi.

Nàng nhụt chí bả vai rũ xuống, cắn cái môi nhỏ nhắn không cam tâm tình nguyện mà đi ra ngoài.

“Người lớn đầu năm nay đều bụng dạ độc ác, ngay cả đứa bé cũng khi dễ, thiên lôi đánh chết bọn họ đi!”

Câu nói cuối cùng, nàng hướng về bầu trời sao sáng mà rống to.

19. Chương 19: Có Rắn

Bóng đêm rất sâu, nhưng ánh trăng rất sáng, sao quay quanh ánh trăng chợt lóe, điểm tuyết bầu trời đêm sáng sủa, đêm rất tĩnh lặng.

Trong bụi cỏ, ngọn lửa nhỏ làm cho cỏ xanh cao vút kia lúc thì xao động lúc thì ngừng lại, một đạo bóng dáng nhỏ rục rịch ở trong bụi cỏ, những thứ cỏ dại kia cơ hồ muốn che mắt thân cao của nàng.

Trong lúc mơ hồ, từng tiếng âm thanh thổ phì phò đang oán trách.

“Người lớn lên đẹp trai đều là quỷ lòng dạ hiểm độc, nhìn thấu mắt, mình lại không nói qua là biết phân biệt thảo dược, tên kia làm sao biết mình biết? Chẳng lẽ hấn biết thuật độc tâm hay sao, hoặc là yêu tinh vùng núi, nếu không bộ dạng cũng không yêu nghiệt như thế, trướng thối chết tiệt, đừng để có một ngày thua trong tay ta, nếu không ta tuyệt đối sẽ khiến người khóc mà cầu xin tha thứ.....”

Nàng vừa ở trên thảm cỏ đào lấy từng cây thảo dược, vừa tức giận bất bình mà mắng.

Trong lúc đào thảo dược còn nghĩ sẽ lật hết từng mảnh kia bay khắp nơi, để phát tiết mối hận trong lòng.

Mảnh đất “Phốc phốc phốc” rơi vào xung quanh cỏ dại, có một số bay rất xa.

Đột nhiên, cách đó không xa đám cỏ dại loáng thoáng di động, cỏ dại di động về hướng Lạc Lạc.

Ngay sau đó, Lạc Lạc nghe tiếng “Khè khè khè”.

Ánh mắt nàng cầu chắc chắn, gắt gao nhìn thẳng đám cỏ dại kia, có một con rắn lớn như quả đu đủ đang ngoa nguẩy chui đầu ra.

Lạc Lạc nhất thời bị dọa đến linh hồn nhỏ bé cũng muốn tiêu tan.

Nàng trợn mắt há mồm nhìn thân con rắn kia không ngừng ngoa nguẩy ở giữa bụi cỏ, thảo dược trong tay không tự chủ đều rơi xuống.

“Rắn.....rắn.....Có rắn, mẹ ơi!” Nàng chân nhũn ra mà ngã xuống phía sau.

Ánh mắt của con rắn kia thẳng tắp nhìn về hướng nàng, lưỡi phun ra thật dài, một bộ dạng tập trung vào thức ăn ngon Lạc Lạc.

“Đừng.....Đừng tới đây, đừng có qua đây.....Soái ca ca, mau đến cứu mạng a, Oa! Đừng mà.Đừng có bò qua đây.”

Lạc Lạc run sợ lấy bẫy, ánh mắt càng lộ thêm vẻ sợ hãi vô hạn.

Nhưng mà, con rắn kia liên tục bò về hướng nàng, thân con rắn kia không ngừng trượt ra từ bụi cỏ, rất dài rất dài.

“Khè khè khè.....” Nó hé miệng bò nhanh hơn.

Lạc Lạc cố gắng chống hai chân mềm nhũn mà lui về phía sau.

“Người.....người dừng lại đây, dừng lại đây nữa, còn qua nữa ta sẽ không khách khí đâu, ta sẽ giết người, ta sẽ.....sẽ độc chết người.....Oa.....Anh à, mau đến cứu Lạc Lạc, có rắn, con rắn thật to, anh à, Lạc Lạc thật đáng thương, Lạc Lạc bị khi dễ, anh à.....”

Nhìn con rắn lớn không ngừng tới gần, Lạc Lạc rốt cuộc không nhịn được sợ hãi trong lòng khóc lớn tiếng, mọi mạnh mẽ trong nháy mắt sụp đổ tại đây.

“Ta chán ghét nơi này, ta muốn về nhà, ta muốn anh hai, ô ô ô.....Đừng tới đây nữa.....Ghét ghét, mọi người đều khi dễ ta, ô ô ô.....”

Nàng khóc đến nước mắt nước mũi cùng nhau ào ào chảy ra, rất là ủy khuất.

Nhưng mà, rắn lớn vẫn khè lưỡi nhe răng trợn mắt như cũ mà thân thật dài ngoa nguẩy uy hiếp nàng.

Đột nhiên, nó thấy tựa hồ khoảng cách không còn xa nữa, vì thế nhảy dựng lên, bổ nhào về phía nàng.

Nhìn cái đầu lưỡi tự bay đến như vậy, Lạc Lạc kinh lương nhắm mắt lại: “A——Anh cứu mạng a!”

20. Chương 20: Bị Rắn Cắn

Ông trời dường như không quá quan tâm nàng.

Cho rằng nhắm lại sẽ không nhìn thấy rắn, nó sẽ không tồn tại.

Nhưng mà, dưới tâm tính của đà điểu——

Lạc Lạc chỉ cảm thấy cổ tay bị thân rắn cuốn lấy, da rắn lạnh lạnh mà trơn bóng, theo cánh tay của nàng di chuyển lên trên.

“Khè khè khè——”

Lạc Lạc chỉ cảm thấy đầu rắn tựa hồ đang ngửi cánh tay trên da thịt của nàng.

Một cỗ bản năng cầu sinh để cho nàng chiến thắng nỗi sợ hãi của nội tâm, nàng mở to hai mắt đồng thời nhảy chân lên.

“Tránh ra tránh ra.....” Nàng không ngừng mà vùng vẫy cánh tay, đuôi rắn thật dài kia vẫn chưa cuốn lấy cánh tay của nàng đang treo lơ lửng không ngừng vẫy đuôi qua lại.

Từng trận mùi tanh lạnh lùng kích thích hơi thở nàng, tim của nàng cơ hồ đập giống như muốn ngừng mà cũng như là hít thở không thông.

Trong đầu trống rỗng, điều duy nhất có thể nghĩ đến chính là muốn thoát khỏi con rắn lớn này.

Nàng dưới tình thế cấp bách dùng một tay bắt lấy cái đuôi con rắn kia.

Gần như lập tức, cổ tay của nàng cảm giác được một trận đau đớn.

Vừa thấy, đầu con rắn kia đang gắt gao cắn lấy cổ tay của nàng không tha, nàng bản năng càng thêm nắm kéo đuôi rằng muốn gạt đi.

Chỉ là, nàng càng dùng sức, rắn cũng càng thêm dùng sức, gần như muốn cắn nát thịt trên cổ tay nàng.

Nàng đau đến mồ hôi lạnh nhỏ giọt, dần dần, cánh tay giống như có chút dấu hiệu của sự tê dại, cảm giác tê dại vẫn từ cánh tay lan truyền về phía khớp xương.

Chỉ chốc lát sau, đuôi rắn thoát khỏi nàng, thuận thế nhích lên cuốn lấy cái cổ của nàng.

“Ừm.....Khụ khụ khụ.....” Lạc Lạc bị thân rắn ghì lại xém chút nữa muốn sặc khí.

Trên tay đau nhức cộng thêm hít thở không thông, khiến nàng nhịn không được thân thể ngã nhào xuống đất.

Rắn cuộn lấy nàng càng ngày càng chặt, trước mắt của nàng là một mảnh lúc sáng lúc tối, đầu óc bắt đầu có chút hỗn loạn.

Lúc mà nàng cho là mình sẽ bị rắn cắn chết, đột nhiên cảm giác mình bị lực của cánh tay kéo một cái.

Ngay sau đó là vài tiếng “Vèo vèo vèo”, sau đó là mấy tiếng “Phốc phốc phốc”, mọi thứ khôi phục là sự tĩnh lặng.

Cổ dường như có thể hô hấp, cổ tay tựa hồ cũng không còn loại đau đớn giống như xé rách vừa nãy rồi.

Trong mơ hồ, nàng chỉ nghe được “Thình thịch” Dường như âm thanh của nhịp tim vang bên tai.

Nhưng mà, thần chí của nàng càng ngày càng tan rã, lại phát hiện khí lực đã bị giày vò cạn sạch.

Chỉ cảm thấy hoảng hốt trong lúc đó, hình như có ngân quang ở khóe mắt lóe qua.

“Người là.....Ngân diện soái ca.....ca.” Nàng suy yếu mà nói mớ.

“Không cần lo, ta sẽ cứu ngươi, nhưng mà ngươi phải nhớ rõ ơn cứu mạng của ta, còn sống báo đáp ta, ta không cứu người vô dụng.” Giọng nói của hắn trầm thấp lạnh lùng như cũ.

“Ta.....Ta rất hữu dụng, ta biết rất nhiều thứ của các ngươi không biết, nhưng mà ta không có đồng ý báo đáp ngươi nha, không cứu.....thì.....thì đẹp đi.....” Lạc Lạc mím miệng nhỏ.

“Không chịu uy hiếp như vậy sao?” Giọng nói của hắn lại rơi xuống, chỉ là âm điệu nhẹ nhàng, môi mỏng mơ hồ nâng lên một tia cười trên mặt.

“Hừ.....Hừ.....” Lạc Lạc xem thường.

Rốt cuộc, khí lực trên người nàng bị rút cạn hết rồi.

Lúc mà nàng nghĩ mình sẽ rơi xuống lần nữa, nàng bị bế đứng lên, bên tai xẹt qua gió đêm vù vù.

Sau đó, nàng mất đi ý thức.

21. Chương 21: Lấy Máu

Đốm lửa đom đóm đom đóm mà bùng cháy, bóng dáng ánh lửa lóe lên nhiều màu trên mõm núi đá.

Không biết thời gian trôi qua bao lâu, Lạc Lạc trong lúc hỗn loạn cảm giác trong cơ thể mình dường như đang không ngừng chảy qua thứ gì đó, loại cảm giác đó giống như sinh mệnh của nàng đang không ngừng chảy mất.

Là máu! Nàng cảm giác máu của mình đang không ngừng mà chảy đi.

Bản năng cầu sinh khiến cho nàng cùng sinh mệnh yếu ớt của nàng phấn đấu, mí mắt không ngừng nhắm lên, giây dựa muốn tỉnh lại xem tình trạng của chính mình.

Trải qua một phen đau khổ giây dựa, mí mắt nặng trĩu của nàng rốt cuộc mở ra.

Đập vào ánh mắt đầu tiên chính là một đống lửa lập lòe, sau đó, nàng cố hết sức muốn chống đỡ thân mình, nhưng lại phát hiện cổ tay mình đang không ngừng mà chảy máu.

Xem miệng vết thương, có dấu vết bị vũ khí cắt qua.

“Ưm.....” Bóng dáng nàng khở sở.

Khó trách máu của nàng chảy nhanh như thế! Nàng cố gắng căng lớn mắt hung hăng trừng mắt về phía ngân diện mỹ nam đang nhắm mắt dưỡng thần.

“Người.....Người cái tên xấu xa này, lại.....lấy máu.....của ta.” Nàng muốn hung hăng mắng hắn, nhưng ngay cả hơi sức nói chuyện xem chút cũng không còn.

Giống như không nghe được lời nói bình thường của nàng, hắn vẫn không nhúc nhích mà nhắm mắt lại, đôi tay vốc đặt trên đầu gối, tiếp tục vận công trừ độc trị thương cho chính mình.

Ánh mắt Lạc Lạc gắt gao nhìn chăm chăm hắn, hận không thể đem khuôn mặt tuần tú bình tĩnh hờ hững của hắn đánh thành bánh dầu heo.

“Phốc!” Ngân diện mỹ nam đột nhiên nôn ra một ngụm máu đen, sau đó từ từ mở mắt.

Hắn tùy ý lau vết máu trên môi, sau đó chậm rãi hô hấp một chút, sắc mặt khôi phục lại bình thường.

Thuận theo, hắn đứng lên đi tới hướng Lạc Lạc.

Ngồi xổm người xuống thất lưng, hắn đưa tay về phía tay của nàng.

“Người.....Tránh ra!” Lạc Lạc muốn rút tay lại, nhưng làm sao địch lại sức lực của hắn.

Hắn chỉ là nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, nàng suy yếu cũng không còn bất kỳ năng lực phản kháng.

Tròng mắt đen của hắn chuyên chú nhìn cổ tay chảy máu của nàng, trầm ngâm một chút nhàn nhạt mà nói: “Xem màu sắc của máu, muốn ấu độc lưu quang còn cần một ít thời gian.”

Ngữ khí của hắn giống như là một dạng bình thường nói chuyện phiếm, giống như nàng chảy ra không phải là máu, mà là nước.

Cái tên thối rửa đáng giận này!

Lạc Lạc không còn hơi sức nói chuyện, không thể làm gì khác hơn là dùng ánh mắt giết hắn hàng ngàn vạn lần.

Kết quả hắn chẳng những đối với sự căm tức của nàng coi như không thấy, còn cầm tay nàng lật qua lật lại mà nhìn, chân mày càng nhăn lại sâu.

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé tái nhợt của nàng một chút, hắn nhẹ nhàng thở dài: “Xem ra vẫn phải đích thân động thủ cứu người có vẻ sẽ nhanh hơn một chút.”

Nói xong, ngón tay của hắn liền nhanh chóng điểm vài huyệt đạo trên người nàng.

Lạc Lạc chỉ cảm thấy ngực một hồi khó chịu, một cổ khí đốt nhanh chóng từ tim vọt về phía cánh tay bị thương.

Nàng khó chịu rên rỉ một tiếng: “Đau.....”

Hắn liếc nàng một cái, sau đó cúi đầu ngậm miệng vết thương của nàng, dùng miệng hút máu độc của nàng ra.

Tay lạnh lẽo tiếp xúc lấy miệng ấm áp của hắn, nàng đột nhiên cảm thấy hắn không hề đáng giận như thế nữa.

Đợi đến khi máu độc bị hút khô sạch, hắn kéo xuống một đoạn vạt áo băng bó ở miệng vết thương của nàng.

“Được rồi, ngủ một giấc đi.” Giọng nói của hắn chậm lại một chút, không hề lạnh lẽo như vậy nữa.

Nhìn cổ tay băng bó, lòng của Lạc Lạc được thêm vào một chút sự ấm áp.

Muốn nói với hắn cái gì đó, nhưng lại chỉ có thể bị sự suy yếu chiếm lấy ý thức của nàng.

22. Chương 22: Sĩ Khả Sát Bất Khả Nhục

Ánh rạng đông xuyên thấu tầng mây, chiếu rọi trên thảm cỏ, giọt sương trong lá cây xoay chuyển thành thất thải quang mang hoa mỹ.

Xuyên thấu qua đá khúc xạ, ánh sáng bắn vào trong nham động.

Lạc Lạc giật giật mí mắt, cảm thấy ánh sáng có chút chột hiện vào mắt, nàng bản năng giơ tay che kín cái trán.

Rốt cuộc thấy rõ sắc trời, thì ra đã là sáng sớm rồi.

Chột, nàng tựa như nhớ tới cái gì thả tay xuống, sau đó chuyển động cánh tay, cuối cùng chống đỡ ngồi dậy.

“A? Ta có khí lực rồi.” Nàng vui mừng lên xuống trái phải nhìn cánh tay bằng bó của chính mình, hình như không đau cho lắm.

Ngoài vui mừng ra, nàng phát hiện trong động tựa hồ thiếu đi một người.

Xoay người nhìn quanh bốn phía một chút, trống rỗng.

“Ngân diện soái ca ca chắc sẽ không đem mình bỏ lại còn chính mình thì đi rồi chứ?” Thật không có nghĩa khí! Tốt xấu gì ta cũng giúp người hái thuốc qua, cũng tính là giúp đỡ lẫn nhau mà.” Nàng cau mũi một cái lăm bầm lăm bầu.

Mấp máy miệng nhỏ, nàng rất nhanh đem hắc ném ra sau ót, tiếp tục vì tay của nàng mà vui mừng.

“Kế tiếp mình nên đi hỏi thăm nhà Thượng Quan của triều đình ở đâu, mới có thể nhờ ăn nhờ ở được.” Nàng nói thầm mà bàn tính.

Ngay lúc nàng đang suy nghĩ thần không biết quỷ không hay mà chui vào nhà Thượng Quan lại không để nhà Thượng Quan phát hiện thân phận của nàng đã thay đổi thế nào, thì ngân diện mỹ nam trở lại.

Nàng dùng một loại ánh mắt vô cùng kinh ngạc nhìn hắc: “Người không phải đi rồi sao?”

Môi mỏng hắc nhấp một chút, chỉ là dùng đuôi mắt liếc nhìn nàng: “Ta luôn chỉ giết người, không cứu người, ta cứu một người thì sẽ không cho phép người kia chết.”

Nghe vậy, Lạc Lạc cười híp mắt đi đến trước mặt hắc, ngửa đầu thật cao lên: “Nhưng.....Độc rắn của ta đã giải hết, sẽ không chết nữa a.”

Hắc quét mắt nhìn thân thể gầy ba ba của nàng: “Người sẽ đói chết.”

Nói xong, hắc đem vật cầm trong tay túi giấy dầu nhét vào trong tay nàng: “Ăn thứ gì đi.”

Lạc Lạc xé giấy dầu ra, nhìn thấy ổ bánh ngô nóng hổi, khói thức ăn hừng hực phả vào mặt, xông đến hốc mắt nàng có chút nóng lên.

Từ khi rời khỏi Lạc vương phủ, nàng đã không có ăn qua thức ăn nóng hổi rồi, những tháng ngày dạy trứng thối kia chỉ cho nàng cơm nắm nguội, ăn đến xem chút nôn ra.

Ô ô ô.....bánh ngô thật khiến người ta cảm động.

Hít hít cái mũi, con người trong suốt của nàng thẳng tắp nhìn tròn mắt đen của ngân diện: “Tuy rằng người lạnh lùng, nhưng ta cảm thấy ta phải cảm kích người!”

Nhìn kỹ ánh mắt trong veo của nàng, hắc ngẩn người, cuối cùng thêm phần dừng lại ở ánh mắt trên mặt nàng nhiều hơn chút.

Chỉ là trong nháy mắt mất hồn, hắc lại tùy ý ngồi qua một bên, rồi bắt đầu ngồi thiền.

Lạc Lạc lúc này cũng không thêm để ý lạnh lùng của hắc.

Nàng đang cầm bánh ngô thân thiện ngồi bên cạnh hắc, vừa say sưa ngon lạnh mà gặm bánh ngô, vừa nghiêng đầu nhìn gò má của hắc.

Hắc hắc, càng xem càng tuấn!

“Ngân diện ca ca, người không ăn sao?” Nàng đem bánh ngô để vào mũi hắc, khiến ùi thơm của bánh ngô bay vào trong hô hấp của hắc.

Nhưng mà, một lúc lâu, hắn một chút phản ứng cũng không có, Lạc Lạc bấu môi, ý định chuyển động một chút tiếp tục nói chuyện: “Ngân diện ca ca, nơi này vùng núi hoang vu, người đi đâu trộm bánh ngô nóng hổi thơm phức như vậy?”

Ngụ ý chính là nói hắn không phải quân tử mà.

Người trong giang hồ hắn là có vẻ kiêng kỵ người ta nói xấu hắn như vậy đi, nàng lúc trước lúc coi tiểu thuyết kiếm hiệp chính là thấy nói như vậy —— sĩ khả sát bất khả nhục.

23. Chương 23: Đây Là Cảnh Cáo

Lạc Lạc cắn ngón tay đi tới đi lui, con người xoay tròn nhìn ngân diện soái đang ngồi xếp bằng.

Trần định như vậy à?

Nàng suy tư một chút, đáy mắt xẹt qua ánh sáng xảo quyệt.

Thân thể - ngồi xổm xuống, cánh tay nhỏ bé của nàng quơ qua quơ lại trước mặt hắn, như trông ngóng mí mắt bình thường của hắn ngay cả động đậy cũng thêm động đậy.

Vùng trộm mím môi cười, hai tay nàng mở ra nhào về phía trên người hắn.

Nhưng mà, lúc mà nàng nghĩ nàng có thể như mong muốn mà ôm lấy hắn, trước mắt đột nhiên xẹt qua một đạo bóng trắng.

Định nhãn vừa thấy, hai tai nàng ôm lấy chỉ là không khí, hắn đã mất tung tích.

“Tiểu Oa Nhi, cách xa ta ra một chút, đừng có khảo nghiệm tính nhẫn nại của ta.”

Tiếng nói trầm thấp của hắn từ phía sau vang lên, Lạc Lạc vèo cái xoay người.

Chỉ thấy hắn ôm kiếm dựa thạch bích mà đứng.

“Ai da, thật đáng tiếc, còn tưởng rằng có thể ôm ân nhân soái ca một cái nhỉ.” Lạc Lạc gật đầu đắc ý mà lẩm bẩm.

Lạc Lạc chưa kịp thêm động tác khác, hắn lại mở miệng: “Thượng Quan Lạc Lạc?”

Ngữ điệu hắn mơ hồ trầm ngâm, ánh mắt không để lại dấu vết quan sát nàng.

Cái tên Thượng Quan Lạc Lạc này cơ hồ lập tức liền khiến Lạc Lạc hiểu ý.

Ánh mắt của nàng sáng lên, chẳng lẽ nói cái tên ngân diện soái ca này cùng nhà Thượng Quan này có quan hệ gì hay sao? Nếu không sao lại đơn độc mà giết đi những người của Nhật Nguyệt giáo ngược lại cứu nàng.

Đi tới hắn mấy bước, nàng cười hì hì không trả lời mà hỏi lại: “Người gọi ta à?”

“Nữ nhi của Thượng Quan Hành.....” Thanh âm của hắn đột nhiên hạ thấp hơn nhiều, hình như đang suy tư cái gì đó.

“Người không phải Thượng Quan gia phái tới cứu ta à?” Lạc Lạc thử hỏi, thì ra lão cha của nàng bây giờ gọi là Thượng Quan Hành.

Nghe vậy, hắn lạnh lùng liếc nàng một cái: “Ta chỉ giết người.....”

“Nga nga, ta biết biết, người không cứu người mà, ha ha.....” Lạc Lạc cười ngọt ngào về phía hắn.

Nhưng mà hắn cứu nàng nha, ha ha.....Trở thành đối tượng ngoại lệ của soái ca cảm giác thật không tệ.

Nhìn thấy ánh sáng lập lòe chói lọi trong ánh mắt, hắn có chút không tự nhiên mà vút tầm mắt sang một bên, quay đầu liền đi ra ngoài.

“Đợi đã, ngân diện soái ca, người muốn đi đâu á? Ta cũng muốn đi nữa.”

Lạc Lạc lập tức hấp ta hấp tập theo sau.

“Đưa người về nhà.” Thanh âm của hắn ngắn gọn lưu loát, cước bộ không chậm lại tiếp tục đi về phía trước.

Đưa nàng về nhà? Thật tốt quá, nàng còn lo không biết làm sao tìm được Thượng Quan gia nữa, đắc lai toàn bất phí công phu a. (BTL: Ý là đắc ý quá hoàn toàn lãng phí thời gian)

“Người thật sự muốn đưa ta về nhà sao? Người với nhà ta có quan hệ gì? Người quen biết người nhà của ta sao? Người.....chà chà!”

Câu hỏi hứng thú dào dạt của nàng cái này tiếp cái khác, hoàn toàn không nhìn thấy hắn dừng lại khi nào, cái mũi của nàng cứ như thế mà thẳng tắp đụng vào lưng hắn, đau đến mức nước mắt nàng rơi xuống.

“Người làm gì đột nhiên dừng lại hại người a?!” Lạc Lạc vuốt lỗ mũi mắng hắn.

Hắn xoay người, “Vào” một cái kiếm bạc lập tức ép sát về phía cổ của nàng.

Lạc Lạc nuốt nước miếng liên tiếp lùi vài bước, nghi ngờ lại hoảng sợ mà nhìn hắn: “Người người người.....Người làm cái gì?”

Cổ tay hắn xiết lại, kiếm bạc để ngay cổ họng của nàng, khiến nàng không dám làm bừa.

“Đây là cảnh cáo, thứ nhất, đừng có bô bô mà âm ỉ; thứ hai, sau khi về đến nhà không cho phép nhắc tới chuyện gặp qua ta với bất kỳ kẻ nào, nếu không.....Muốn ám sát một người đối với ta mà nói vô cùng đơn giản, hiểu chưa?”

Tiếng nói mềm nhẹ của hắn xen lẫn âm lãnh vô hạn, lạnh đến khiến cho lá gan rất lớn của nàng cũng cảm thấy chút chùn bước.

“Được được được, ta cái gì cũng không nói là được, ta bảo đảm, ta thề, nếu ta tiết lộ nửa câu về chuyện của ngân diện soái ca thì cả đời sẽ không gặp được ra ngoài!”

Nghe được lời thề của nàng, con ngươi đen của hắn chợt hiện lên một chút, có chút cảm giác buồn bực.

Thu hồi kiếm, hắn quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

24. Chương 24: Ta Công Người

Dọc theo đường đi, con đường của hoang sơn dã lĩnh vô cùng gập ghềnh, thật không dễ đi.

Lạc Lạc thở hồng hộc theo sát phía sau lưng hắn thực khổ cực mà đuổi theo bước chân của hắn.

Bởi thân thể bên trong vẫn còn suy yếu, nàng không ngừng đổ mồ hôi.

Dần dần, nàng cảm thấy có chút say không vững.

Nhưng mà, trớ trêu ngân diện phía trước một chút cũng không lo lắng đến tình trạng sức khỏe của nàng, vẫn đi nhanh như bay.

Nàng liếm liếm môi có hơi khô, nhặt ống tay áo lên mà lau mồ hôi, cắn răng kiên trì không để ỉnh bị bỏ lại phía sau.

Đi tới đi lui, nàng vấp một cái.

“Ai da!” Cái móng nàng ngã tại đất một cái, đau đến nổi cái móng của nàng nhức nhối.

Nghe được tiếng kêu của nàng, hắn dừng chân quay đầu lại.

Từ trên à nhìn xuống nàng, chân mày có chút hơi nhíu, cũng vẫn không nhúc nhích mà đứng ngay tại chỗ, một chút cũng không có ý tới đỡ nàng dậy.

Dư quang đuôi mắt của Lạc Lạc nhìn ý tứ trong đáy mắt hắn.

Hắn để nàng tự mình đứng lên!

Một chút đồng tình cũng không có, nếu đã như vậy, nàng chỉ đành tự mình cứu mình thôi.

Nàng thu ánh mắt lại, che khuất tinh quang của đáy mắt, sau đó dùng tay chống đất cố gắng đứng lên.

Mới chống được một chút, nàng lại ngã trở về: “Úi! Chân của ta đau quá!”

Nàng khỏ ba ba mà mím môi lại nhìn hắn, rất đáng thương.

Anh hùng, mỹ nữ đã ám chỉ rõ ràng như vậy rồi, cũng nên có chút phản ứng chứ, đừng để mỹ nữ ta xem thường người.

Quả nhiên, hắn đi tới.

Thấy hắn chuẩn bị chìa tay xem xét chân của nàng, nàng nhanh chóng lùi về.

“Đừng có đụng, đau lắm, người chắc không phải người, so với người ta lớn hơn nhiều như thế, vậy mà còn khi dễ một đứa trẻ như vậy!”

Hắn mấp mấy môi mỏng: “Ta xem người trọ ở đâu?”

“Không cần! Ta không tin người, ai biết người liệu có dứt khoát một kiếm chém đứt chân của ta cho bớt phiền không, ta không tin người không tin người nữa! Ta muốn về nhà xem đại phu.”

Lạc Lạc cơ hồ là ăn vạ la hét, hai tay gắt gao mà che chân của mình.

Nàng rất phòng bị mà nhìn hắn, ánh mắt tràn đầy sợ hãi, giống như thật cảm thấy vô cùng kháng cự đối với hắn.

Hắn nhìn nàng một hồi lâu, mày nhíu lại thở nhẹ, thở rồi lại nhắm lại.

Cuối cùng, hắn chuyển thân đưa lưng về phía nàng ngồi xổm xuống: “Lên đi, ta công người.”

Thấy thế, Lạc Lạc quả thật không nhịn được muốn vì mình qua được ải mà hoan hô một tiếng.

Chỉ là vì không thể để lộ, nàng rất cẩn thận mà giấu đi sự đắc ý của mình, sau đó leo lên lưng hắn.

Vừa leo lên lưng hắn, cánh tay gầy teo của nàng rất chủ động mà ôm quanh cổ hắn.

“Ngân diện ca ca, người thật tốt với ta.” Nàng âm thanh ngọt ngào mà lấy lòng.

Hắn mím môi không nói, cõng nàng bước nhanh về phía trước.

Dọc theo đường đi, chim hót hoa thơm, thỉnh thoảng rơi xuống vài chiếc lá, bay lả tả bên cạnh họ.

Nàng đưa tay ra bắt lấy chiếc lá, ưu tai du tai mà thổi lên ca khúc.

Giai điệu của ca khúc hiện đại nhẹ nhàng chảy xuôi trong rừng, vì cây xanh núi rừng mệnh mệnh tăng thêm không ít sức sống.

Một hồi lâu, âm thanh của hắn đột nhiên truyền đến: “Người thổi là điệu gì?”

Lạc Lạc trừng mắt nhìn, đầu ghé qua bờ vai hắn mà nhìn gó má của hắn.

“Người đang nói chuyện sao?”

25. Chương 25: Người Không Hiểu Ta

Cảm giác ánh mắt của nàng truyền tới mỉm cười, hắn quay mặt về phía bên kia.

Lạc Lạc nhíu mày: “Thì ra không phải là người đang nói chuyện à.”

Nàng bộ dạng giống như mình nghe lầm lại lui đầu về, coi như chưa có gì xảy ra tiếp tục thổi tiếp.

Lần này, nàng thổi bài “Lưu lạc ca”———

Người lưu lạc bên ngoài đang nhớ người, mẹ thân yêu, bước chân lưu lạc đi đến chân trời, không có một mái nhà.....

Khúc điệu trở nên bi thương nặng nề, thanh âm rung động đến tâm can quanh quẩn bên trong rừng cây, lá rụng tựa hồ cũng chậm lại.

Theo bài hát đạt tới **, bước chân của hắn dần dần chậm lại.

Cuối cùng, lúc nàng thổi xong bài hát, hắn lại dừng bước.

Lạc Lạc đắm chìm trong thương cảm, không hề phát hiện sự khác thường của hắn.

Nàng buông ngón tay ra, mặc cho chiếc lá trong tay theo gió bay đi, nhìn không rõ trong rừng cây phía trước đường đi đang quay xung quanh, không biết sẽ rơi về phương nào.

“Người.....nhớ nhà sao?” Giọng nói hắn dịu đi, cảm xúc mơ hồ xen lẫn cái gì đó không biết tên.

Nghe được hắn nói, Lạc Lạc mới lấy lại tinh thần.

Nàng “Người nhỏ quỷ lớn” thâm trầm thở dài một hơi: “Phải, ta nhớ nhà, thật sự rất nhớ nhà.”

Chỉ là nhà mà nàng nhớ, hắn mãi mãi cũng sẽ không biết ở đâu, cũng sẽ không hiểu được tâm tình của nàng.

“Người bị người bắt đi bao lâu rồi?” Hắn tiếp đó lại hỏi.

Lạc Lạc nghiêng đầu nghĩ một chút.

Bị người ta bắt đi bao lâu nàng cũng không biết, sau khi nàng tỉnh lại thì đã bị giam ở đây.

“Ta không nhớ rõ.” Nàng thành thật trả lời, nàng là đứa bé mà, làm sao nhớ được nhiều như thế.

Hắn trầm mặc xuống không nói thêm gì nữa, lại lần nữa bước chân tiếp tục đi.

Đi hồi lâu, đường núi càng ngày càng gập ghềnh, nhưng bước chân của hắn lại thủy chung đạp rất ổn, tốc độ cũng không từng chậm lại.

Lạc Lạc dùng tay trái không bị thương vỗ vỗ bờ vai của hắn.

“Ngân diện ca ca, tuy rằng vì thân phận thần bí của ngươi, chúng ta về sau phải tương vong du giang hồ (quên đi chuyện trước đó) rồi, nhưng bất luận nói thế nào ngươi cũng đã cứu ta hai lần, ngươi cho ta biết tên để sau này trong lòng ta lặng lẽ cảm ơn ngươi một chút.”

“Tùy ý ngươi gọi sao cũng được.” Hắn trả lời qua loa.

Nghe khẩu khí của hắn, rõ ràng là không muốn để nàng biết nhiều hơn một chút chuyện của hắn mà.”

Lạc Lạc bĩu môi: “Thì ra là vô danh tiểu tốt, vô danh không số à.”

Nàng cố ý kích thích hắn.

Chỉ là, chút ít tâm tư của nàng tựa hồ không có ảnh hưởng gì đối với hắn.

“Chỉ bằng.....ngươi nói cho ta biết cha của ngươi.....Cha ngươi họ gì a? Nàng có chút không quen lắm cách gọi cổ xưa.

Lần này, hắn hình như có chút đáp lại, chẳng qua là hừ nhẹ một tiếng.

Thất bại!

Lạc Lạc “Ha ha” cười gượng, nàng dĩ nhiên chính mình dụ dỗ hắn nói ra tên của mình rồi, con cái đều theo họ cha mà.

Tiếp đó nàng thử rất nhiều phương pháp hỏi, đều không có kết quả, Lạc Lạc đành phải từ bỏ.

“Không nói thì không nói, người tiếp tục giữ vững thần bí đi, ta cũng bớt đi thời gian cảm ơn.” Nàng tự an ủi mình.

26. Chương 26: Thượng Quan Phủ

Xuyên qua rừng núi, lại từng bước đến gần vùng ngoại ô nhà có người.

Hắn nghiêng đầu nhấn nhủ một câu với nàng: “Nắm chặt, nhớ kỹ không được phép kêu, nếu không ta sẽ ném người xuống.”

Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng, hắn đột nhiên nhảy lên, tốc độ bay nhanh mà xẹt qua nóc nhà của một gian phòng.

Gió mát của sáng sớm bổ nhào qua gò má, nàng ôm chặt cổ của hắn, vùi mặt ở sau lưng hắn ngăn trở gió lạnh.

Hơi thở ấm áp từ lưng hắn rắn chắc có lực truyền về phía nàng, có loại cảm động an toàn.

Hấp thụ thật sâu ấm áp trên người hắn, nàng nhẹ nhàng dán chặt sau lưng hắn.

“Ngân diện ca ca, nếu về sau chúng ta có cơ hội gặp lại, huynh cứ kêu Lạc Lạc ta, nếu có một ngày huynh cần Lạc Lạc giúp đỡ, Lạc Lạc nhất định sẽ giúp huynh đến cùng!”

Không biết hình dung thế nào cảm giác lúc này, nàng chỉ biết chính mình giờ phút này là cảm tạ hắn.

Dựa vào hắn, giống như thế giới này không còn cô đơn lạnh lẽo như vậy nữa.

Hồi lâu, lúc nàng cho là hắn sẽ không cho nàng bất cứ câu trả lời nào, nhưng hắn đột nhiên là nghiêng đầu nói chuyện: “Rất tốt, nhớ kỹ những gì người đã nói.”

Thanh âm của hắn nhàn nhạt, có chút đương nhiên.

Lạc Lạc trọn tròn ánh mắt như nước long lanh, dõi theo cái ót của hắn mà nhìn.

Thật là, lúc mà nàng đang cảm động như vậy, hắn nói chuyện thật đúng là phá hư không khí!

Không bao lâu, hắn tung người rơi vào một cái hẻm nhỏ không có ai.

Thả nàng xuống, để cho nàng dựa vào vách tường để đứng vững, sau đó hắn nhìn đầu hẻm trước mặt nói: “Phía trước quẹo trái chính là nhà người, người chỉ cần đứng trước đầu hẻm kêu cứu mạng, sẽ có người gác cửa ra đón người về.”

Nói xong, hắn không đợi nàng nói chuyện liền xoay người bay vọt đi.

“Này này.....” Lạc Lạc nhìn về phía bóng dáng biến mất của hắn, chỉ kịp kêu lên hai tiếng, sau đó liền mất đi tung tích của hắn.

Có chút phiền muộn mà nhìn bầu trời vắng vẻ kia, nàng nhục chí rủ xuống bã vai.

Lắc lắc cái đầu hạt dưa, nàng làm bộ mặt ngáo ộp với chính mình: “Vẫn là sớm một chút trở về Thượng Quan gia lưu lại rồi nói tiếp.”

Hướng về phía đầu hẻm gọi?

Nàng mới không thềm đâu, trực tiếp trở về nhà đem người cha mới của nàng dọa một cái không phải tốt hơn sao. [BTL: Ác quá =]]]

Nghe nói, nàng có một phụ thân tư tưởng ngoan cố cổ xưa trọng nam khinh nữ.

‘Ha ha.....’ “Thượng Quan Lạc Lạc” Cơ hội trở mình của người tới rồi.

Sửa sang lại quần áo cũ nát trên người, nàng thong thả ung dung chạy về phía đầu hẻm kia, sau đó, quẹo trái.....

Vừa đi ra khỏi hẻm, nàng liền nhìn thấy gian nhà đồ sộ trước cửa treo biển “Thượng Quan phủ”.

“Là nơi này không sai, áo cơm cha mẹ sau này của ta.”

Lạc Lạc đi đến gõ cửa rất mạnh: “Thùng thùng thùng.....”

“Ai vậy?” Bên trong cửa lập tức truyền đến giọng nữ trẻ tuổi.

Ngay sau đó, cửa lớn bị đánh mở ra một đường, một ánh mắt của đôi nai con Bambi đang trong khe cửa nhìn.

Lúc người bên trong cửa thấy Lạc Lạc, đầu tiên là trợn to hai mắt, sau đó vèo một cái mở cửa.

“Tiểu thư, thật.....Thật là người sao?” Nàng hình như vô cùng kích động, ngay cả hốc mắt đều đỏ.

Lạc Lạc không để lại dấu vết quan sát một chút tiểu cô nương trước mắt, gầy teo bệt, giống như bộ dạng tuổi tác cũng không lớn hơn nàng.

“Người.....là ai?”

Lạc Lạc quyết định trước biết rõ ràng thân phận của cô gái ăn mặc kiểu nha đầu trước mắt này, nhìn nàng ta toát ra vẻ mặt thành thật đối với mình, là một nha hoàn có thể tin nhiệm.

27. Chương 27: Nàng Lừa Hấn

“Tiểu thư, em là Hoan Hỷ a, người không nhận ra em sao? Người có phải bị người xấu dọa choáng váng rồi hay không? Tiểu thư, người đừng có hù Hoan Hỷ nha, người mà xảy ra chuyện gì, Hoan Hỷ làm sao không làm phụ lòng phu nhân đã chết đi đây, ô ô ô.....”

Nàng vừa khóc vừa lo lắng vòng quanh Lạc Lạc, từ trên nhìn xuống, bộ dạng không có chút chủ ý nào.

Phu nhân chết đi? Mẹ bây giờ của nàng sao?

Lạc Lạc đang tự hỏi nên đối phó thế nào tình huống chút nữa vào Thượng Quan phủ, Hoan Hỷ đột nhiên kích động la lên: “Tiểu thư, tay của người bị thương, mau cho em nhìn xem.”

Nhưng, họ vẫn chưa có động tác, một nam nhân trung niên lớn tuổi đột nhiên đi ra từ bên trong, hần hung hăng trợn mắt mà nhìn Hoan Hỷ một cái, sau đó dùng đuôi mắt liếc Lạc Lạc một chút.

“Các người có biết các người rất ồn ào hay không, ồn đến Tam phu nhân cho các người dẹp mắt!”

Lạc Lạc hí mắt nhìn hắn, vẫn không nói gì, Hoan Hỷ liền vượt lên phía trước khom lưng cúi đầu: “Lưu quản gia, thực xin lỗi thực xin lỗi, nô tỳ lập tức mang tiểu thư về phòng, tuyệt đối sẽ không làm ồn đến mọi người.”

Nói xong, nàng kéo tay trái không bị thương của Lạc Lạc vội vàng chui vào khe cửa mở ra.

Lạc Lạc không biến sắc nhìn phong cảnh kiến trúc dọc bên đường.

Thượng Quan phủ thoát nhìn rất lớn, đình viện nhiều hơn, nô bộc cũng rất nhiều.

Chỉ là dọc đường đi, nhìn thấy người của các nàng không có một người nào liếc mắt nhìn một chút, đối với việc nàng sống sót sau tai nạn trở về một chút phản ứng cũng không có.

Lúc bóng lưng các nàng biến mất ở phía sau cổng vòm hậu viện, ngân diện mỹ nam từ trong góc đi ra.

Nhìn hai chân Lạc Lạc yên lành, hắn nheo lại trông mắt đen, đáy mắt xẹt qua vẻ tức giận.

Nàng lừa hắn!

Hắn mấp mấy môi, phất tay áo xoay người bay vút lên, lên xuống vài cái, bóng dáng của hắn đã biến mất khỏi Thượng Quan phủ.

Theo con đường càng ngày càng vắng vẻ, chân mày của Lạc Lạc càng nhíu lại thật chặt.

Không cần nghĩ thêm nữa, nàng đã biết Thượng Quan Lạc Lạc trước kia ở Thượng Quan phủ có địa vị như thế nào rồi.

Cho nên, lúc Hoan Hỷ mang nàng đến hậu viện nghèo túng mà trong căn phòng, nàng chỉ là kinh ngạc một chút thôi.

Nhìn hoàn cảnh xung quanh, chắc chắn, đơn sơ đến nỗi khiến người thấy chua xót.

Chỉ có một cái bàn hai cái băng ghế, ngay có thêm một bộ bàn trà cũng không có, trống rỗng đủ để dùng nhà chỉ có bốn bức tường để hình dung.

Đình đài lầu phía trước đường chim hót hoa thơm thật đúng là khác biệt một trời một vực!

“Tiểu thư, để em xem thử tay của người.” Hoan Hỷ rất cẩn thận mà đem nàng đặt trên ghế ngồi.

Nàng mới ngồi xuống, cái băng ghế lập tức truyền tới âm thanh “Kéo kẹt”.

Sức mẻ không chịu nổi được “Gánh nặng” thanh âm kháng nghị của nàng.

Mắt thấy bộ dáng Hoan Hỷ muốn xem tay của nàng lại không dám tùy tiện mà động, nước mắt vẫn còn chảy, xem chút nữa nước mũi chảy theo xuống rồi.

“Ta không sao, miệng vết thương này được băng bó rất kỹ.”

Ánh mắt Lạc Lạc trong suốt mà nhìn Hoan Hỷ, trầm ngâm một chút rồi biện lấy một cái cớ: “Hoan Hỷ, ta bị người ta bắt đi đánh ột trận, cho nên không nhớ rõ chuyện lúc trước, người đem chuyện trước kia đều nói cho ta biết hết đi.”

Nghe vậy, Hoan Hỷ đột nhiên “Oa——” một tiếng khóc lớn ra ngoài.

“Tiểu thư.....Thật đáng thương, ô ô ô.....Những người xấu này sao có thể đánh đập tiểu thư như thế, ô ô ô.....Hoan Hỷ muốn đi cứu tiểu thư, nhưng không ai giúp Hoan Hỷ.....Hoan Hỷ không tìm được đường đến cứu.....Cứu tiểu thư, ô ô ô.....”

Nàng khóc đến thở không ra hơi, tiếng khóc có tức giận bất bình, có thương tâm bất lực.

28. Chương 28: Hàng Xóm Kỳ Quái

Trải qua một màn thao thao bất tuyệt mang theo nước mắt của Hoan Hỷ, Lạc Lạc cuối cùng cũng hiểu rõ chuyện tình trước kia của Thượng Quan Lạc Lạc.

Sau đó nàng lại đem cảnh ngộ gần đây nói sơ lược cho Hoan Hỷ một chút, kết quả Hoan Hỷ khóc đến sắp muốn sặc khí.

Nàng trấn an thật lâu mới rút cuộc bình tĩnh lại.

Ngay sau đó, Hoan Hỷ nấu cho nàng nước tắm thơm ngào ngạt, thay một bộ y phục sạch sẽ.

Soi gương, Lạc Lạc nhéo khuôn mặt của mình.

“Mặc dù có hơi gầy, nhưng vẫn có hình dáng của mỹ nữ, không thua dung mạo trước kia của mình, kể tiếp phải làm là trước hết để mình trở về một chút thịt, như vậy mới càng xinh đẹp đáng yêu hơn.”

Cuối cùng Hoan Hỷ đem một đoá châu hoa mộc mạc cài lên tóc Lạc Lạc, buông lược xuống.

“Tiểu thư, người đang nói thắm cái gì vậy?” Có phải tay còn đau không? Nếu không em đi mời đại phu.....”

“Người có tiền mời đại phu sao?” Lạc Lạc miễn cưỡng đảo cặp mắt trợn trắng.

Các nàng hiện tại chính là một nghèo hay trắng cộng thêm không biết Thượng quan phủ có còn nhớ Thượng Quan tiểu thư này do tiểu thiếp sinh ra hay không?

Hoan Hỷ khổ sở mà níu lấy vạt áo: “Tiểu thư, vậy làm sao bây giờ? Tay của người không thể không xem đại phu, đều bằng lớn như thế rồi, nhất định là bị răn cấm rất nghiêm trọng.”

“Yên tâm đi, ta nói không sao chính là không sao, người xem không phải bây giờ ta vẫn còn sống rất tốt hay sao, hơn nữa.....Về sau sẽ càng sống tốt hơn thế nữa!” Lạc Lạc có dụng ý khác nâng lên nụ cười.

Nhìn nàng cười, Hoan Hỷ rất đơn thuần mà cười theo.

.....

Trên đường nhỏ đi đến hoa viên vắng vẻ, Lạc Lạc tò mò hết nhìn đông đến nhìn tây.

Chợt, ánh mắt của nàng dừng ở trên cửa——“U Các” tinh xảo phía trước kia.

Cửa đang đóng, nhưng từ chạm trổ trang trí của cửa đến nhìn, có thể thấy được chủ nhân bên trong có địa vị không thấp ở Thượng Quan phủ.

Đi dạo chơi lâu như vậy, nàng biết rõ Thượng Quan phủ là một đại gia đình có cấp bậc vô cùng nghiêm khắc.

Thân phận địa vị gì chỉ cần từ trang sức y phục kiến trúc trang hoàng của đình viện, còn trông trọt những loại hoa cỏ quý hiếm trình độ liền có thể nhìn ra được.

Hậu viện hẻo lánh thế này lại có thể có một người có thân phận ở đây?

Lạc Lạc có chút tò mò mà đến gần.

Hoan Hỷ liền vội vàng kéo nàng, vội vã cuống cuống ngăn cản: “Tiểu thư, nơi đó không thể đi.”

“Vì sao? Ta chính là muốn đi xem thử?”

Hoan Hỷ mắt thấy không kéo được nàng, dưới tình thế cấp bách đành phải phù phù một cái quỳ xuống van xin: “Tiểu thư, nô tỳ van cầu người đừng đi qua đó, sẽ bị phạt.”

Lạc Lạc buồn bực nhíu mày: “Được rồi được rồi, người đứng lên đi, ta không qua là được.”

Nàng về sau sẽ tìm cơ hội vụng trộm đi xem rốt cuộc là nhân vật lớn gì ở gần gian nhà nhỏ của nàng làm hàng xóm.

Thấy nàng không kiên trì muốn vượt qua nữa, Hoan Hỷ mừng rỡ lau khô nước mắt, sau đó đứng lên vỗ vỗ đầu gối.

“Tiểu thư, vậy chúng ta vẫn nên trở về đi, đến phía trước chính là tiền viện, chúng ta vẫn là đừng đi qua đó nữa, người bên đó đều thật hung dữ.”

“Được rồi, trở về.” Lạc Lạc rất dứt khoát mà đồng ý.

Dù sao còn nhiều thời gian, nàng sẽ trở mình thật tốt.

29. Chương 29: Đánh Cuộc

Ban đêm, nhiều đóm nhỏ lấp lánh trên vách đá.

Thượng Quan phủ hoàn toàn yên tĩnh, hậu viện càng thêm yên tĩnh.

Lạc Lạc thừa dịp Hoan Hỷ ngủ bất tỉnh nhân sự sau đó mới lặng lẽ chạy ra ngoài.

Nàng rất quen thuộc đường mà mặt hắc đi tới U cư, cửa ngăn trước mặt nàng hình như không có dấu hiệu mở ra.

Gần sát cánh cửa, nàng cố gắng tìm một chút khe hở nhìn vào bên trong, nhưng phát hiện cái cửa này thì ra không giống như hình dạng bề ngoài bày ra của nó là chạm rỗng, bên trong nước cờ đan xen tầng kẻ hở, cần bản không nhìn được bên trong.

Dọc theo cánh cửa sau khi lui về mấy bước, đứng lại.

Nhìn khóa chìm đó, nàng tinh quái nhếch miệng, móc ra một chuỗi châm sắt dài ngắn không đồng nhất, lựa trong đó vài cái.

“Tạch tạch tạch” mấy tiếng, cửa lập tức bị cánh tay nhỏ bé linh hoạt của nàng mở ra.

Nhẹ nhàng đẩy một khe cửa ra, nàng chui vào.

Oa!

Nàng nghẹn họng trần trối mà nhìn trước mắt, Đình đài lâu, Điều Lan Ngọc Thế, róc rách chảy hồ sẽ sinh một loại khói tím. [BTL: Cái này coi như miêu tả nhé, cổ văn TQ ta không thông thạo mấy để giải thích]

Cửu chuyển cầu khúc, đường nhỏ đá cuội, trăm hoa đua nở.

Ánh sáng của nước chiếu rọi đầy sao, quả thật giống như tiên cảnh nhân gian.

Lạc Lạc bị cảnh đẹp trước mắt làm ê hoạc, ánh mắt nàng hun đúc đào cát bước đi về phía trước.

Từng trận mùi hoa mê người vây quanh nàng, nàng cảm thấy cả người thoải mái, có loại thư giãn đang không ngừng thổi nàng ngủ.

Bỗng nhiên——

“Ai cho phép người vào?” Giọng nói lạnh lạnh từ sau mình vang lên, khiến Lạc Lạc từ mất phương hướng hoàn hồn lại.

Nàng thầm giật mình, nơi này rất cổ quái, những hương hoa này có vấn đề, nhưng có thể lúc nàng không có phòng bị đã mê huyễn nàng.

Quay đầu lại, xuyên thấu qua mặt hồ phản chiếu ánh trăng, nàng nhìn thấy một mỹ thiếu niên áo lam phiêu dật đang ngồi ở chân cầu.

Lạc Lạc đứng tại chỗ, cười hì hì nói: “Không có bất kỳ ai cho phép, ta muốn vào xem một chút thì tự mình vào đây thôi.”

“Nơi này không hoan nghênh người, ra ngoài!” Thanh âm của hắn có chút tức giận hạ lệnh đuổi khách.

Lạc Lạc chớp được trong ánh mắt hắn chợt lóe hình viên đạn rồi biến mất, nàng nhẹ đầu suy tư một chút, nếu như nàng không có đoán sai, hắn ngồi là xe lăn.

Nàng đi về phía hắn: “Người kêu ta đi ra ngoài, ta mạn phép không ra, ta đã có bản lĩnh đi vào, ắt có bản lĩnh lưu lại, muốn ta đi, trừ phi.....Người có thể thắng ta.”

“Hừ!” Hắn có chút châm chọc mà nghiêng mắt nhìn nàng một cái, sau đó chuyển xe lăn một cái, trượt đi dọc theo cầu.

Lạc Lạc mặt mày hớn hở theo sau, nhìn bóng lưng kiêu căng của thiếu niên kia, nàng cười ha ha không ngừng.

Thiếu niên phản nghịch cũng một chút cảm hận thể tục!

Trong phòng khách trang hoàng thanh nhã, Lạc Lạc rất tự giác tùy tiện tìm cái ghế ngồi xuống.

Thiếu niên áo lam thì ngồi ngay phía đối diện nàng, ánh mắt vẫn là khinh thường.

Ánh mắt của Lạc Lạc quét một vòng trong phòng khách, sau đó lấy ra một trái trứng gà cùng một bình thủy tinh.

Nàng đem trứng gà đặt ở trên mặt bình thủy tinh, sau đó đẩy tới trước mặt của thiếu niên áo lam.

“Này, hiện tại chúng ta đến đánh cuộc, chỉ cần người đem trứng gà bỏ vào trong bình hoàn hảo như lúc ban đầu, coi như người thắng, nếu như người không có cách nào hoàn thành, vậy chính là thua.”

Thiếu niên áo lam quăng nàng một cái liếc mắt: “Nếu người cũng không làm được thì sao.....”

“Ta tin tưởng ta có thể làm được a, hắc hắc, nếu cả hai chúng ta đồng thời làm được, cũng tính ta là thua, như thế nào?”

“Không cần, nếu như hòa nhau thì tính ta thua.” Hắc kiều ngạo mà bĩu môi, hoàn toàn xem thường nàng nhỏ hơn so với mình, chỉ coi nàng là đứa bé càn quấy.

Lạc Lạc nâng quai hàm, nhượng nhượng mày: “Thật không ngờ người còn có phong độ thân sĩ.....Được thôi, bây giờ người bắt đầu nghĩ cách thắng ta đi.”

30. Chương 30: Thắng Người Ca Ca (1)

Ánh trăng di dời, chiếu rọi hồ lạnh lẽo, ánh sáng nước thỉnh thoảng lướt vào phòng khách, thêm mấy phần mát mẻ của ban đêm.

Lạc Lạc chán chết mà từ phòng khách của hành lang bên kia ưu tai du tai mà sáng ngời trở lại, giả bộ đợi N lâu quá mà hắt xì một cái.

“Này, người vẫn chưa nghĩ ra cách sao?” Nếu là trước lúc đó thì địch sẽ không có nhiều thời gian cho người nghĩ cách như thế đâu, cũng may ta là người tốt.”

Hắn ngược mắt liếc nàng một cái, sau đó lại hết sức chuyên chú mà nhìn chăm chăm vào trứng gà cùng bình thủy tinh, chân mày nhíu lại rất chặt.

Lại qua hồi lâu, Lạc Lạc nằm ở trên mép bàn có hơi buồn ngủ không ngừng gật đầu câu cá.

“Ta nhận thua!” Hắn thình lình mở miệng.

Mí mắt Lạc Lạc hạ xuống, sau đó đuổi người một cái: “Thật sự nhận thua sao?”

Hắn mím môi quay mặt: “Ta nói một không nói hai.”

Tiếp theo, hắn quay đầu nhìn nàng, trong mắt có trông mong học hỏi: “Người đem biện pháp nói cho ta nghe thử đi.”

Lạc Lạc cười ha hả mà hé chút răng nanh: “Ha ha, ta cũng không biết.”

“Người.....” Hắn tức giận nhìn nàng chăm chăm.

Ầm thâm cười trộm một chút, nàng lại đi đến gần: “Này, nếu ta nói cho người biết phương pháp, người nói tên của người cho ta biết, thế nào?”

Hắn có chút ngạc nhiên: “Người không biết ta là ai?”

“Ta nên biết người là ai sao?” Lạc Lạc không cho là đúng liếc mắt nhìn hắn, nói rõ cho hắn biết, hắn ở trong mắt nàng chỉ là vô danh tiểu tốt.

Nhìn ánh mắt của nàng, hắn có chút buồn bực mấp máy môi không nói lời nào.

“Không nói chính là coi như người cam chịu yêu cầu của ta nhá. Nhìn nha.....”

Lạc Lạc vung ra một trang giấy gấp lại thành tờ giấy, lợi dụng ánh nến đốt, sau đó nhét vào trong bình thủy tinh.

Ngọn lửa ở trong mép bình thủy tinh ra khỏi dây đặc, trong nháy mắt, trứng gà “đông” một tiếng liền rơi vào trong bình thủy tinh, yên ổn ở dưới lớp cát của đáy bình, hoàn hảo như lúc ban đầu.

Hắn há to mồm, có chút không dám tin mà trừng mắt nhìn.

Một lúc lâu, hắn mới ngẩng đầu lên nhìn nàng: “Người làm thế nào làm được?”

“Chính là làm như thế là làm được à.” Lạc Lạc ba lần đạo thiên kim mà thừa nước đục thả câu.

Hắn quan sát nàng một lúc lâu: “Ta với người cùng một cha.....”

“Không cùng mẹ.” Lạc Lạc bưng tỉnh hiểu ra mà tiếp lời, giọng nói tùy ý mà bình thản.

Hắn che giấu chân mày: “Người không cảm thấy rất chán ghét ta sao?”

“Tại sao ta phải ghét người?”

“Bởi vì ta chán ghét người, ghét cha cùng nữ nhân khác hạ sinh bất kỳ đứa bé nào!” Hắn nói xong có chút kích động, thậm chí là oán giận.

Thuận theo, hắn hình như phát hiện cảm xúc của mình hơi quá, rất nhanh mà bình tĩnh lại, khôi phục dáng vẻ thanh cao lãnh ngạo.

“Ta biết người tên là Thượng Quan Lạc Lạc, là nữ nhi của cha và ngũ thiếp đã chết, mẹ ta là chính thất, cha cũng chỉ có một mình ta là con trai, ta tên Thượng Quan Lăng Phi, lớn hơn người năm tuổi, sau này ta cho phép người gọi ta là ca ca.”

Ca ca?

Lạc Lạc bị xưng hô này làm cho chấn động một chút, không có ý định đi so đo với giọng nói ngạo mạn của hắn.

Ánh mắt của nàng từ từ mà trở nên sâu thẳm, nhìn mặt hồ sáng lấp lánh bên ngoài, có chút ảo não, nàng nhớ anh hai trước kia rất yêu thương nàng.

“Thượng Quan Lạc Lạc, ta đang nói chuyện với người.” Hắn có chút bất mãn nàng vậy mà không phải biểu hiện vui mừng.

Phải biết rằng, hắn trước giờ không thừa nhận muội muội khác.

31. Chương 31: Thắng Người Ca Ca (2)

Lạc Lạc lấy lại tinh thần, có chút xảo quyệt mà bày sự khoan dung.

Hai tay nàng ôm vai đi vài bước, dừng lại ở trước mặt hắn.

“Muốn ta gọi người ca ca.....có hơi khó à, ta cũng sẽ không gọi một người thực bình thường làm ca ca, một chút cũng không thể bảo vệ được muội muội đáng yêu ta đây, nhận rồi không phải rất nhàm chán.”

Thượng Quan Lăng Phi sững sốt một chút, có chút ầm ức bị coi thường.

“Ta đương nhiên có thể bảo vệ người.”

“Người?” Lạc Lạc đánh giá hắn từ trên xuống dưới một lần, sau đó rung đùi đắc ý.

Con mắt hắn thấp xuống nhìn đôi chân của mình một chút, sắc mặt trở nên có chút khó coi: “Người xem thường đôi chân ta không đi được?”

Lạc Lạc lắc đầu một cái, ánh mắt rất thần nhiên lườm hắn một cái: “Ta tại sao phải xem thường đôi chân của người không đi được, điều này có liên quan đến năng lực của người sao? Nếu có liên quan thì ta muốn suy nghĩ một chút có phải nên bắt đầu xem thường người hay không.....”

Nghe được lời nói của nàng, trông mắt đen của hắn phức tạp mà nhìn nàng: “Không liên quan, dù cho đôi chân của ta không thể đi được, ta cũng biết võ công.”

“Người biết võ công?” Ánh mắt của nàng sáng long lanh mà trợn to, đen bóng đen bóng.

Hắn mím môi, trong lúc vung tay, mấy cây ngân châm “Vút vút” đánh vào trên cây cột.

Lạc Lạc chạy tới, đưa tay sờ sờ những cây ngân châm kia.

Chu choa!

Nửa cây ngân châm cũng đâm vào cột rồi, võ công mạnh hơn nàng rất nhiều nha!

Nàng từ từ mà chạy về, cười híp mắt tuyên bố: “Được rồi, thấy võ công của người có phần mạnh hơn ta, ta liền gọi người ca ca vậy.”

Khóe miệng của hắn kéo ra, nhất thời cảm thấy nàng giống như được tiện nghi còn ra vẻ.

Lạc Lạc không có để ý đến tâm tư buồn bực của hắn, nàng vui vẻ đi vòng ra phía sau đẩy xe lăn của hắn.

“Ca ca tốt, Lạc Lạc đẩy huynh ra ngoài phơi ánh trăng nha, phong cảnh bên ngoài rất đẹp, không nhìn lãng phí lắm.

Hắn không cự tuyệt nàng lấy lòng, móc ra một viên thuốc lui về phía sau đưa tới: “Ăn cái này đi, nếu không chút nữa sẽ bị độc phát mà chết.”

Lạc Lạc cầm viên thuốc, trong đầu nhanh chóng xẹt qua một màn: “Thì ra những mùi thơm ngửi được lúc mình mới bước vào thật sự là có độc, chẳng trách mình cảm thấy không đúng cho lắm.”

Nàng “Ừng ực” một cái liền nuốt hết thuốc.

“Muội không sợ ta đưa muội thuốc độc?” Hắn có chút kinh ngạc nàng dứt khoát như vậy mà ăn đồ của hắn cho.

Lạc Lạc trừng mắt nhìn, bả đầu đưa đến trước mặt hắn, ánh mắt phát sáng cười lưng trông: “Huynh là ca ca của muội không phải sao?”

Nhìn ánh mắt tinh khiết của nàng, hắn chấn động một chút, sau đó quay đầu nhìn ra phía ngoài: “Đi thôi.”

Đang lúc bọn họ chưa đi được mấy bước, hắn đột nhiên đưa tay ngăn nàng tiếp tục đẩy.

“Sao thế?” Lạc Lạc có chút nghi ngờ, nàng dường như nhìn thấy sống lưng của hắn đột nhiên cứng ngắt.

Thượng Quan Lăng Phi nghiêng tai lắng nghe một chút, tay đỡ ghế đột nhiên gia tăng thêm sức lực.

“Cha tới.”

Lạc Lạc còn chưa kịp phản ứng, thì nghe thấy tiếng vang của cửa lớn bị mở ra.

Chỉ chốc lát sau, một bóng dáng to lớn đi qua cầu cong đến đây.

32. Chương 32: Đối Xử Khác Biệt

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cuối cùng đi tới trước mặt bọn họ.

Lạc Lạc nhìn thấy nam nhân trung niên cao lớn trước mắt, diện mạo rất tục tũn, búi tóc chải cẩn thận tỉ mỉ, ánh mắt rất thâm trầm.

Ánh mắt của hắn đầu tiên dừng ở trên người Thượng Quan Lăng Phi, sau đó xẹt qua Lạc Lạc, ánh mắt vừa nghi ngờ vừa kinh ngạc.

“Phi Nhi, con để người ngoài vào đây?”

Đứa con trai này không phải luôn không muốn gặp người ngoài sao? Sao lúc này bên cạnh lại có thêm một tiểu nha đầu?

Nghe vậy, đuôi mày Lạc Lạc âm thầm khời lên.

Người ngoài? Thì ra hấn nhận không ra nàng “nữ nhi” này tới.

Mặc dù đối với người phụ thân này không có hảo cảm gì, nhưng nàng vẫn không thể không cảm thấy tức giận, cảm thấy bị ai cho Thượng Quan Lạc Lạc trước kia.

Một đứa con bị phụ thân quên đi, khó trách bị bắt đi cũng không ai để ý đến sống chết của nàng, bởi vì căn bản là sẽ không có người để ý đến sự tồn tại của nàng hay không.

Tay nhỏ bé nắm thành ghế từ từ siết chặt, ánh mắt nhìn Thượng Quan Hành từ từ trở nên lạnh.

Giống như cảm thấy được sự rục rịch của nàng, Thượng Quan Lăng Phi dẫn đầu lên tiếng: “Cha, Lạc Lạc không phải người ngoài, là nữ nhi của cha muội muội của con.”

Nghe vậy, Thượng Quan Hành cảm thấy có chút kinh ngạc, một lần nữa dùng ánh mắt quan sát kỹ Lạc Lạc: “Phi Nhi, con nói nó là Lạc Lạc? Con chịu thừa nhận nó là muội muội của con?”

Giọng nói rõ ràng nghi ngờ, nghe vào trong tai, liền giống như cái gai.

Lạc Lạc âm thầm hít vào, miễn cưỡng che giấu tài năng của mình, ngọt ngào nhu thuận mà gọi hấn: “Cha.”

“Ừm.” Hấn lại nhìn nàng một cái, thản nhiên mà lên tiếng.

Thuận theo, hấn đem toàn bộ lực chú ý để trên người Thượng Quan Lăng Phi.

“Phi Nhi, đêm khuya sương nặng, sao con lại đi ra ngoài chứ, thể cốt của con yếu, mau trở về trong phòng lại, đừng để bị lạnh.”

Giọng nói cùng tư thái của hấn trở nên hoàn toàn trái ngược, giọng nói trong ánh mắt tràn đầy quan tâm nồng đậm, rất yêu thương.

Thượng Quan Lăng Phi chỉ là lạnh lùng nhàn nhạt mà trả lời: “Cha, cha phí tâm rồi, hài nhi không có gì đáng ngại.”

“Phi Nhi, đừng có quật cường, nghe lời cha nói có được không?” Hấn hòa ái mà khuyên nhủ.

Lạc Lạc bĩu môi, dùng móng tim móng phổ ra để hình dung nét mặt của Thượng Quan Hành đối với Thượng Quan Lăng Phi không còn gì thích hợp hơn.

“Hài nhi chính là muốn nhìn cảnh đêm, cha, mời người về cho.” Thượng Quan Lăng Phi không một chút cảm kích, thậm chí có chút lạnh lùng mà hạ lệnh đuổi khách.

Mặt mũi Thượng Quan Hành bị tức một chút, hấn có chút tức giận mà siết chặt cả mặt: “Phi Nhi!”

Nhưng mà, Thượng Quan Lăng Phi khép chặt bờ môi không nói lời nào, ánh mắt xen lẫn một chút tức giận, một tia oán hận, một tia kính yêu, phức tạp vô cùng.

Nhìn Thượng Quan Lăng Phi, hồi lâu, sắc mặt của Thượng Quan Hành từ từ thả ra.

Hấn nhẹ nhàng thở dài, thuận theo lại lộ ra mỉm cười hòa ái: “Phi Nhi, cha sẽ vào cung vài ngày, sinh nhật của Thập Tam gia, hoàng thượng mở tiệc mời văn võ bá quan cùng chúc mừng, tiệc cơ động mở ba ngày, con có muốn vào cung với cha nhìn một chút không?”

“Không đi!” Thượng Quan Lăng Phi không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Giống như bên trong đoán trước được cự tuyệt, Thượng Quan Hành cũng chỉ là bất đắc dĩ mà thở dài, không tiếp tục thuyết phục nữa.

“Vậy được rồi, không đi thì không đi, lúc cha không có ở nhà con phải chăm sóc mình thật tốt, cha sẽ phân phó hạ nhân chăm sóc thật tốt cho con.”

Tiếp theo, hấn nhìn bóng đêm bên ngoài một chút, sao cũng dần dần bị tối tăm che khuất.

“Phi Nhi, con nên nghỉ ngơi, cảnh đêm sau này hãy xem, nghe lời, vào trong nghỉ ngơi đi.”

Nói xong, Thượng Quan Hành đi đến phía sau xe lăn, tiếp nhận công việc của Lạc Lạc, lãnh đạm mà hạ lệnh với nàng: “Lạc Lạc, con về đi.”

“Cha, con vẫn chưa muốn ngủ.....” Thượng Quan Lăng Phi quay đầu nhìn Lạc Lạc.

“Nghe lời!” Giọng nói của Thượng Quan Hành có chút nghiêm túc.

Ánh mắt của hắn nghiêm nghị bắn về phía Lạc Lạc, ý bảo nàng mau rời khỏi đây.

Lạc Lạc nhìn Thượng Quan Lăng Phi một chút, lại nhìn Thượng Quan Hành, đối với ánh mắt sắc bén của hắn không sợ chút nào.

Suy nghĩ một chút, nàng không dấu vết mà có dụng ý khác liếc nhìn Thượng Quan Hành một cái, sau đó cười ngọt ngào với Thượng Quan Lăng Phi: “Ca ca, Lạc Lạc đi đây, ngày khác lại gặp.”

33. Chương 33: Muội Bằng Ca Quý

Hôm sau, Lạc Lạc còn đang húp cháo rất loãng, Hoan Hỷ lại kích động mà chạy vào.

“Tiểu thư, tiểu thư.....Vù vù.....” Nàng cơ hồ là nhào vào, trên mặt vui sướng tưng bừng.

Lạc Lạc để thìa xuống: “Hoan Hỷ, người vui mừng cái gì à?”

Có cái gì đáng để vui mừng, sáng nay nàng mới biết được thì ra ăn uống của nàng thật đúng là khiến nàng tức giận muốn tìm người đánh nhau.

Chút cháo loãng như vậy, làm sao đủ để nàng no bụng đây, chứ đừng nói là muốn bổ sung dinh dưỡng để phát triển.

Hoan Hỷ vui mừng tựa hồ quên chuyện, nàng lấy cái thìa trong tay Lạc Lạc xuống, vui vẻ nói: “Tiểu thư, về sau chúng ta không cần ăn những thứ này nữa, vừa này em ở bên kia phòng bếp nghe nói đại công tử hạ lệnh phân phó đầu bếp đem thức ăn ngon đến cho tiểu thư, hiện tại người đưa cơm đã đi được nửa đường rồi!”

“Thật sao?” Ánh mắt của Lạc Lạc cười đến cong cong.

“Thiên chân vạn xác.”

Hoan Hỷ mới nói xong, bên ngoài vang lên âm thanh của tỳ nữ: “Lạc Lạc tiểu thư, đại công tử phân phó nô tỳ đưa cơm tới đây.”

Nghe vậy, Hoan Hỷ giơ lên ngón tay cái liều mạng gật đầu tỏ vẻ vui mừng.

Chỉ chốc lát sau, cái bàn vốn chỉ có dưa muối rất nhanh mà mang lên các loại bánh ngọt, canh súp, cháo thịt, có thể nói là sắc hương vị đều đủ cả.

Nghe mùi thơm của thức ăn, miệng Lạc Lạc động dậy, tùy ý mà khoát tay để nhà hoàn kia rời đi.

Hoan Hỷ liếm liếm miệng, mắt sáng lên nhìn tới những thức ăn ngon kia: “Tiểu thư, mau ăn đi!”

Lạc Lạc đưa tay kéo nàng ngồi xuống: “Xem ra rất ngon, chúng ta cùng nhau ăn đi.”

“Không không không.....” Hoan Hỷ có chút sợ hãi muốn đứng lên.

Lạc Lạc giữ nàng lại: “Khách khí làm gì, chúng ta là người cùng nhau lưu lạc chân trời, đương nhiên phải có phúc cùng hưởng có nạn cùng gánh, như thế mới gọi là nghĩa khí, chẳng lẽ người muốn hại ta bắt nhân bất nghĩa hay sao?!”

Nghe một loạt văn biếu đật, Hoan Hỷ có chút mơ mơ hồ hồ, nhưng cuối cùng câu kia của nàng liền nghe được rất rõ ràng.

“Tiểu thư.....Hoan Hỷ tuy rằng không hiểu tiểu thư đang nói gì cho lắm, nhưng Hoan Hỷ tuyệt đối tuyệt đối sẽ không hãm hại tiểu thư, tiểu thư cho Hoan Hỷ ăn, Hoan Hỷ ăn là được.”

Lạc Lạc cầm lấy một khối bánh ngọt nhét vào trong miệng nàng: “Vây mau ăn đi, người ở bên cạnh ta nhất định phải nhậu nhẹt ăn ngon, ha ha.....”

.....

Ăn no thỏa mãn, Lạc Lạc đang chuẩn bị đi ra ngoài tản bộ.

Vừa ra khỏi cửa, Lưu quản gia lại đến hậu viện vắng vẻ này.

“Lạc Lạc tiểu thư, đại công tử sai nô tài đến mời tiểu thư qua U cư.” Thái độ của hắn so với trước kia thay đổi một trăm tám mươi độ.

Nhìn hắn vậy mà hành lễ, Lạc Lạc bĩu môi.

Người ta nói mẫu bằng con quý, nàng bây giờ là mẫu bằng ca quý.

Cầm dưới gương lên, Lạc Lạc bưng lên dáng vẻ tiểu thư: “Dẫn đường đi.”

Thấy nàng có chút thái độ phách lối, Lưu quản gia có chút rầu rĩ mà chấp nhận, sau đó khoát tay mời.

Hắn đường đường là quản gia của Thượng Quan phủ, thế nhưng lại bị một tiểu thư không ai nhớ sai khiến như vậy, sau này truyền ra ngoài sẽ khiến cho những người khác cười.

Lạc Lạc chỉ dùng đuôi mắt liền nhìn thấu không cam tâm trong lòng hắn, cười thầm, tức chết người, đáng đời.

34. Chương 34: Đánh Cờ

Đi vào U cư, phía xa nhìn thấy Thượng Quan Lăng Phi đang trong lương đình đùa nghịch quân cờ.

Ánh tà dương của sáng sớm xuyên qua trong đình, chiếu vào trên gò má hắn, giống như mạ một tầng sức sống, khiến hắn thoát nhìn không có yếu ớt như vậy.

Nhìn bóng dáng của hắn, lỗ mũi hình như còn có thể ngửi được mùi vị của thức ăn ngon vừa rồi, Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy hắn trở nên thân thiết.

“Lạc muội muội, còn không qua đây.” Hắn không quay đầu lại, nhưng biết nàng đến.

Lạc Lạc mặt mày cười cong cong mà đi tới: “Ca ca nghe hay thật nha, có phải luyện võ công tốt thì có thể.....Nghe âm thanh biết vị trí đoán người?”

Khi hắn ngồi xuống đối diện, ánh mắt của nàng cũng là tò mò cùng nóng lòng muốn thử.

Hắn ngược mắt nhìn nàng: “Muội thích võ công?”

Lạc Lạc nặng nề mà gật đầu vô cùng cảm thấy hứng thú mà hỏi: “Huynh muốn dạy muội sao?”

Tay cầm quân cờ của Thượng Quan Lăng Phi dừng lại, công phu thoáng dừng lại một chút, mới lại đem cờ trắng đặt tại một ô trên bàn cờ.

“Cạch” vang lên trong trẻo, hình như sức lực đặt quân cờ có hơi nặng.

Hắn mím môi trắng có chút bệnh, hồi lâu chưa từng nói chuyện, chỉ là càn không ngừng hí hoáy quân cờ.

Lạc Lạc quan sát hắn một chút, nhìn đến chân mày hắn mơ hồ rối rắm, tựa hồ đang suy nghĩ gì đó.

Lúc mà nàng cho là hắn sẽ không tiếp tục đề tài võ công nữa, hắn lại ngược mắt, thẳng tắp nhìn nàng.

“Trong nhà không có bất kỳ ai biết ta có võ công.”

Hả? Vậy là ai dạy võ công cho hần?

Lạc Lạc mở to hai mắt theo dõi con người đen của hần.

Giống như biết nghi vấn của nàng, hần có chút kiêu ngạo mà nhếch môi: “Huynh lén lút lấy bí kiếp võ công của cha huynh tự học.”

“Oa! Huynh.....Lợi hại như vậy? Vô sư tự thông (Không thầy tự biết)?!” Lạc Lạc bắt đầu bội phục hần rồi.

Chẳng lẽ hần chính là cái gì mà.....Kỳ tài luyện võ?”

Thuận theo, nụ cười của hần từ từ che dấu, vẻ mặt có chút nghiêm túc nhìn nàng: “Đây là bí mật của huynh, muội đừng có nói với bất cứ kẻ nào.”

Lạc Lạc vỗ vỗ ngực, giơ tay lên đảm bảo: “Muội biết, muội sẽ không nói, nhưng mà.....Huynh tại sao không để cho cha biết a?”

“Hừ!” Hần lạnh lùng hừ một tiếng.

“Được rồi, huynh không muốn nói muội cũng không hỏi nữa, dù sao đây là chuyện giữa huynh và ông ta, không liên quan đến muội.”

Tiếp đó, nàng nhìn bàn cờ, gẩy gẩy cờ đen trong tay: “Không phải huynh gọi muội đến đây đánh cờ với huynh chứ?”

“Đúng vậy, muội.....Biết đánh cờ sao?” Hần đột nhiên nhớ ra vấn đề này, vì thế do dự.

“Đương nhiên.....Biết!” Lạc Lạc nháy mắt với hần.

Thuận tay cầm lên một con cờ đen, nàng hướng về phía trên bàn cờ của hần mà đặt xuống, sau đó ăn cờ trắng.

Nhìn nàng nhặt lên từng viên cờ trắng của hần, hần chấn kinh một chút.

“Muội.....Học đánh cờ khi nào?” Trong phủ có người dạy muội qua?” Hần nghi hoặc.

Dựa vào địa vị ở trong phủ của Thượng Quan Lạc Lạc trước kia, làm sao có thể biết được nhiều như vậy.

Nghe vậy, Lạc Lạc suy nghĩ một chút, con người xoay chuyển: “Bởi vì.....Chúng ta là huynh muội mà, huynh tự học võ công, muội đương nhiên sẽ tự học những thứ khác.”

Hần sững sốt một chút, ngay sau đó cười, lần này, hần cười rất rục rỏ, rất thân thiết: “Yên tâm đi, về sau ca ca sẽ dạy muội võ công, như vậy muội sẽ không sợ bị người khác khi dễ nữa.”

Khi dễ?

Trong đầu Lạc Lạc không khỏi nhớ tới trong hồ Ôn Tuyền ở Lạc Vương phủ, đúng là bị Thương Nguyệt Vô Triệt lợi dụng ôm một lần!

Tay cầm quân cờ không khỏi siết chặt, nàng mân chặt miệng.

35. Chương 35: Ngày Kế Tiết

Trong đình, con cờ đặt xuống bàn cờ, phát ra âm thanh nhẹ “Cạch, cạch, cạch”.

Lạc Lạc vừa suy nghĩ đặt cờ xuống, vừa như nghĩ tới cái gì mà thỉnh thoảng liếc nhìn hần một cái.

“Lạc muội muội, có phải muội có chuyện muốn nói với huynh?”

Nàng nghe rằng mà cười rất lấy lòng: “Ca ca tốt, huynh tại sao không đi tham gia cung yến a? Ở đó có lẽ có rất nhiều thức ăn ngon, đẹp mắt, còn chơi vui nữa.”

“Huynh không thích nơi nhiều người.” Đáp án của hắn rất quyết liệt, không có bất kỳ chỗ thương lượng.

“Như vậy à.....” Nàng có chút thất vọng mà đẩy con cờ trong hũ, ánh mắt buồn bã mà nghiêng mắt nhìn hắn, sau đó lại cố làm ra vẻ ủy khuất, mắt mát mà rũ xuống.

Nhìn bộ dạng rất thất vọng của nàng, hắn trầm ngâm một chút: “Nếu như muội muốn đi huynh có thể kêu cha đưa muội đi.”

“Cảm ơn ca ca!” Khuôn mặt nhỏ nhắn của Lạc Lạc lập tức sáng lên, mặt mày hớn hở có chút khoa trương.

Nhìn phản ứng của nàng, Thượng Quan Lăng Phi có chút bất đắc dĩ mà lắc đầu, hắn hình như lại bị nàng lừa rồi.

.....

Trên con đường nhỏ bằng phẳng, Lạc Lạc đẩy hắn từ từ đi.

Đi tới đi lui, ánh mắt của nàng dừng ở cái gấu xúc, nơi đó phơi một chút bột thuốc nàng nghe không ra mùi vị.

“A? Đó là cái gì?”

Thượng Quan Lăng Phi đưa tay xe một chút bột thuốc trên lòng ngón tay, bình thản nói: “Đây là một loại thuốc tiêu chảy mới huynh căn cứ theo y thuật nghiên cứu ra.”

“Loại sản phẩm mới? Khác với loại thuốc tiêu chảy bình thường sao?” Lạc Lạc tò mò tiến tới ngửi một cái, nhìn chung quanh.

Hắn kéo nàng ra: “Đừng có dựa gần quá, ngộ nhỡ hít vào thì không tốt, loại thuốc tiêu chảy đặc biệt này sau khi uống vào sẽ không lập tức xảy ra tác dụng, sau mười hai canh giờ, công hiệu thuốc phát tác, hơn nữa phát ra gập bội, vì thế, huynh đặt tên nó là “Ngày kế tiết”.”

“Oa! Chơi vui như thế à!” Ánh mắt Lạc Lạc sáng long lanh mà nhìn chằm chằm bột thuốc, đầu óc nhanh chóng chuyển động.

Tiếp đó, nàng tiếp tục đẩy hắn đi về phía trước, giống như tùy ý hỏi: “Không biết khi nào mới có thể vào cung chơi a?”

“Ngày mai.”

Hai người đi xa, loáng thoáng truyền đến đối thoại.

“Huynh thật sự không cùng đi sao? Nói không chừng có thể nhìn thấy rất nhiều chuyện vui.” Lạc Lạc giục dấy nói.

“Không đi.”

.....

Ban đêm, trong Thượng Quan phủ chạy ra một đạo bóng dáng nho nhỏ.

Lạc Lạc một thân y phục dạ hành chuyển qua phố lớn ngõ nhỏ, cuối cùng đã đi đến Lạc vương phủ.

Mới trèo tường đi vào, một bóng dáng tuần dật lại đứng lúc đi qua cửa quẹo của hành lang.

Nàng nheo mắt lại, che miệng cười trộm: “Đó không phải là Thương Nguyệt Vô Triệt sao, đỡ mắt công tìm hắn.”

Chờ lúc hắn đi qua, nàng mới thật cẩn thận mà theo qua.

Trần trọc đi tới phòng hắn, thấy cửa đang mở rộng ra, nàng trừng mắt nhìn, thân thể mọo đáp xuống hướng phía trước dò xét.

“Leng keng leng keng” Tiếng nước chảy mơ hồ truyền tới.

Lạc Lạc lén lút đưa nửa đầu vào dò xét, xuyên thấu qua khe cửa mở một nửa của nội thất, lại xuyên thấu qua bình phong, chiếu rọi hình ảnh hắt đang tắm rửa.

Len lén âm thầm vào trong phòng, nàng từng bước từng bước đi tới bên bàn, nhìn bình trà đang nóng, hơi nước cuộn cuộn đang bốc lên.

Nhìn hơi nước đang bốc lên, ánh mắt của Lạc Lạc cũng đang sáng lên.

36. Chương 36: Tắm Uyên Ương

Lạc Lạc quay đầu liếc nhìn bình phong – đầu người kia, không có bất kỳ phản ứng gì.

Nàng lè lưỡi làm bộ mặt ngáo ộp về phía bóng dáng kia, sau đó từ trong lòng ngực móc ra một gói bột thuốc.

Mở bột thuốc ra đổ vào trong ấm trà, mắt uống uống của nàng cười đến híp thành một đường ngang.

Trong lòng trực tiếp kêu sáng khoái——

Ngày kế tiết.....Hắc hắc, Thương Nguyệt Vô Triệt, cho ngươi nếm thử cảm giác thua bởi tay ta.

Thêm thuốc xong, nàng cầm ấm trà lên mà lắc lắc, hé miệng cười thầm —— vô sắc vô vị!

.....

Phía sau bình phong, Thương Nguyệt Vô Triệt đang thoải mái khép hờ mắt nằm ngửa, hai cánh tay mở rộng đặt dọc theo thùng nước tắm.

Từng giọt nước trong suốt từ trên thân thể nhu mỹ lưu luyến của hắn mà trượt xuống, rơi vào trong nước nóng.

Lúc ánh nến lập lòe, mặt nước hơi rung nhẹ phản xạ ánh sáng quay xung quanh, chiếu hình dáng cái cảm đẹp đẽ của hắn, càng lộ vẻ tuấn đạt tuyệt trần.

Vừa lòng cực kỳ, hắn cảm giác trong không khí lưu động khí lưu khác thường.

Cảm giác nhạy bén khiến hắn bỗng chốc mở to mắt ra, ánh mắt tinh chuẩn mà quét về phía ngoài sảnh.

Ánh nến chớp tắt rọi ra một đạo bóng dáng, trong mắt đen của hắn nguy hiểm mà nheo lại.

Ngay sau đó, hắn không chút lưu tình nào chưởng ra một chưởng, chân khí mạnh mẽ trong lòng bàn tay xuyên qua khe cửa thẳng tắp đánh về phía bóng dáng kia.

Lạc Lạc cho là mình có thể được như ý, đang âm thầm hả hê mà muốn rời đi, nhưng không nghĩ sau lưng đột nhiên xoắn tới một cơn gió mạnh không hề báo trước, kéo cả thân thể nàng lui về phía sau.

“A—— Lạc Lạc bay vọt lên trời, bị kinh sợ đến thét ra tiếng chói tai.

Nghe được tiếng kêu của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt vốn là định đánh ra chưởng thứ hai thì chân mày nhíu lại, lập tức ngừng chân khí trong lòng bàn tay, một tay kia thông qua chưởng phong nâng thân thể Lạc Lạc bay qua đây.

Sức lực trên người đột nhiên bị tản đi, cả người Lạc Lạc thẳng tắp rơi xuống.

“Phù phù!”

Lạc Lạc chính là đột nhiên như vậy mà rơi vào trong thùng nước, xô ra một tiếng nước rất lớn, bọt nước bắn tung tóe, hắt vào trên khuôn mặt tuấn tú của Thương Nguyệt Vô Triệt.

“Ừng ực ừng ực” Lạc Lạc mất đi chính xác mà giãy dụa trong nước, bị rưới vào vài ngụm nước miếng, sặc đến nước mắt nàng trực tiếp ra.

Chợt, một cánh tay khỏe mạnh có lực kéo nàng lên.

“Ồ ào.....Phốc phốc phốc.....” Lạc Lạc vừa ra khỏi mặt nước bất chấp tất cả lập tức phun ra nước trong miệng.

Thương Nguyệt Vô Triệt không hề phòng bị, cứ như vậy vừa vặn bị nàng phun, khuôn mặt của hắn lập tức xanh mét mà đen trầm xuống.

“Tiểu Oa Nhi, ngươi cứ thử phun lại xem!” Khuôn mặt tuần tú của hắn lộ vẻ mỉm cười, lại cười đến âm trầm làm cho người ta từ đáy lòng run lên.

Nghe được âm thanh của hắn, Lạc Lạc lắc qua lắc lại nước ở trên mở to mắt, một khuôn mặt tuần tú âm trầm phóng đại ngay trước mắt.

Nàng chợt dạ một cái lập tức bùng lên khuôn mặt cười làm lạnh: “Vô Triệt ca ca, thực xin lỗi thực xin lỗi nha, ta không phải cố ý đâu, ta giúp huynh lau.”

Nói xong, nàng dùng ống tay áo ẩm ướt muốn đi lau mặt của hắn, lại làm cho hắn bắt lấy tay không thể nhúc nhích.

“Vô Triệt ca ca? Tiểu Oa Nhi, ngươi gọi cũng thật thân thiết.” Hắn tựa tiểu phi tiểu mà áp sát người.

Lúc cười nhạt, hắn thoáng dùng sức một cái, tay bị bắt lấy của nàng giống như bị nát ra, đau đớn vô cùng.

Lạc Lạc ăn một lần đau, hung hăng hít một hơi, nước mắt lả chả cầu xin tha thứ: “Đau quá đau quá, tha cho ta đi, ui ui da, tay của ta vẫn còn vết thương cũ, nắm nữa sẽ bị phế, huynh đại nhân đại lượng tha mạng cho cái nhân vật nhỏ bé như ta đi.”

“Vết thương cũ, vết thương cũ của ngươi không phải nằm bên tay trái sao? Tay mà ta nắm là tay phải của ngươi.” Hắn “rất hảo tâm” mà nhắc nhở nàng.

Lời nói đối bị chọc phá, Lạc Lạc nhất thời không có cách chỉ có thể không ngừng hít không khí thở dốc, bởi vì.....Tay trái bị nắm thực sự đau đến meo meo!

37. Chương 37: Mượn Thân Thể Dùng Một Chút

Hơi nước tràn ngập, hai người giằng co.

Cầu xin tha thứ thật lâu, hắn vẫn không chút cử động như cũ, lại không giẫy thoát ra được.

Lạc Lạc chỉ cảm thấy tay phải đau đến sắp không có cảm giác rồi.

Đột nhiên, nàng ngậm miệng không hề cầu xin tha thứ nữa, cũng không lại giẫy dụa.

Cắn cái môi anh đào nhỏ, ánh mắt của nàng trữ nước mắt, chính là ép không cho nước mắt chảy xuống.

Thân thể đang không ngừng run rẩy cho thấy tay trái nàng đang chịu ngược đãi đến khổ sở, chỉ là quật cường mà rưng rưng không lên tiếng, cố gắng không để mình khuất phục dưới sự đau đớn.

Cử chỉ nho nhỏ như thế, trong ánh mắt xinh đẹp tự nhiên hé ra sự đáng thương khiến người ta có chút lệ quang không đành lòng.

Từ từ, hắn buông lỏng lực đạo trong tay ra, hai tay lần nữa chống đỡ dọc trên cái thùng.

Tay phải vừa được tự do, Lạc Lạc lập tức lui đến bên kia cái thùng, che tay phải của nàng đã ứ đọng máu một mảng lớn, đôi mắt đắm lệ phòng bị mà nhìn hắn.

Vừa đáng thương lại vừa có chút e sợ thoái lui.

Người này.....Lòng tham nguội lạnh.....

“Người chuồn êm vào phòng của ta muốn làm gì?” Hấn ánh mắt sắc bén mà đe dọa nhìn nàng, vẻ mặt không chút mảy may buông tha nàng.

Bị ánh mắt sắc bén của hấn nhìn đến có chút không chống đỡ được, Lạc Lạc âm thầm ổn định nhịp tim, ý định nhanh chóng bay tít.

Nên làm sao để hấn không nghi ngờ ý đồ của nàng đây?

Chỉ là nháy mắt tự hỏi, nàng quyết định.....Nguy hiểm nhất cũng là an toàn nhất.

“Ta chán ghét người, cho nên lên đến đây muốn tìm người báo thù!”

Hấn nhẹ nhàng nhũ mày, môi mỏng nâng lên một tia cười đùa giỡn: “Hả? Báo thù sao? Lần này có phải là muốn làm nổ phòng của ta, tốt nhất ngay cả ta cũng bị nổ đến tan xương nát thịt?”

Lạc Lạc mím lại cái miệng nhỏ nhắn: “Không sai, ta chính là muốn như vậy! Bây giờ bị người bắt được, muốn chém muốn giết tùy người.”

Nói xong, ánh mắt của nàng nghiêm nghị không sợ mà thẳng tắp chống lại con người sâu của hấn.

Thật ra thì, trong lòng khẩn trương muốn chết đi được, ai biết liệu hấn có cười cười rồi thật đem nàng băm ra hay không?

Nhìn đi, khóe miệng của hấn vẫn còn đang cười, cười rất giả dối!

Nhìn ánh quạt cường của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt đột nhiên cười khê một tiếng, một tia tính toán xẹt qua đáy mắt.

“Ta bắt người, mạng của người xác thực là do ta nắm giữ, chẳng qua.....Hiện tại ta tạm thời không muốn giết người, ta muốn.....”

Hấn cố ý kéo dài vĩ âm, hơn nữa ngữ điệu từ từ trở nên tà ác.

Nhìn ánh mắt tà khí quỷ dị của hấn, cả lòng Lạc Lạc treo cao, không biết hấn lại ngược đãi nàng thế nào nữa?

Sau khi thấy ánh mắt kinh sợ của nàng, tà khí của Thương Nguyệt Vô Triệt vừa thu lại, ngữ điệu đột nhiên chuyển thành êm ái thân thiết: “Ta muốn mượn thân thể của người dùng một chút, có thể chứ?”

Lạc Lạc trợn mắt há mồm mà trừng mắt nhìn, chỉ cảm thấy hấn thân thiết giống như ác ma vô hại!

Mượn thân thể nàng dùng một chút?

Trong đầu nhanh chóng lóe lên cái gì, cả người nàng cứng ngắt, xoay người liền muốn nhảy ra ngoài.

Ai ngờ động tác của hấn nhanh hơn chặn ngang ôm lấy eo nàng, vây nàng vào trước ngực.

“Này này này! Người muốn làm gì, thả ta ra thả ta ra, ta nghiêm trọng cảnh cáo không cho phép người lại lấy ta làm ấm lò giữ ấm, nếu không ta tuyệt đối sẽ để người ăn không hết mà đi!”

Lạc Lạc kích động mà đá hai chân.

“Ta có nói muốn dùng thân thể của người như vậy sao?”

38. Chương 38: Miễn Cường Phụ Trách

Lạc Lạc dùng lực mà đẩy hấn, lại đẩy không được cánh tay sắt của hấn.

Nàng tức giận dút khoát nắm lên quả đấm nhỏ đấm vào bờ vai hấn: “Mặc kệ người có ý đồ gì, ta đều không đồng ý không đồng ý không đồng ý!”

Nhưng mà, mỗi đêm mà nàng hạ xuống, liền cảm giác tay của mình bị một cỗ sức lực hung hãn bắn trở về, chấn đến tay nàng run run lên.

Thương Nguyệt Vô Triệt hơi hột mà mặc cho nàng ngược đãi mình, lông mày đẹp dễ miễn cưỡng nâng lên.

“Nếu người không muốn vết thương cũ của tay trái mình vừa mới khá hơn tái phát, người vẫn nên an phận một chút.”

Giọng nói của hắn không nhanh không chậm, ánh mắt xẹt qua cổ tay trái của nàng.

Tay của Lạc Lạc cứng rần mà dừng lại, phản ứng của nàng nhanh chóng mà hí mắt: “Làm sao người biết tay trái của ta từng bị thương?”

Ngón tay thon dài của Thương Nguyệt Vô Triệt gõ gõ vào cổ tay của nàng: “Ta có mắt.”

Thuận thể nhìn, nàng mới phát hiện ra ống tay áo của mình không biết từ lúc nào kéo lên thật cao, vết sẹo kia rất rõ ràng.

Nàng phỉ hỉ một cái: “Ta còn tưởng rằng người căn bản không có mắt đấy.”

Vừa dứt lời, đột nhiên——

“Rẹt——”

Y phục của nàng đột nhiên bị một tay của hắn xé rách.

“A——” Lạc Lạc thét ra tiếng chói tai, tính phản xạ mà níu lấy y phục của mình, cùng sức lực của hắn lôi kéo.

“Thương Nguyệt Vô Triệt, người rốt cuộc muốn làm gì?” Lạc Lạc gào ra tiếng, mắt to phóng hỏa mà đốt hắn.

Hắn đương nhiên mà trả lời: “Không cởi quần áo làm sao tắm?”

Nói xong, một tay của hắn ngăn lại phản kháng của nàng, một tay kia tiếp tục “rẹt rẹt rẹt” thẳng đến khi đem nàng lột sạch mới dừng tay.

“A a a.....Không cho phép xé không cho phép xé.....”

Nhưng mà, phần nộ rỗng dài của nàng vốn không làm cho động tác của hắn có một chút do dự.

Cuối cùng, nàng đỏ mặt mà theo sát hắn cùng nhau ở trong một thùng tắm.

Hắn vỗ vỗ cái hông của nàng, cười tủm tỉm nói: “Một người tắm cô đơn lắm, thêm một người náo nhiệt hơn chút.”

“Thương Nguyệt Vô Triệt, người rốt cuộc có biết hạ lưu hay không, lại bức bách một cô gái bằng thanh ngọc khiết tắm rửa cùng người, còn cởi sạch hết, người cho rằng vóc người của người rất tốt sao!”

Đỏ mặt mà ở trước mặt hắn lặp đi lặp lại nhiều lần, Lạc Lạc tức giận muốn tát một cái qua.

Thân thủ của hắn, dễ dàng mà ngăn cản bàn tay của nàng, thờ ơ nhún nhún vai: “Được rồi, nếu người để ý đến chuyện chúng ta cùng nhau tắm rửa như thế, vậy ta miễn cưỡng phụ trách với người là được, chờ sau khi người lớn lên liền đến Lạc vương phủ làm vương phi.....”

“Quý mới yêu thích sau khi lớn lên làm vương phi gì đó!” Lạc Lạc cơ hồ muốn điên rồi.

Đối với vẻ mặt mắc chứng cuồng loạn phát điên của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt chỉ là giống như sờ chó con vuốt tóc của nàng.

“Chà lưng cho ta.” Hắn đem khăn lông nhét vào tay nàng phân phó nói.

Lạc Lạc gắt gao mà vịn vúi cái khăn lông, quả đấm nắm đến vang lên ken két, khuôn mặt nhỏ bé trưởng thành màu xanh tím, bị chọc tức.

“Đi chà lưng của người đi!” Lạc Lạc oán hận đem khăn lông quăng về phía mặt hắn.

Trước công kích phát động điên cuồng của nàng, hần lười biếng lên tiếng: “Không muốn bị ta điểm huyết ngồi ở trong thùng tắm suốt đêm, người tốt nhất ngoan ngoãn nghe lời.”

39. Chương 39: Biết Người Biết Ta Cuối Cùng Chiến Thắng

Lạc Lạc phát tiết mà đập vài cái xuống dưới mặt nước, cái gì gọi là hổ rơi vào Bình Dương bị chó ức hiếp, nàng chính là giống như thế!

Meo meo, trộm gà không được lại mất thóc!

Bình tĩnh, nàng phải bình tĩnh, phải bình tĩnh.

Chỉ có đầu óc tỉnh táo, mới có thể nghĩ ra biện pháp đối phó với hần.

Hít thở thật sâu rồi lại hít thở, Lạc Lạc miễn cưỡng làm bình tĩnh lại.

“Chà lưng phải không, Vô Triệt ca ca, Lạc Lạc đây liền chà lưng giúp người.”

Nàng đem khăn lông vắt thành một cục, sau đó dùng hết sức mà “Vút vút vút” lau lưng của hần.

Thương Nguyệt Vô Triệt mảy mủn lại cũng không nhăn nhó tí nào, tính khí rất tốt mà khuyên nhủ nàng: “Tiểu Oa Nhi, hỏa khí lớn quá rất dễ thương thân nha.”

Giọng nói của hần có chút lười biếng, cũng lại xen lẫn uy hiếp cực kỳ rõ ràng.

Động tác cứng rắn trong tay Lạc Lạc từ thô lỗ chuyển thành êm ái.

Theo dõi đường cong cơ bắp hoàn mỹ của phần lưng hần, Lạc Lạc rất không cam tâm mà thừa nhận, vóc người của hần thật đúng là không phải tốt bình thường!

“Nhìn không ra hần bình thường bộ dáng phiêu dật gầy ba ba, vóc người còn được chăm sóc!”

Lạc Lạc nói nhỏ có chút không phục, tại sao vóc người của nàng kém như vậy?!

Thương Nguyệt Vô Triệt đẩy một bên mắt, đuôi mảy nhết cao lên.

“Tiểu Oa Nhi, vóc người của ta luôn rất tốt, người có thể yên tâm, về sau làm phu quân của người cũng tuyệt đối càng đáng để xem.”

“Ta mới không cần người, trâu già gặm cỏ non!” Nàng hừ khí không coi lời nói của hần là một việc.

Hai mắt hần mở ra, môi mỏng nâng lên một tia cười mỏng tính toán, không nói thêm gì nữa.

.....

Tắm xong, hần thông thả ung dung cử chỉ ưu nhã mà mặc quần áo vào, để lại Lạc Lạc một mình đứng ở trong thùng tắm “ăn” nước lạnh.

Nàng hung tợn theo dõi động tác của hần.

Rốt cuộc, động tác chặn của hần chấm dứt.

Quay đầu lại, hần nghi vấn nhíu mày: “Thế nào? Còn chưa lên, chưa tắm đủ sao?”

“Ta không có quần áo mặc!” Lạc Lạc cơ hồ là cắn từng chữ từng chữ mà nói.

“Hà? Sao không nói sớm.”

Hần giống như là rất trách cứ mà liếc nhìn nàng, quay lưng lại từ trong tủ quần áo lấy ra một cái áo đưa tới.

“Cái này chắc đủ cho người mặc cả người.”

Lạc Lạc một phen kéo quần áo qua, động tác nhanh chóng mà mặc vào, cũng mặc kệ là hắn có đang nhìn hay không.

Dù sao, nàng đã không chỉ lần đầu tiên bị hắn nhìn hết trơn.

Meo meo, thù này không báo không phải là tiểu mỹ nữ Lạc Lạc!

Đi tới sảnh ngoài, Lạc Lạc nặng nề mà ngồi trên băng ghế, đuôi mắt nhìn thấy bình trà vẫn còn đang sôi, lòng của nàng thầm vui mừng một chút.

Xém chút giận đến quên mất cái này.

Đem tính toán trong lòng giấu đi, nàng oán hận mà nói với hắn: “Ta muốn đi về.”

“Được rồi, chờ chút ta đưa ngươi trở về, Thượng Quan Lạc Lạc!”

Nói xong lời cuối cùng, hắn cơ hồ là có dụng ý khác mà gọi tên của nàng.

Lạc Lạc cứng đờ, chỉ là kinh ngạc một chút lại thuận theo tự nhiên.

Hắn là Thập Tam vương gia, muốn tra nàng còn không dễ dàng.

“Vậy còn không đi, ngươi chắc không phải là muốn ta đợi ngươi từ từ uống ly trà nhận cổ họng mới về nhà chứ!”

Nghe vậy, Thương Nguyệt Vô Triệt chậm rãi ngồi xuống, thuận tay đổ đến một ly trà.

“Không sai, chính là nghĩ như vậy.”

Hắn cười híp mắt nhìn nàng nghiêng răng nghiêng lợi, rất hưởng thụ mà thổi trà thơm.

Lạc Lạc giả bộ ứ đọng mà rũ bả vai xuống, chớp mắt cúi đầu, che dấu gian trá trong mắt.

Xú nam nhân tự tin lại kiêu ngạo không coi ai ra gì bức chết người không đền mạng, lần này còn không trúng chiêu!

40. Chương 40: Cùng Nhau Rơi Vào Cạm Bẫy

Nguyệt hoa trút xuống, bóng cây loang lổ, mùi hoa quanh quẩn ở trong bóng tối.

Lạc Lạc tâm tình phấn khởi mà nhún nhảy một cái đi trên hành lang của Lạc vương phủ.

Thương Nguyệt Vô Triệt chấp tay sau lưng, bước chân phiêu dật ôn nhã mà đi theo bên cạnh nàng.

Thấy vẻ mặt của nàng biến hóa quá nhanh, nhanh đến quỷ dị.

Hắn nghiêng mắt quan sát nàng, cặp mắt long lanh như nước một chút tức giận cũng không có, ngay cả chút dấu vết buồn bực cũng không tìm thấy.

“Tiểu Oa Nhi, ngươi rất vui vẻ?”

Lạc Lạc hất cằm lên nhìn hắn cao hơn nàng nhiều, cười không khép miệng.

“Phải nha, bây giờ ta rất vui vẻ, vô cùng vui vẻ, vui vẻ đến hết biết.”

“Tại sao?” Hắn trực giác có vấn đề.

Thấy chân mày hắn thoáng nhíu lại, nụ cười của Lạc Lạc càng thêm rộng ra.

Nàng làm bộ mặt ngáo ộp với hắn, mắt xoay chuyển ánh sáng thần bí: “Ta tại sao phải nói cho ngươi biết!”

Đi tới đi lui, bọn họ đi qua một góc vắng vẻ của đình viện.

Bỗng nhiên, đuôi mắt của nàng xuyên thấu qua ánh trăng thấy một thứ gì đó khả nghi.....tương tự cơ quan.

Nếu nàng đoán không sai, đây ắt hẳn.....là một “trò vui” rất thú vị của một gia đình giàu có.

Ánh mắt của nàng không dấu vết mà đo lường khoảng cách cùng hướng chỗ họ đứng, ý định xoay chuyển thật nhanh.

Cho hẳn biết tay chút nữa thì nàng càng bớt giận!

Dừng lại bước chân, nàng ngẩng đầu lên cười híp mắt mà nhìn hẳn.

“Vô Triệt ca ca, có muốn biết tại sao ta lại vui như thế không?”

Hắn khẽ nheo lại con ngươi đen, ánh mắt tinh nhuệ tỉ mỉ suy nghĩ ánh mắt của nàng.

“Tại sao?” Hắn ngưng mày đặt câu hỏi.

Tâm tư của tiểu nha đầu này không dễ suy đoán như những đứa trẻ khác.

Lạc Lạc ngoắc ngoắc ngón tay về phía hẳn ý bảo hẳn cúi đầu.

Nhìn ánh mắt sáng long lanh của nàng, hẳn để cho ánh sáng rực rỡ xuyên thấu qua lóe xuống hạ thân, kìm lòng không được mà theo chỉ thị của nàng cúi đầu.

Thấy thế, Lạc Lạc cười cong cong chân mày suy nghĩ: “Bởi vì.....cái này!”

Nàng đột nhiên một cước đạp cơ quan kia một chút, đồng thời thỉnh linh đẩy hẳn một phen.

Ánh mắt của Thương Nguyệt Vô Triệt kinh ngạc, lập tức kịp phản ứng, lại không ngăn cản được mình rơi vào cạm bẫy đột nhiên hé ra.

Tay của hẳn duỗi một cái, động tác thật nhanh mà kéo cổ tay của Lạc Lạc.

Lạc Lạc né tránh không kịp, để cho hẳn vừa kịp kéo.

“A——”

Theo tiếng kêu sợ hãi của nàng, hai người cứ như vậy cùng nhau rơi vào cạm bẫy.

“Ken két” hai tiếng, lối ra của cạm bẫy đóng lại, không để lại chút khe hở nào.

Cạm bẫy rất sâu, trong quá trình rơi xuống, tiếng kêu của Lạc Lạc một mực vang vọng bốn vách tường, chấn động tai người đâm đến đau.

“Câm miệng, đừng kêu nữa!”

Giọng nói luôn tựa tiểu phi tiểu của Thương Nguyệt Vô Triệt rốt cuộc có chút tức giận rồi.

“A a a——”

Lạc Lạc bên trong cơn khủng hoảng căn bản không để ý tới hẳn sẽ tức giận hay không.

Tính cảnh giác tự vệ vừa khiến nàng hét chói tai, vừa không quên xem xét an toàn hiện tại.

Ánh mắt của nàng cuống quýt mà vội tra xét xung quanh, thứ mà không ngừng bay xẹt qua xung quanh đều là vách tường màu bạc sáng long lanh, điểm dùng lực gì cũng không có.

41. Chương 41: Giả Nhân Giả Nghĩa

Theo sự rơi xuống của thân mình, nàng bản năng dùng hai tay ôm lấy gáy của hẳn, ôm chặt chết được, cơ hồ ghì hẳn mém chút nữa sặc khí.

“Người đáng chết, mau buông tay.” Giọng nói của hẳn bắt đầu nghiêng răng nghiêng lợi.

“Oa.....Người là đại nhân, ta nhỏ hơn người nhiều như thế, tay trói gà không chặt, võ công người cao cường, người không bảo vệ ta, ai đến bảo vệ ta, ô ô ô.....” Tiếng hét chói tai của Lạc Lạc biến thành khóc trời đoạt đất, khóc đến thật đầy uy khuất mà lên án.

Đồng thời, hai chân của nàng cũng quắn lên thắt lưng của hắn, thân thể nho nhỏ tựa như gấu koala bám hắn sống chết không buông.

“Bụp!”

Một tiếng thực vang, Thương Nguyệt Vô Triệt dẫn đầu rơi xuống dưới đáy của cạm bẫy, rơi đến xương cốt của hắn cơ hồ đều muốn tan ra.

Vốn là sẽ không ngã thảm như vậy, chỉ vì.....Con gấu koala nào đó tăng thêm thể trọng của hắn!

Lạc Lạc xếp chồng ở bộ phận phía trên thắt lưng của hắn, trước khi rơi xuống tiện thể đem hai chân co lại thật cao, để ỉnh không chạm đất một tí nào.

Hắn thất điên bát đảo mà nhấc chân mày, đau đến thở gấp.

Lạc Lạc phản ứng rất nhanh mà “Hủy diệt chứng cứ” lập tức từ trên người hắn như một làn khói leo xuống.

“Vô Triệt ca ca, người không sao chứ?”

Nàng rất tốt bụng mà sờ soạng thắt lưng của hắn, tay nhỏ bé tượng trưng tính giả nhân giả nghĩa mà vuốt bên hông hắn.

Chỉ là, ánh mắt của nàng cũng tràn đầy cười trộm.

“Ba!” Thương Nguyệt Vô Triệt không chút khách khí mà đẩy tay của nàng ra, tức giận mà trừng nàng.

“Thượng Quan Lạc Lạc! Người.....Cút xa một chút cho ta!” Hắn tức đến sôi máu.

“Được được, ta lặn xa một chút, lập tức xa liền đây.”

Lạc Lạc le lưỡi, giả bộ rất sợ mà bò đến phía bên kia ngoan ngoan mà ngồi, ánh mắt ngập nước giống như nai con Bambi mà nhìn hắn, tươi cười của cái miệng nhỏ nhắn cũng ngày càng rộng ra.

Thấy thế, hắn chỉ cảm thấy cơn tức trong lòng càng thêm gia tăng.

Thượng Quan Lạc Lạc chết tiệt, được tiện nghi còn khoe mẽ!

Rốt cuộc lại thua bởi trong tay nàng một lần, mặt mũi của hắn đặt ở chỗ nào.

Nhắm mắt lại, hắn ép buộc mình bình tĩnh chờ nóng nẩy, không thể động khí, động khí rồi, chỉ biết mất đi quyền khống chế bề ngoài.

Bình tĩnh!

Hắn âm thầm hít một hơi thật lớn, đau đớn của thắt lưng chậm qua, sau đó mở mắt.

Ánh mắt, lại khôi phục một mảnh thâm thúy nhàn nhạt.

Hắn lẳng lặng mà nhìn chăm chăm nàng, hồi lâu, hồi lâu.....

“Người.....Làm gì mà nhìn ta như thế, chắc sẽ không phải là ghen quá hóa giận muốn giết người cho hả giận chứ?”

Lạc Lạc thật cẩn thận mà nhìn hắn, đôi tay ôm chặt lấy đầu gối đi thẳng tới một góc.

Thương Nguyệt Vô Triệt giấu đi con mắt trầm ngâm một chút, sau đó lại lần nữa đánh giá mà nhìn nàng.

“Tiểu Oa Nhi, người làm sao biết có cơ quan? Ai nói cho người biết?”

Vấn đề như vậy có gì đáng để hỏi.

Lạc Lạc không có hứng thú mà liếc hắn một cái: “Tự ta biết.”

Thuận theo, ánh mắt của nàng sáng lên, hơn nữa rất đỏm dáng mà cười tiếp cận phía đầu hắn: “Thế nào, có phải cảm thấy ta là thiên tài, sùng bái ta đi!”

Thương Nguyệt Vô Triệt nheo lại mắt, môi mỏng từ từ nâng lên mỉm cười, thân thiết cực kỳ.

“Tự người phát hiện.....Xác thực rất thông minh.”

Lạc Lạc bĩu môi, sau đó thân mình lại dịch chuyển qua một chút, miệng rất ngọt mà hỏi: “Vô Triệt ca ca, vậy hiện tại chúng ta nên làm sao để ra ngoài?”

“Người không phải rất thông minh sao?” Thương Nguyệt Vô Triệt lại hướng nàng lộ ra nụ cười châm chọc.

Muốn tính kế hắn, kết quả ngay cả chính mình cũng tính luôn vào, xuy!

42. Chương 42: Đôi Môi Kề Nhau

Vì bảo vệ tính mạng, nếu có thể khuất phục thì khuất phục.

Lạc Lạc sờ trường kéo căng môi, cười ra một đóa hoa.

“Vô Triệt ca ca, đương nhiên là người thông minh hơn một chút, nếu không ta làm sao có thể cùng với người rơi xuống đây chứ.”

Nàng rất lấy lòng mà kề bên cạnh hắn, tay nhỏ bé vỗ vỗ lồng ngực của hắn giúp hắn thuận khí.

Hết giận đi anh hùng, chờ sau khi ra ngoài rồi hăng đấu, đến lúc đó thua chính là chó đẻ.

Thương Nguyệt Vô Triệt hừ nhẹ một tiếng.

Hắn vươn tay, dùng giọng điệu ra lệnh nói: “Đỡ ta đứng dậy.”

Lạc Lạc tươi cười rạng rỡ mà đáp lại: “Tuân mệnh.”

Vì thế, nàng trở mình một cái đứng lên, sau đó rất dùng sức mà kéo hắn đứng dậy.

Không biết có phải nguyên nhân ngã quá nặng hay không, hắn vậy mà thoáng cái đứng lên không nổi.

“Ta kéo——” Lạc Lạc dùng sức lực của nữ ăn kéo hắn.

Thương Nguyệt Vô Triệt chỉ cảm thấy bên hông đau đến nhói nhói, hắn hít vào một hơi, cảm giác đau khiến cho hắn trở tay chống cự Lạc Lạc.

Lạc Lạc không kịp chuẩn bị, thân thể nghiêng về phía trước.

“Ui da!” Nàng nhào tới trên người hắn, cái mũi đụng phải rất đau.

Không biết chuyện gì xảy ra, bên trong đột nhiên chấn động lên.

Tiếng vang “Rầm rầm rầm” từ bốn phương tám hướng của cạm bẫy vang lên.

Bọn họ theo bản năng mà đồng thời quay đầu nhìn lên trên.

“Oa a! Đó là thứ gì?”

Lạc Lạc trợn to hai mắt, trơ mắt nhìn những khung sắt cắm đầy dao nhọn kia đập xuống về phía bọn họ.

“Chết tiệt!” Thương Nguyệt Vô Triệt khê nguyên rửa ra tiếng, sắc mặt thay đổi rồi lại thay đổi.

“Vô Triệt ca ca.....Ừm!” Lạc Lạc bản năng mà ngẩng đầu hướng tới hắn cầu cứu, nhưng không ngờ vừa vặn đụng trúng cằm dưới của hắn, môi của hai người đúng lúc dán sát vào nhau.

“Rầm rầm rầm.....Oành!” Khung sắt ầm vang một tiếng trong nháy mắt rơi xuống mặt đất.

“A——” Lạc Lạc nhắm mắt lại hô to, ngay đến cắn phải môi hắn cũng không biết.

“Tạch.....!” Một tiếng vang thật lớn, khung sắt định cách, tiếng ầm ầm cũng đã biến mất.

Lạc Lạc mở ra một con mắt.

Quát!

Một thanh đao nhọn liên rơi vào bên mặt của nàng và Thương Nguyệt Vô Triệt, lệch hướng một chút xúu cũng sẽ gặp chuyện không may.

Lại mở thêm một con mắt nữa.

Thảm! Tình hình giống nhau.

Nàng cứng ngắt cử động một cái cũng không dám.

Thương Nguyệt Vô Triệt chịu đựng nỗi đau bị xước da trên môi, mùi tanh nhàn nhạt chảy vào trong miệng, hần buồn bực âm thầm mắng nàng: “Người cái người chuyên gây họa!”

Bởi vì môi của hai người kề nhau, âm thanh của hần có chút mơ hồ.

Lạc Lạc nghe không được rõ lắm, lực chú ý của nàng rơi vào trên chủ thủ trong tay hần.

Một cây chủ thủ chìa vào khung sắt, mới miễn được kết cục bọn họ bị nhiều đao nhọn xen kẽ qua lại.

Mùi vị trong miệng sao lại tanh tanh?

Lạc Lạc nhất thời không nhớ rõ môi hai người đụng vào nhau, không tự chủ liếm môi một cái, nhưng không ngờ liếm phải môi âm ẩm của hần.

“A.....Người!” Lạc Lạc trợn to hai mắt cùng bốn mắt của hần nhìn nhau, hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Ta cái gì ta, người cắn nát môi của ta, ngu ngốc! Cầm miệng, không cho phép nói nữa!” Giọng nói của Thương Nguyệt Vô Triệt có chút bực mình, xen lẫn một tia đè nén.

Cắn chặt hàm răng, hần cố gắng bình phục rối loạn của máu trong thân thể mình, chết tiệt, sống tới mười tám năm đầu, vậy mà lại đối với một tiểu cô nương chưa trưởng thành có dục niệm.

Lúc nàng liếm môi của hần, hần lại có loại kích động muốn hôn nàng.

Hần thật muốn điên rồi!

43. Chương 43: Người Đồng Đạo

Trong cạm bẫy, một mảnh mờ mờ, chỉ có vách tường bốn bề màu bạc bắn ra phản quang nhàn nhạt.

Lạc Lạc chỉ cảm thấy nhiệt độ trên môi hình như càng ngày càng cao, không biết là nhiệt độ của hần, hay là nhiệt độ của nàng.

Khớp trên môi để cho nàng bắt đầu ý thức được thẹn thùng của nữ nhân.

Nàng vốn dĩ chính là một cô gái trưởng thành rồi a, hiện tại.....Đây chính là cảm giác hôn môi sao?

Kiểu thái của nữ nhi chiếm lấy gian xảo trước sau như một, mặt của nàng từ từ nóng đỏ.

Trong lúc yên tĩnh, chỉ nghe thấy tiếng tim đập.

“Thình thịch thình thịch.....”

Dưới không khí ái muội, trên người hần vừa mới tắm xong tản ra vô số hương vị khoan khoái dễ ngủ rơi vào bên trong hô hấp của nàng, tim của nàng đập thật nhanh.

Tiếng hít thở có chút trầm vang bên tai hần, cái tai của nàng cũng đỏ, tư thế môi răng đụng vào nhau khiến nàng bắt đầu không được tự nhiên rồi.

Nàng đỏ mặt, suy nghĩ có chút bối rối.

Không được, tư thế như vậy thật kỳ quái.

Ánh mắt của nàng trái phải nhìn lợi dao hai bên, thật cẩn thận muốn không đụng tới dao găm ngang đầu rời khỏi môi của hắn.

Nhưng mà, nàng mới có ý nghĩ, hắn lại sớm hơn nàng một bước vội kêu: “Đừng nhúc nhích!”

Lạc Lạc sửng sốt, trừng mắt nhìn hắn.

“Phía sau đầu người có một thanh dao găm đang chờ người.” Hắn ngay môi của nàng giải thích cho nàng nghe.

Tưởng tượng tình cảnh đầy dao găm hướng về phía cái ót, Lạc Lạc hung hăng hít một hơi khí lạnh.

Nguy hiểm thật!

“Cảm ơn nha!”

Lời vừa ra khỏi miệng, nàng cảm thấy giọng nói của mình hình như quá mức mềm mại, khiến cho cả người nàng có gì đó không đúng.

Hai người lại giương mắt nhìn không hề ra tiếng.

“Thình thịch thình thịch.....”

Tiếng tim đập hình như càng lúc càng lớn tiếng, càng ngày càng nhiều loạn hô hấp của người.

Lạc Lạc không để ý nói chuyện sẽ giống như hôn hắn hay không, nóng lòng tìm chút đề tài để phân tán sự chú ý của mình.

Mồm miệng của nàng có chút gấp gáp mà lên tiếng: “Làm sao đây? Chúng ta hình như bị nhốt rồi.”

Hắn nhắm lại mắt, giọng nói có chút đè nén mà trả lời: “Không sao, rất nhanh sẽ có người đến cứu chúng ta.”

Đang lúc hô hấp, luồng hương thơm nữ ngây thơ trên người nàng rưới vào hơi thở, quấy rầy dòng suy nghĩ của hắn.

Hắn ở trong lòng hung hăng khê nguyên rửa, lại không che dấu được nhiệt độ thân thể đang dâng lên, tế bào toàn thân nóng hổi, trên trán hắn thấm ra mồ hôi mỏng, hô hấp càng thêm nặng nề.

“Thân thể của người dường như rất nóng, người.....Không thoải mái sao? Hay là.....bị thương rồi?” Lạc Lạc có chút lo lắng mà hỏi hắn.

Có lẽ là hoạn nạn gặp chân tình, có lẽ vẫn muốn dựa vào hắn thoát hiểm, tóm lại.....Nàng lại không có vì hắn có lẽ bị thương mà hả hê.

“Không có.” Hắn bức ra âm thanh, trả lời có chút chật vật.

Đừng có nói nữa, nha đầu thôi! Phiền toái tinh!

Hắn âm thầm mà khinh bỉ nàng, hy vọng phân tán chính mình không ngừng tập trung lực chú ý trên môi của nàng.

Nàng là đứa nhỏ, một đứa nhỏ lớn mười tuổi, hắn gặp quỷ không thể nào sẽ có phản ứng, hắn cũng không phải bụng đói ăn quăng lạnh không chọn áo, càng không có nghiện luyện đồng!

Ánh mắt của Lạc Lạc lơ đãng nhìn đến gương mặt tuần tú dường như có hơi hồng đỏ của hắn.

Nàng nghi ngờ nháy nháy mắt, không nhìn được còn nói: “Mặt của người thật là đỏ, vẫn còn đang chảy mồ hôi, người thật không sao?”

Thu lại mí mắt hạ xuống, hắn âm thầm điều chỉnh nhịp tim của mình, cuộn cuộn trong con người đen bị lý trí miễn cưỡng thu hồi.

“Ta không sao, chỉ là không gian quá nhỏ, cảm thấy có hơi nóng.”

Ánh mắt của nàng có chút lóe ra, tùy ý mà phụ họa; “Nha nha, đúng đó, ta cũng cảm thấy có hơi nóng.”

Nghe vậy, hần nhíu mày nhìn gò má của nàng, hình như cũng hồng hồng.

Nhìn đồ ửng trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng, tâm tình của hần hình như bắt đầu lên men một tia cảm giác may mắn “Người đồng đạo”.

44. Chương 44: Giúp Nàng Gãi Ngựa

“Đúng rồi, người vừa nói chút nữa sẽ có người đến cứu chúng ta, có thật không?”

Nàng muốn sớm thoát khỏi tình huống này, khiến nàng cảm giác rất kỳ quái.

Đôi môi mềm mại không ngừng kích thích môi của hần, hần âm thầm rên rỉ.

Thấy hần không trả lời, nàng ngược mắt nhìn hần.

Tầm mắt của hai người tựa hồ trong nháy mắt va chạm tạo ra tia lửa.

Ánh mắt của Lạc Lạc từ từ có chút mê man, nàng cảm thấy ánh mắt của hần giống như rất mê người rồi.

Trong u ám, ánh mắt của hần dường như sẽ sáng lên, sáng trong suốt, rất có thần, lại rất thâm thúy, nàng xem không thấy đáy, nhưng cũng rất muốn đắm chìm vào trong ánh sáng rực rỡ ấy.

Thời gian như ngừng trôi, dòng điện mãnh liệt tiếp xúc toàn thân, nhịp tim của bọn họ dường như hưởng ứng lẫn nhau tiết tấu đồng thời nhanh hơn.

Hồi lâu, hần không thể chịu đựng tựa như nhắm hai mắt lại.

“Đừng nói chuyện nữa, ta nói sẽ có người đến cứu chúng thì nhất định sẽ có.”

Hần tiêu hao rất nhiều hơi sức để giọng nói của mình bảo trì vững vàng không gợn sóng.

Nói xong, trầm mặc quỵ dị giữa hai người tràn ra, nàng có chút luống cuống trạng thái hiện tại.

Linh hồn trong thân thể đã lớn thế, nàng chưa từng với bất kỳ nam nhân nào.....môi kề môi, thân kề thân mà dựa sát nhau như vậy.

Ngay lúc nàng tự hỏi nên đánh tan luồng nhịp tim quái dị này như thế nào, nàng cảm thấy lưng của mình có hơi ngứa.

Nàng không thoải mái mà nhíu đôi mày thanh tú, khó chịu mà giật giật thất lưng, muốn mượn một chút động tác để giảm bớt cơn ngứa, nhưng không thể toại nguyện.

Theo động tác của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt âm thầm thở dốc.

Chết tiệt, rõ ràng trước đó ôm qua nàng cũng không thấy có cảm giác gì, sao bây giờ cảm giác gì cũng đều không thích hợp rồi!

Không thích chính mình lần nữa mà xuất hiện loại mất khống chế này, hần có chút tức giận mà âm thanh trầm xuống: “Người đừng cử động nữa, lại động nữa dao găm sẽ cắt trúng người.”

Lạc Lạc lập tức không dám cử động nữa, chỉ là rất ủy khuất mà nhẹ giọng nói: “Nhưng.....Lưng của ta rất ngứa, Vô Triệt ca ca, người có thể nghĩ cách giúp ta gãi một chút được không, rất ngứa.”

Đôi mắt xanh như ửng của hần rõ ràng nhìn thấy vẻ mặt ủy khuất giờ phút này của nàng, còn có ánh mắt uông uông cầu cứu điểm đậm đáng yêu kia.

Tâm, không cảm thấy mềm mại, có chút vô lực mà muốn mắt trợn trắng, hần thầm than một hơi.

“Ngựa chỗ nào, nói ta biết, ta giúp người gái.”

Giọng nói của hắn có chút hòa hoãn.

Nói xong, hắn cẩn thận mà di động cánh tay vòng ra sau lưng nàng.

Từng chút từng chút mà dao động ở phần lưng của nàng.

“Chỗ nào? Chỗ này sao?”

Hắn thử thăm dò gái một chút xung quanh xương bả vai của nàng.

Lạc Lạc cảm giác một chút, sau đó mở miệng nói: “Không đúng, lên phía trên chút nữa.....đưa qua trái một chút, đúng đúng, chính là chỗ đó, thật ngựa.”

Theo chỉ thị của nàng, hắn chuẩn xác mà tìm được chỗ ngựa của nàng mà gái.

“Được hay chưa?” Hắn ra tiếng hỏi.

“Xuống thêm chút nữa là được.”

Nàng thoải mái mà chớp mắt.

Kỹ thuật gái ngựa của hắn thật tốt.....

“Được hay chưa?” Hắn lại hỏi.

Lần này, Lạc Lạc rốt cuộc không tình nguyện lắm mà trả lời: “Được rồi.”

Lập tức, cảm giác thoải mái kia liền không còn nữa.

45. Chương 45: Ôm Nàng Ngủ

Không biết lúc đó đã trôi qua bao lâu, trong cạm bẫy ngoại trừ tiếng hít thở, không có âm thanh nào khác.

Lạc Lạc bắt đầu cảm thấy mất hơi mỗi một, ánh mắt của nàng từ từ nhắm lại.

Bóng đêm sâu hơn, nàng bắt đầu cảm thấy có chút lạnh, khiến nàng không tài nào ngủ nổi.

Nàng cố gắng chống đỡ mí mắt nặng trĩu, ánh mắt của hắn sáng long lanh như cũ mà mở ra, không biết đang nhìn ở đâu.

“Vô Triệt ca ca.” Giọng nói của nàng trong sự yên tĩnh nghe qua mang theo ý vị làm nũng của tiểu cô nương.

“Hử?” Hắn chuyển con mắt nhìn nàng, ánh mắt trong lúc vô tình để lộ ra nhu hòa.

Lạc Lạc nửa mơ nửa tỉnh mà hôn môi hắn một cái, sau đó giương mắt nhìn hắn.

“Vô Triệt ca ca, ta cảm thấy hơi lạnh, người ôm ta ngủ có được không?”

Nhìn khuôn mặt ngây thơ của nàng, rất hồn nhiên, không có một chút xíu tạp chất giả hoạt nào.

Hắn rất tự nhiên thuận theo ý nàng: “Ừ, ta ôm người ngủ là được.”

Cẩn thận mà tránh đi đao nhọn, hai tay của hắn từ từ vòng trên thân thể nàng.

Khi cánh tay có lực của hắn đem nàng đặt vào lòng, nhiệt độ cơ thể của hắn từ từ vây quanh nàng.

“Cám ơn nha.”

Lạc Lạc đối với ánh mắt cong con của hắn mà cười rất ngây thơ, sau đó nhắm mắt lại đi ngủ.

Nhìn khuôn mặt ngủ tràn đầy ngây thơ chất phác của nàng, hắn có chút ngỡ ngàng.

Đầu óc trống rỗng, giống như trí khôn tính toán gì đó đều rời hắn mà đi.

Thời gian, trong lúc tĩnh lặng chậm rãi chảy xuôi.

Dần dần, hần cũng cảm thấy hơi mỏi mệt.

Nhìn về mặt ngủ của nàng, kìm lòng không được, hần chủ động hôn lên cái miệng nhỏ nhắn của nàng, sau đó tim đập thật nhanh mà nhắm mắt lại.

.....

Trong lúc ngủ mơ, hần đột nhiên bị một vài tiếng vang làm cho tỉnh giấc.

“Ken két.....Ầm ầm.....”

Hần lập tức mở mắt, chỉ thấy cửa đóng trên nóc được mở ra, rọi xuống vài ánh lửa, khung sắt uy hiếp hần cùng Lạc Lạc cũng từ từ mà dâng lên.

“Thập Tam gia, ngài ở dưới sao?” Phía trên truyền xuống âm thanh lo lắng của Thiếu Ngân.

Thương Nguyệt Vô Triệt rất nhanh mà ngồi dậy, đau đớn bên hông trải qua vận công của hần khai thông đã đỡ rất nhiều, hành động của hần cũng trở về nhanh nhẹn bình thường.

“Ta ở đây.” Hần nhàn nhạt mà đáp lại hai chữ.

“Thập Tam gia đang ở dưới, mau đem đuốc lại đây chiếu sáng một chút, để cho Thập Tam gia dễ lên đây.”

Thiếu Ngân ở trên chỉ huy.

Thương Nguyệt Vô Triệt lại không để ý tới động tĩnh ở phía trên.

Cúi đầu, Lạc Lạc vui ở trong ngực hần ngủ vẫn ngủ ngon như cũ, cũng không vì những tiếng vang kia mà bị quấy nhiễu chút nào.

Mặt ngủ ngọt ngào, rất an ổn.

Hô hấp nhàn nhạt, khuôn mặt đáng yêu đỏ hồng.

Môi mỏng của hần không tự chủ nâng lên một chút cười nhu hòa.

Ôm lấy nàng, hần đứng lên.

Tập trung vận khí, mũi chân điểm nhẹ, hần ôm cả người nàng bay vọt lên trên.

Thấy Thương Nguyệt Vô Triệt ôm Lạc Lạc ra ngoài, Thiếu Ngân cực kỳ kinh ngạc.

“Thập Tam gia, nàng.....”

“Câm miệng, đi lấy một cái chăn ấm tới đây.” Thương Nguyệt Vô Triệt nhàn nhạt mà lướt mắt nhìn hần phân phó nói.

Thiếu Ngân dù cho vẫn cảm thấy nghi vấn, cũng rất tuân lệnh mà để lại dấu chấm hỏi nhanh chóng đi lấy cái chăn.

Sau khi quay trở lại, Thương Nguyệt Vô Triệt tiếp lấy cái chăn đắp lên trên người của Lạc Lạc, sau đó ôm nàng đi ra ngoài Lạc vương phủ, để lại cho Thiếu Ngân một đồng dấu chấm hỏi.

46. Chương 46: Kết Thân

Thượng Quan phủ.

Bao phủ ở trong đêm yên tĩnh, U cư càng lộ ra vẻ vắng vẻ.

Chỉ là, lúc này thỉnh thoảng truyền ra tiếng tranh chấp.

“Phi Nhi, cha sẽ không mang Lạc Lạc vào cung.” Giọng nói của Thượng Quan Hành có độ cứng không hề thương lượng.

Thượng Quan Lăng Phi mím môi thật chặt, ánh mắt kiên trì không nhượng bộ nhìn thẳng hấn.

“Cha, người mang theo con gái của mình vào cung một chuyện có gì khó chứ, tại sao không đồng ý? Người trước kia không phải mang theo ta vào cung sao, bây giờ con để Lạc Lạc thay con vào cung.”

Thấy hấn không chút nào chịu buông tha, Thượng Quan Hành có chút trầm tư nhíu mày.

Chốc lát, ánh mắt của hấn sáng ngời mà nhìn Thượng Quan Lăng Phi.

“Phi Nhi, cha vốn dĩ không muốn can thiệp nhiều vào chuyện của con, nhưng con đột nhiên lại thân cận với Lạc Lạc như vậy, còn cứng chiều nó như thế, nó có chỗ nào hơn người hay sao?”

Nhảy bèn mà bắt được một tia tính toán quen thuộc trong mắt Thượng Quan Hành, Thượng Quan Lăng Phi quay mặt.

“Lạc Lạc không có chỗ gì hơn người, con chính là thích muội muội đáng yêu này.” Giọng nói của hấn trở nên có chút lãnh đạm, xen lẫn một tia phòng bị.

“Muội muội khác cũng rất thích con, cũng rất muốn đối tốt với con, từ nhỏ đến lớn con cũng không thêm để ý đến chúng, nhưng mà, đáng ghét Lạc Lạc xác thực xinh đẹp đáng yêu.....Phi Nhi, con trưởng thành rồi, chưa tới hai ba năm nữa cha giúp con tìm kiếm con dâu tốt, ha ha.....”

Mặt nghiêm cẩn của Thượng Quan Hành yêu thương mà cười lên, Phi Nhi cũng đến tuổi yêu thích mỹ nữ rồi.

“Cha, nếu Lạc muội muội xinh đẹp đáng yêu, người mang nàng vào cung cũng không thất lễ người.” Thượng Quan Lăng Phi chỉ chú ý chuyện này.

Sẽ không thất lễ hấn?

Tâm tư của Thượng Quan Hành vừa chuyển.

Đúng vậy a, tại sao hấn không nghĩ đến, cung yến ngày mai nhất định có rất nhiều vương tôn quý tộc công tử khác ở đó.

Có lẽ.....Nói không chừng cũng có thể để Lạc Lạc hòa hữu với bọn họ một chút, sau khi lớn lên cũng có cơ hội nhờ vả hôn sự tốt.

Nghĩ như thế, quyết định của Thượng Quan Hành bắt đầu thay đổi.

Há mồm, hấn vừa định nói chuyện, ngoài cửa U cư lại truyền đến tiếng bước chân vội vã.

“Lão gia lão gia, Lạc vương gia tới.” Lưu quản gia thở hồng hộc mà thông báo.

Thượng Quan Hành ngẩn ra, Thập Tam vương gia thế nhưng lại đến Thượng Quan phủ?

Còn chưa kịp phản ứng, Thương Nguyệt Vô Triệt đã ưu nhả mà bước vào trong nhà.

Thượng Quan Hành cùng Thượng Quan Lăng Phi có chút trở tay không kịp, vội vàng hành lễ: “Lạc vương gia.”

“Lạc vương gia ghé thăm hàn xá, lão hủ không có từ xa tiếp đón.” Thượng Quan Hành cân nhắc nói lời khách sáo, tâm tư xoay tít kinh ngạc, nhưng cũng đồng thời nổi lên phòng bị.

Hiện nay trong triều đình, Thập Nhị vương gia cùng Thập Tam vương gia vì muốn có được lực chú ý cuối cùng của hoàng thượng, vụng trộm đầu pháp, đại thần trong triều có một số đã phân chia thành hai phái, hấn luôn giả bộ điếc làm ngu để bo bo giữ mình.

Trước bàn quang, lại chọn cảnh tốt mà đậu lên.

Chỉ là, hiện tại Thập Tam vương gia đêm đến thăm Thượng Quan phủ, chẳng lẽ.....

Dù cho Thượng Quan Hành đem tâm tư cất giấu thật sâu, nhưng là.....Thương Nguyệt Vô Triệt cũng lười để ý.

Hắn miễn cưỡng ngược mắt, môi mỏng chứa đựng cười ung dung.

“Tối nay ta đến đây không phải vì chuyện khác, chỉ là đến cùng Thượng Quan đại tướng quân nói một chuyện nhỏ.”

47. Chương 47: Người Phải Phụ Trách Đối Với Ta

Chuyện nhỏ?

Trong lòng Thượng Quan Hành thưởng thức một chút cái từ này, lễ phép mà mỉm cười.

“Chuyện của Lạc vương gia sao có thể nói là chuyện nhỏ chứ.”

Thương Nguyệt Vô Triệt gác tay ôn nhả mà đi vài bước trong nhà, môi khẽ nâng lên.

“Nữ nhi của Thượng Quan đại tướng quân.....Lạc Lạc, là đứa trẻ rất đáng yêu, ngày mai mang theo nàng vào cung để tham gia cung yến.”

A? Lạc vương gia nhận thức Lạc Lạc?

Thượng Quan Hành hoàn toàn mơ hồ, ánh mắt của hắn không để lại dấu vết mà hơi thu về ở trên người Thương Nguyệt Vô Triệt và Thượng Quan Lăng Phi.

Hắn vẫn không để ý lúc nào mà nữ nhi lại gây nên sự chú ý của hai người này rồi?

Một người là đứa con trai hắn yêu thương, một người là Thập Tam vương gia mà hoàng đế sủng ái.

Chỉ là trầm tư một lúc, Thượng Quan Hành liền thay phiên trả lời là: “Phân phó của Lạc vương gia, lão hủ không dám làm trái, ngày mai chắc chắn mang theo tiểu nữ đi chúc thọ Lạc vương gia.”

“Vậy thì tốt”.

Thương Nguyệt Vô Triệt khẽ gật đầu, xoay người rời đi.

Nhưng, Thượng Quan Lăng Phi lại lên tiếng: “Lạc vương gia xin chờ một chút.”

Bước chân dừng lại, không quay đầu lại, Thương Nguyệt Vô Triệt nhàn nhạt hỏi: “Có chuyện gì sao?”

“Người đối với Lạc muội muội là có ý tốt hay ý xấu?” Giọng nói của Thượng Quan Lăng Phi có chút sắc bén.

“Phi Nhi.....” Thượng Quan Hành nhỏ giọng quát mắng.

Thương Nguyệt Vô Triệt bí hiểm mà nhướn chân mày, mặt tuấn tú phong vân kinh đạm: “Đây là chuyện của ta.”

Nói xong, hắn bước chân, bóng dáng màu trắng tiêu sái rất nhanh mà cách xa.

.....

Đêm, yên tĩnh, ánh trăng thấm lạnh phát qua không khí chính là gió.

Thương Nguyệt Vô Triệt từ cửa sổ nhẹ nhàng nhảy vào, đi tới trước giường nhỏ của Lạc Lạc.

Lạc Lạc đang vui ở trong chăn, ngủ rất ngon.

Đầu ngón tay trắng ngần thon dài của hắn điểm nhẹ lên cái mũi nhỏ tinh xảo của nàng, mắt nhàn nhạt tràn đầy ý cười.

“Tiểu Oa Nhi thông minh, chúng ta ngày mai gặp.”

Cầm giác trên mũi có hơi ngứa, Lạc Lạc cau cái mũi một cái, nghiêng mặt một chút tránh đi ngón tay của hắn, tiếp tục thở to ngủ.

Nhìn nàng ôm chần, khuôn mặt nhỏ bé cơ hồ bị chần che hết, đỏ hồng thật đáng yêu.

Hắn không khỏi nhìn mặt ngủ không hề phòng bị của nàng mà ngẩn người, tâm, có chút ưu tư.

Đứa trẻ thuần túy cùng với mặt ngủ như vậy, chưa từng thấy qua, cũng chưa từng trải qua.

Từ lúc hắn có trí nhớ tới nay, đã bắt đầu nghiêm túc mà luyện võ, chỉ cần một chút gió thổi cỏ lay, hắn liền sẽ tỉnh.

Lúc nhỏ là đánh thức, sau khi lớn lên thói quen trở thành phòng bị tự nhiên.

Lặng lặng nhìn nàng hồi lâu, ánh mắt của hắn không khỏi mà dừng ở trên môi nàng, tiếng lòng mơ hồ khiêu khích.

Đưa tay sờ sờ môi của mình, phút chốc, ánh mắt mà hắn nhìn nàng dần dần trở nên bá đạo, mơ hồ xen lẫn tà ác.

Cúi người xuống, hắn ghé vào bên tay nàng trầm nhẹ mà thì thầm: “Tiểu Oa Nhi.....Nàng phải phụ trách đối với ta.”

“Keng.....keng.....” Bên ngoài truyền đến tiếng đánh báo canh, đã canh hai của ngày rồi.

Hắn quay đầu nhìn bóng đêm ở phía ngoài cửa sổ, quay đầu lại, nhẹ nhàng mà nhéo gương mặt thủy nộn nộn của nàng một cái, thấy nàng kháng nghị mà có chút bĩu môi nói mớ, hắn khẽ cười.

Thuận theo, hắn đứng lên, thuận tay buông màn xuống, cách tấm màn lại nhìn nàng một cái, sau đó nhảy cửa sổ rồi đi bình thường như lúc tới.

Hết thấy, gió qua không dấu vết.

48. Chương 48: Cung Yến

Dưới trời xanh mây trắng, cung điện hùng vĩ giống như bao phủ trong một mảnh mây trắng lững lờ.

Ngói lưu ly hùng vĩ ở dưới tia sáng lóe ra ánh sáng vàng ánh tôn quý.

Trong ngự hoa viên to lớn như thế, cao lương mỹ tửu tung bay, tay áo vũ giả nhẹ phẩy, kỹ thuật nhảy thướt tha nhẹ nhàng.

Mọi người vừa thưởng thức thức ăn ngon, vừa quan sát vũ điệu hoa lệ nhất cung đình, sung sướng lâm ly.

Lạc Lạc ngồi ở bên cạnh Thượng Quan Hành, đôi mắt hiếu kỳ mà nhìn đông nhìn tây.

Tại sao không có hoàng đế trong truyền thuyết, còn nữa bóng dáng của Thương Nguyệt Vô Triệt cũng không thấy đâu, thật là lạ quá.

“Lạc Lạc, đừng có mắt thể thống nhìn trái phải nữa, con xem công chúa quận chúa khác người nào không phải ngồi đoan trang, con học cho tốt điểm này, đừng làm mất mặt cha.” Thượng Quan Hành nhỏ giọng nhắc nhở nàng.

“Đã biết.” Lạc Lạc giả bộ nhu thuận mà cúi đầu trả lời, rất thực nữ.

Thượng Quan Hành lúc này mới gạt đầu một cái, sau đó nghiêng đầu tiếp tục cùng đại thần bên cạnh khách sáo hàn thuyên.

Tiếng nhạc từ từ tắt dần, cung nữ nhảy múa từng người từng người chân thành rời đi.

Chỉ chốc lát sau, tiếng la dài hơi của thái giám truyền tới.

“Hoàng thượng giá lâm——”

Mọi người rớt rít đứng dậy nghênh giá: “Ngô Hoàng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Lạc Lạc cũng hành lễ theo, mắt nhìn không được len lén nhìn.

Dạ!

Mới rình coi, thì nhìn thấy Thương Nguyệt Vô Triệt đang đứng bên cạnh hoàng đế một thân hoàng bào, hơn nữa ánh mắt cười nhìn nàng.

Nhìn ánh mắt gì đó của hắn, giống như vốn biết là nàng sẽ len lén nhìn.

Lạc Lạc bĩu môi, ánh mắt hất qua bên kia không nhìn hắn nữa.

Kẻ thù gặp nhau, cũng hết sức chướng mắt!

Thương Nguyệt Vô Triệt không dấu vết mà thu hồi ánh mắt, nhìn thấy gương mặt trẻ con đáng yêu của nàng, tâm tình của hắn không lý do mà hào hứng.

Lão hoàng đế khoát tay: “Các khanh bình thân.”

Thuận theo, lão hoàng đế khí thế uy nghiêm mà ngồi trên ngự tọa, Thương Nguyệt Vô Triệt ngồi xuống ở chính diện Lạc Lạc, vừa ngẩng đầu lên liền nhìn thấy nàng đang len lén nhìn hắn, hắn lập tức trở về nụ cười phong – lưu lỗi lạc, Lạc Lạc lại bĩu môi với hắn.

Đừng.....cười với ta giả như vậy!

Thương Nguyệt Vô Triệt như là đọc hiểu được ánh mắt của nàng, hắn chau mày, cười đến càng thêm huyền lệ mê người.

“Hôm nay là sinh nhật mười tám tuổi của Thập Tam, trăm mở tiệc chiêu đãi các khanh tề tựu, ngoại trừ chúc mừng còn có một việc vui khác muốn làm.”

Dừng một chút, ánh mắt của lão hoàng đế xẹt qua chỗ thần tử, còn có các thiên kim có mặt ở đây.

Sau đó, hắn lại tuyên bố: “Hôm nay Thập Tam sẽ ở trong sổ thiên kim ở đây chọn lựa vương phi, thiên kim bị chọn trúng chính là con dâu của trăm!”

Lời này vừa nói ra, thiên kim có mặt cũng cảm thấy vừa mừng vừa sợ, ánh mắt thẹn thùng thối về phía trên người Thương Nguyệt Vô Triệt.

Làm phụ thân các đại thần càng thêm sinh lòng chờ đợi, cũng hy vọng con gái của mình trèo lên được cái cửa hôn sự này.

Đối với ánh mắt ám hiệu thẹn thùng của nữ nhân, khuôn mặt tươi cười của Thương Nguyệt Vô Triệt thủy chung tao nhã lịch sự, ánh mắt lại xẹt qua từng thiên kim có mặt.

Bao gồm cập kê hoặc chưa cập kê.

Chống lại từng ánh mắt ngưỡng mộ của vị thiên kim, hắn đều lấy khuôn mặt tươi cười, không một đối xử khác biệt, gió – chảy tự sinh.

Ánh mắt của Lạc Lạc lóe sáng cũng nhìn hắn chăm chăm, đáy mắt chỉ toàn là hào quang hưng trí bừng bừng.

Chỉ là, nàng đang quan sát hắn lúc nào thì được hiệu của “Ngày kế tiết” mới phát tác.

Tốt nhất là mắt mặt trước mọi người, trước mặt tân nương tử tương lai của hắn bị tiêu chảy, một màn này nhất định đặc sắc cực kỳ, ha!

49. Chương 49: Lựa Đồ Tên Chỉ

Ánh mắt của Thương Nguyệt Vô Triệt cuối cùng dời đến trên người Lạc Lạc, cười đến càng thêm rực rỡ.

Không khí của hiện trường có chút trở nên tế nhị.

Có lẽ là hoàng đế tuyên bố quá đột ngột, cho dù phụ thân đại thần hay là con gái thiên kim đều không có chuẩn bị.

Lén lút, đều ở dáng vẻ giả trang của chính mình.

Chỉ chốc lát sau, từ ánh mắt mong mỏi của mọi người ở phía dưới, lão hoàng đế vừa từ trong bao đựng tên rút ra một mũi tên cột lựa đồ đưa cho thái giám hầu hạ bên cạnh.

Thái giám nhận lấy tên, xoay người đi tới giao cho Thương Nguyệt Vô Triệt.

Thấy tên lựa đồ này, vẻ mặt của những người khác có chút quái dị.

Ngộ nhờ tên trúng người làm sao đây?

Lão hoàng đế vượt chòm râu, hiểu rõ mà mỉm cười nói: “Chúng khanh gia hãy yên tâm, mũi tên này là dùng ngưng sáp đúc thành, sẽ không làm người bị thương, tài bắn cung của Thập Tam luôn làm trầm yêu thích nhất, vì thế.....”

Ngay sau đó, ánh mắt của hoàng thượng chuyển sang Thương Nguyệt Vô Triệt: “Thập Tam, hôm nay phụ vương muốn nhìn thử tài bắn cung mới của con, con phải nhắm trúng vương phi ở đây hơn nửa dưới tình huống tên bắn ở trước mặt không được chạm đến bất kì nơi nào trên người nàng, làm được không?”

Đây là một thách thức đòi hỏi kỹ thuật cao, tên đúc từ nền vốn dĩ giống như tên thiếu đi cường độ tương đương, bắt được độ mạnh yếu ra sao chính là cái khó khăn, huống hồ còn phải dựa theo yêu cầu hà khắc của hoàng thượng để bắn tên.

Thương Nguyệt Vô Triệt không có lên tiếng, chỉ là mỉm cười tiếp nhận tên lựa đồ.

Ánh mắt của hoàng thượng lóe ra ám quang khảo nghiệm, mơ hồ xen lẫn mong đợi, một người phụ thân kỳ vọng đối với đứa con.

Chỉ thấy cổ tay của Thương Nguyệt Vô Triệt vừa chuyển, tên lựa đồ trong tay xoay tròn mấy vòng, lựa đồ lóa mắt vòng xoáy mỹ lệ.

Một tay kia bắt lấy cung, nâng cung lên, hấn ngựa cung hướng về giữa không trung, ngưng thần, giương cung.....

Mây trắng lúc có lúc không, trời xanh bát ngát, một cung một tên dưới bầu trời chờ vận sức phát động, nói trắng ra không phải là khí thế bình thường.

Tất cả mọi người rất khẩn trương mà nhìn một màn này, tâm, nhin không được theo mỗi cái giương cung mà nâng cao.

Có lẽ là bị vẻ mặt của Thương Nguyệt Vô Triệt chuyên chú giương cung cuốn hút, mỗi nét mặt trên khuôn mặt đều không tự giác mà trở nên rất nghiêm túc, cơ hồ là nín thở trầm ngâm.

Ánh mắt của Lạc Lạc thẳng tắp nhìn mũi tên kia, ngón tay trắng nõn thon dài của hấn khoát lên trên mũi tên, thân tên đúc từ nền trong ánh sáng lộ ra chút cảm giác hồng thấu, cùng với ngón tay dài nhọn của hấn tạo thành tổ hợp rất hoàn mỹ.

Nhìn nửa mặt nghiêng túc của hấn, chuyên tâm như vậy.

Không thể không nói, màn giương cung này của hấn, thật sự soái ngậy người!

Mọi người ở đây nín thở hết sức chờ đợi, “Vèo” một tiếng, tên mang theo lựa đồ phá vỡ không khí bay nhanh đến giữa không trung.

Trong chớp mắt, tên ở giữa không trung nén thành đường cong, thẳng tắp mà bắn xuống dưới.

“Xuống dưới xuống dưới rồi.....” Người phía dưới không tự giác lên tiếng khê kêu.

Vì vậy, mọi người bắt đầu khẩn trương lại chờ đợi, không biết tên sẽ rơi xuống trước mặt của ai?

Lạc Lạc nheo mắt lại nhìn thấy đường cong của tên bay, tâm tư tính toán thật nhanh, càng tính mắt càng nheo lại, càng xem, sắc mặt cũng càng khó coi.

Nếu nàng không có nhìn lầm, dựa theo đường cong rơi xuống này, khả năng 99% sẽ rơi xuống trước mặt nàng!

Thương Nguyệt Vô Triệt.....Lại chỉ định nàng làm vương phi?!

50. Chương 50: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con (1)

Mất thấy tên lửa đỏ càng ngày càng đến gần, bão táp thay đổi cũng chẳng qua là như thế đi.

Lạc Lạc quay đầu hung tợn mà trừng mắt về phía Thương Nguyệt Vô Triệt, hắn đang cười mỉm khóa lại ánh mắt phóng hỏa của nàng.

Xem ra, tiểu vương phi mà hắn chỉ định hình như không hài lòng lắm về hắn vị hôn phu tương lai này, haiz.....

Nhìn thấy nụ cười của hắn, giống như nàng đã là vật ở trong túi của hắn, Lạc Lạc chỉ cảm thấy hỏa khí càng thêm tăng vọt.

Nàng giận quá thành cười, nghĩ là nàng sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ sao?

Con người đảo một vòng, mục tiêu định trụ là một nữ nhân bên cạnh cách mình gần nhất, nàng giả bộ lui về phía sau một bước trật chân té.

“Ây da!”

Thân thể của nàng ngã về phía sau, hoảng hốt lo sợ mà kêu lên đồng thời đưa tay lôi kéo nữ nhân kia.

Bị Lạc Lạc đột nhiên kéo, nữ nhân kia trở tay không kịp mà thét chói tai: “A ——”

Đồng thời lão đảo một bước, nàng đứng ở vị trí của Lạc Lạc, Lạc Lạc còn lại rất bất nhã mà lui về phía sau ngã sấp.

Những người khác bị tình huống đột phát của các nàng kéo đi tầm mắt, hiện trường trong nháy mắt có chút rối loạn.

Thương Nguyệt Vô Triệt hung hăng nhíu mày mà nhìn Lạc Lạc nhào tới bên kia.

Tiểu cô nương này, lại dám tránh ra!

Lúc mọi người không có chú ý, mất thấy tên lửa đỏ sắp rơi tới trước mặt nữ nhân kia, Thương Nguyệt Vô Triệt vận khí ở đầu ngón tay, bắn ra một đạo khí lưu vô hình đánh về phía tên lửa.

“Tút tut!”

Tên lửa bị ngoại lực, đầu mũi tên nghiêng nghiêng, thẳng tắp cắm ở trên mặt đất bên gò má của nàng.

Trong hỗn loạn, Lạc Lạc mới lấy lại tinh thần, đuôi mắt liền nhìn thấy tên lửa dựng thẳng ngay gò má của nàng.

Nàng không dám tin trọn to hai mắt nhìn chăm chăm tên lửa.

Sao có thể rơi ở đây! Nàng rõ ràng đã tính rất kỹ!

Nhìn thấy tên lửa cắm ở trước mặt của Lạc Lạc, tất cả mọi người ngây ngẩn cả người.

“Nàng vẫn còn là một đứa nhỏ, làm vương phi thế nào?”

“Có phải là Lạc vương gia bắn sai chỗ rồi?”

“Sao có thể biến thành như thế?”

Một chuỗi lời nói thật thấp kèm theo sự thất vọng truyền ra.

Lạc Lạc nắm lấy quả đấm nhỏ từ từ giơ lên, hận không thể đem tên đồ này bẻ gãy thành vô số đoạn.

Một lúc lâu sau, hoàng thượng cuối cùng từ trong nỗi kinh ngạc phục hồi lại tinh thần.

Hắn khoát tay ý bảo những người khác yên lặng lại, nhưng không có lập tức tuyên bố kết quả, ngược lại nhìn về phía Thương Nguyệt Vô Triệt.

Thập Tam, con xác định người con sắp chỉ kia là một đứa nhỏ?

Thương Nguyệt Vô Triệt hiểu được nghi vấn trong mắt hoàng thượng, mỉm cười rất khẳng định mà gật đầu.

Thấy thế, hoàng thượng không thể làm gì khác hơn là nhìn về phía Lạc Lạc đang nằm trên đất không chịu tiếp nhận sự thật, đứa trẻ nhỏ như vậy?

Tuy rằng không thừa nhận làm đứa nhỏ này là Thập Tam vương phi, nhưng.....Dưới con mắt mọi người, hắn không muốn phá vỡ lời hứa trước đó.

Âm thầm thở dài, hắn ngược lại nhìn về phía Thượng Quan Hành.

“Thượng Quan khanh gia, con gái của người tên gọi là gì?”

“Hồi hoàng thượng, tiểu nữ khuê danh Thượng Quan Lạc Lạc.” Thượng Quan Hành cung kính mà cúi người trả lời.

Nhìn vẻ mặt của hắn hình như có chút đắm chìm trong mừng rỡ, mắt lấp lánh phát ra ánh sáng.

Hoàng thượng gật đầu: “Thập Tam nếu đã dùng tên đồ của trẫm ngự ban chỉ định nữ nhi của nhà người.....”

Tả thừa tướng Lưu Thuyền vẫn trầm mặc lại nói chuyện vào lúc này: “Hoàng thượng, Thượng Quan Lạc Lạc vẫn còn chưa cập kê, còn là một đứa trẻ, lẽ ra không nên tính vào hàng ngũ chỉ hôn.”

51. Chương 51: Chọn Trúng Vương Phi Trẻ Con (2)

Nghe được lời nói của Tả thừa tướng, có vài người ở dưới kia nhìn nhau một cái, cảm thấy có đạo lý mà hòa theo khẽ gật đầu.

Hoàng thượng suy nghĩ một chút, có chút do dự.

Thành thật mà nói, hắn thật đúng là không muốn để ột đứa trẻ như vậy làm vương phi, quá không phù hợp lễ thường.

Thấy hoàng thượng tựa hồ đang suy tính, Lạc Lạc trở mình một cái từ trên mặt đất bò dậy, rất muốn mở miệng phụ họa.

Vậy mà, Thương Nguyệt Vô Triệt lại vượt lên trước một bước nói chuyện.

“Phụ vương, người trước đó đã nói chỉ cần nhi thần chọn trúng bất kỳ một trong những vị thiên kim ở đây đều có thể, vậy thì.....”

Hắn dừng một chút, quay đầu phía bên trái Tả thừa tướng: “Thượng Quan Lạc Lạc cũng là thân nữ nhi? Cũng là thiên kim của Thượng Quan đại tướng quân? Hơn nữa cũng có ở đây, vì thế, cũng tính là thiên kim có mặt đúng chứ? Như thế, nàng sao lại không thể coi là vào hàng ngũ chỉ hôn đây? Cái này không phải cùng lời nói trước đó của hoàng thượng trái ngược lại sao?”

Một câu lại tiếp một câu của Thương Nguyệt Vô Triệt đúng lý hợp tình, không có bất kỳ đường sống nào có thể phản bác lại.

Lời của hắn vừa ra khỏi miệng, Tả thừa tướng liền có chút á khẩu không trả lời được.

Những người khác nhìn ta, ta nhìn người, chỉ có thể thở dài không thể vân hồi.

Hoàng thượng nhìn trong Erya ấm của Thương Nguyệt Vô Triệt xen lẫn tia khí thế bức người, nếp nhăn thật sâu trên mặt của hắn trầm tư một chút.

Thuận theo, hắn dùng ánh mắt đánh giá về phía Lạc Lạc.

Lần này, hắn nhìn rất kỹ càng.

Ừm.....Đúng thật là một đứa trẻ xinh đẹp dễ thương, sau khi lớn lên nhất định là một mỹ nhân bại hoại làm người ta yêu thích.

Tự cho là hiểu rõ gật gật đầu, hoàng thượng khẽ cười.

Thuận theo, mặt hắn ngó những người khác, rốt cuộc quyết định tuyên bố: “Quân vô hí ngôn.....Thượng Quan Lạc Lạc sau này chính là Thập Tam vương phi của con trẫm!”

Giọng nói nói một không nói hai của lão hoàng đế thập phần khí thế.

“.....” Toàn trường lạnh ngắt như tờ không ai dám kháng chỉ.

Lạc Lạc vừa nóng vừa giận muốn giơ chân, nàng nhìn người chung quanh lại không dám lên tiếng, hạ quyết tâm.

Cánh tay nhỏ bé non nớt giơ lên cao, nàng bất cứ giá nào, mặc kệ hoàng đế gì đó sẽ chém đầu.

“Kháng nghị, ta không muốn làm con dâu nuôi từ bé, việc này căn bản là ép trẻ con kỹ.....”

Chữ kỹ nữ còn chưa nói ra, nàng đã bị Thượng Quan Hành vội vàng bịt chặt miệng lại.

“Lạc Lạc, con điên rồi, lại dám ở trước mặt hoàng thượng làm loạn!” Thượng Quan Hành dùng âm thanh chỉ có hai người nghe thấy trách cứ, ánh mắt tức giận vô cùng.

Nhưng mà, lời của nàng dù sao cũng nói ra rồi, cũng dẫn tới ánh mắt dạt dào hứng thú của những người khác.

Đứa trẻ này có vẻ như không thích Thập Tam vương gia ưu tú?

Hoàng thượng hình như đối với kháng nghị của Lạc Lạc cảm thấy mới mẻ cực kỳ, hắn không chỉ không tức giận, ngược lại có chút xem kịch vui mà nhìn về phía Thương Nguyệt Vô Triệt.

Lại có nữ hài tử không thích đứa con Thập Tam vương tử xuất sắc.

Thương Nguyệt Vô Triệt hí hí mắt, ngay sau đó liền nâng lên một nụ cười tuấn mỹ tuyệt luân, khuôn mặt cười nhạt vô hạ tuyệt trần trên trời có dưới đất không có.

Hắn chậm rãi bước ra từ trong đám người, tuấn dật cổ tình, khí thế sang trọng bức người, cho dù đứng giữa đám đại thần cũng không có cách nào che dấu khí thế trời sinh của hắn.

Ưu nhã mà đi tới trước mặt Lạc Lạc, thấp con mắt khóa lại khuôn mặt tức giận của nàng, hắn cười như gió xuân phất nhẹ vào mặt thân thiết vạn phần, môi đẹp trơn đỏ ý cười không ngớt.

“Người mười tuổi.....bắt đầu hiểu chuyện rồi, làm con dâu nuôi từ bé vừa vặn, sẽ không giống như đứa nhỏ không biết gì cứ khóc nhè như vậy rước lấy phiền toái cho ta.”

52. Chương 52: Phụ Trách Lẫn Nhau

Lạc Lạc ngược đầu thật cao, tức giận nhìn khuôn mặt tuần tú gần trong gang tấc.

Thật hận không thể một tát đánh tới nụ cười đắc ý lại giả dối trên khuôn mặt hắn.

Cười cười cười, suốt ngày cười, hắn nghĩ rằng nụ cười của hắn đẹp lắm sao!

Hắn cười như gió xuân phất nhẹ vào mặt thân thiết vạn phần, môi đẹp chứa ý cười “Người mười tuổi.....bắt đầu hiểu chuyện rồi, làm con dâu nuôi từ bé vừa vặn, sẽ không rước lấy phiền toái.”

Thương Nguyệt Vô Triệt lại cúi thấp một chút càng thêm dựa sát vào nàng, nhìn ra dưới ánh mắt của nàng muốn đập ý đồ của hắn.

Haiz.....Một con mèo con khinh suất.

Trước khi nàng nhịn không được muốn động thủ, hắn khẽ nói với nàng: “Tiểu Oa Nhi, muốn động thủ sao? Hoàng thượng ở đây có thể không tiện cho lắm, không bằng chúng ta đi chỗ yên tĩnh khác luận bàn cho tốt một chút.”

Nghe vậy, Lạc Lạc cường ép dục nộ ngưng lại động thủ.

Thấy nàng đồng ý lời của mình, Thương Nguyệt Vô Triệt đưa tay rất thân thiết mà nhéo khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng một cái, ngược lại mặt hướng về phía hoàng thượng.

“Phụ vương, con muốn đưa Lạc Lạc đi đến những nơi khác xem một chút.”

Hoàng thượng híp con mắt già, trầm ngâm một chút liền khoát tay: “Đi đi đi đi, Lạc Lạc còn nhỏ, nếu như con khẳng định chỉ định nó làm vương phi, vậy thì phải kiên nhẫn mà khai thông nó cho tốt, đừng có bạc đãi nữ nhi của Thượng Quan khanh gia biết chưa?”

“Nhi thần cẩn tuân mệnh lệnh của phụ hoàng.”

Dứt lời, Thương Nguyệt Vô Triệt rất tự nhiên mà nắm tay bé nhỏ của Lạc Lạc, dẫn nàng đi về phía cửa ra vào của Ngự Hoa Viên.

Lạc Lạc liếc mắt trừng hắn, ai muốn nắm tay với người.

Hắn giống như không biết nàng đang trừng hắn mà bình thường ưu nhã nhìn về phía trước.

Lạc Lạc nhéo cổ tay một chút muốn tránh ra, thế nhưng hắn lại trước một bước thực thi lực.

Tay nhỏ bé của nàng bị hắn nắm rất chặt, đừng nói là giãy dụa, ngay cả cử động một chút ở trong tay to của hắn cũng không có cửa.

Xuyên qua hành lang cung, đi qua đường nhỏ, bọn họ đi đến một cái lương đình yên tĩnh.

Hắn rút cuộc buông lỏng tay nhỏ của nàng ra.

Lạc Lạc lập tức lui cách xa hắn vài bước, chống nạnh nhìn hắn.

“Thương Nguyệt Vô Triệt, người thật là quá đáng, sao có thể hành động tùy ý mà quyết định cuộc đời của ta, ta không muốn gả cho người!”

Hắn xoay người hất tay, một chiếc quạt giấy trong ngón tay thon dài của hắn vờ ra một đạo phong cảnh đầy xuân sắc, mà lại tiêu sái.

Thuận theo, hắn dùng quạt giấy phất qua gương mặt của nàng, cười đến cột nhả.

“Tiểu Oa Nhi, người nhìn thân thể của ta, lại hôn ta, chẳng lẽ người không cảm thấy người nên phụ trách đối với ta sao?”

Phụ trách đối với hắn?

Lạc Lạc trợn to hai mắt bật thốt lên: “Người cũng nhìn thân thể của ta hai lần, sao không thấy người phụ trách đối với ta?!”

Nghe vậy, con người đen của hắn xẹt qua ánh sáng cười trộm, mím môi cười khê: “Tiểu Oa Nhi, ta không phải đang phụ trách đối với người nha, ta nhìn người, người cũng nhìn ta, chúng ta phụ trách lẫn nhau không phải vừa vặn sao?”

A.....

Lạc Lạc hận không thể tìm sợi dây thắt cổ cho xong, nàng đang nói cái gì a, thật sự là bị tên kia giận điên lên.

Hít một hơi thật sâu, nàng cố gắng để bình tĩnh lại.

Mắt to trong suốt xem xét hắn, nàng lý trí mà hỏi: “Thương Nguyệt Vô Triệt, người làm như thế rốt cuộc có mục đích gì?”

Mục đích?

Con người đen của Thương Nguyệt Vô Triệt lóe lên một chút, lẳng lặng mà nhìn nàng, con người đen thâm thúy u ám không thấy đáy, có chút thâm trầm.

Đợi hồi lâu cũng không thấy hắn nói chuyện, Lạc Lạc chỉ cảm thấy bị hắn suy nghĩ cả người run lên.

Sao lại cảm thấy hắn rất quý dị, giống như đang tính toán nàng cái gì, hơn nữa tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

53. Chương 53: Tìm Người So Chiếu

Trong đình, một lớn một nhỏ, một ột thấp tạo thành đường sóng đôi.

Lạc Lạc siết quả đấm, ý định nhanh chóng chuyển động.

Nhìn vẻ mặt của hắn không giống như đang nói đùa chút nào, cảm giác hắn cho nàng.....chính là hắn nhất định không chỉ định nàng làm vương phi không được.

Về phần nguyên nhân cặn kẽ.....Không rõ ràng.

Chợt, bên ngoài lương đình truyền đến âm thanh của Tả thừa tướng ——

“Lạc vương gia.”

Nụ cười trên khuôn mặt Thương Nguyệt Vô Triệt khẽ che giấu, động tác rất nhanh mà từ trên chỗ ngồi đứng dậy đi ra ngoài.

Lúc ở bên cạnh Lạc Lạc, hắn thật nghiêm túc mà phân phó một câu: “Ở chỗ này chờ ta một chút, nhớ kỹ không được bỏ đi, nếu không hậu quả người cứ chờ xem.”

Lạc Lạc bĩu môi, ánh mắt trong suốt nhìn về Tả thừa tướng.

Trong nháy mắt vừa rồi, nàng nhảy cảm mà bắt được giữa Thương Nguyệt Vô Triệt cùng Tả thừa tướng hình như có chút quái dị.

Bên kia, Tả thừa tướng chỉ thản nhiên liếc Lạc Lạc một cái, liền cung kính đi về phía Thương Nguyệt Vô Triệt hành lễ.

Thương Nguyệt Vô Triệt gật đầu một cái: “Tả thừa tướng, bên này mời.”

Vì vậy, bọn họ cùng nhau quẹo khúc quanh mà biến mất ở bên kia hành lang, chỉ để lại Lạc Lạc ở nguyên tại chỗ.

Ở nơi không ai để ý, Thương Nguyệt Lưu Vân hai tay ôm vai đứng ở trong góc nhỏ, tròn mắt đen mang theo suy tư nhìn về phía Lạc Lạc, khuôn mặt tuần ngạo mang theo một tia nghiền ngẫm.

Một tùy tùng đi bên cạnh Thương Nguyệt Lưu Vân, trên gương mặt trẻ trung mơ hồ chìm trong đau thương của bão kinh phong sương.

“Thập Nhị gia, đứa nhỏ kia chính là tiểu vương phi Thập Tam gia chỉ định, nàng gọi là Thương Quan Lạc Lạc.”

“Chính là nàng.....Khiến Lạc vương gia chính diện lý luận cùng Tả thừa tướng? Dựa theo tính cách của Lạc vương gia, nàng có khả năng gì khiến Lạc vương gia chấp nhất nàng như vậy?”

Câu nói sau cùng hắn nói rất thấp, trong âm thanh có vô số trầm tư.

Thuận theo, hắn giống như vô ý hỏi: “Nhược Phàm, người cảm thấy đứa nhỏ này có chỗ gì hơn người?”

Nhược Phàm quan sát Lạc Lạc một chút, sau đó cân nhắc trả lời: “Dám ở trước mặt hoàng thượng ngang nhiên kháng nghị, lá gan rất lớn.”

Thương Nguyệt Lưu Vân híp híp mắt.

Chỉ là lá gan không thể nào hấp dẫn được Thương Nguyệt Vô Triệt.....

Mấp máy môi mỏng xinh đẹp, hắn bước qua chỗ Lạc Lạc.

Bên trong lương đình kia, Lạc Lạc âm thầm đảo tròn mắt.

Thật ra thì, nàng đã sớm cảm giác có người đang nhìn chằm chằm nàng rồi, hơn nữa còn là cái loại thăm dò tựa như đáng giá cái gì đó.

Nàng giả bộ không biết cái gì hết mà chậm rãi đợi đối phương đến đây.

Cho đến khi tiếng bước chân rõ ràng của hắn truyền vào trong tai, nàng mới giả bộ phát hiện mà quay đầu lại.

Kể đến thì không có ý tốt, nàng chính là nhằm chán muốn tìm người so chiêu.

Nằm ở trên bàn đá, nàng giương mắt, rất trẻ con mà nhìn hắn: “Nơi này đã có người, nếu như các hạ muốn hóng mắt thì xin lần sau hãy đến sớm.”

Ngụ ý nàng muốn độc chiếm chỗ này.

Thương Nguyệt Lưu Vân chau mày, thú vị mà nhìn Tiểu Oa Nhi không một chút khách khí đối với một người lạ này.

“Cái đình đủ lớn không phải sao?”

Lạc Lạc ngón tay vòng chơi đuôi sam, mắt chớp chớp mà nhìn hắn: “Ý của ta là ta không hoan nghênh người.”

Nàng cố ý dùng một loại ánh mắt ‘người rất ngu nghe không hiểu lời của ta’ nhìn hắn.

54. Chương 54: Lợi Dụng

Nhìn trong đôi mắt trong suốt thuần khiết kia của Lạc Lạc lộ rõ sự giấu cột, vừa ngây thơ vừa tà ác.

Thương Nguyệt Lưu Vân thu lại tròng mắt đen, đáy mắt xẹt qua một tia lãnh sâu.

Thật là một Tiểu Oa Nhi không biết trời cao đất rộng.

Che dấu chê cười trong lòng, hắn tiêu sái mà ngồi xuống ghế ngồi bên cạnh Lạc Lạc, sáo ngọc trong tay dưới ánh sáng nhàn nhạt lộ ra hào quang óng ánh trong suốt.

“Tiểu Oa Nhi, người biết ta là ai sao?”

Lạc Lạc cười ngọt ngào, lắc đầu: “Ha ha.....Không biết! Hơn nữa.....Ta cũng không có hứng thú biết người là ai.”

Nụ cười ngây thơ, ánh mắt uông uông, mang theo giọng rất trẻ con của đứa trẻ bình thường.

Nhưng, Thương Nguyệt Lưu Vân lại cảm giác ra sự giễu cợt vượt quá số tuổi kia trong giọng nói của nàng. Trông mắt đen thu lại của hắn từ từ trở nên sắc bén.

Âm thầm thu lại cổ cảm giác quái dị kia trong đáy lòng, hắn ôn hòa mỉm cười với nàng: “Ta đứng thứ mười hai, là ca ca của Vô Triệt, cũng là đại bá tương lai của ngươi.”

Lạc Lạc khiêu khích mà hừ nhẹ: “Ta không thừa nhận ngươi.”

Thương Nguyệt Lưu Vân vẫn chưa nói chuyện, Nhược Phàm đứng ở một bên nhin không được lên tiếng: “Thượng Quan Lạc Lạc, ngươi quá vô lễ, ngay cả Thập Tam gia cũng không dám nói chuyện như thế với Thập Nhị gia, chẳng lẽ phụ thân ngươi không dạy lễ phép sao!”

Lạc Lạc nheo mắt lại, đáy mắt xẹt qua một tia âm đạm, xen lẫn một tia tức giận.

Âm đạm chính là nàng vĩnh viễn cũng không thấy được cha ruột của nàng, giận là người này không biết sống chết mà gián tiếp chỉ trích nàng không có gia giáo!

Siết chặt quả đấm, nàng tức chết người không đền mạng mà hất cằm lên: “Thật xin lỗi, cha ta đúng là không có dạy qua ta cái gì mới được tính là lễ phép, cho nên.....Ảnh hưởng tới sự thanh tịnh của người khác không biết có được tính là không có đạo đức hay không?”

Nàng sáng giọng trở về, cha là Thượng Quan Hành bây giờ, dù sao trước kia của nàng là ba, không phải cha!

“Ngươi.....”

“Nhược Phàm, ngươi lui về một bên.” Thương Nguyệt Lưu Vân ra lệnh nói.

Cho dù trong lòng nghĩ nên vì chủ tử bất bình dùm, nhưng Nhược Phàm vẫn nghe lệnh lui về một bên.

Thuận theo, Thương Nguyệt Lưu Vân ôn hòa xin lỗi: “Quấy rầy đến đệ muội thanh tịnh thật là áy náy.”

Lạc Lạc quăng cho hắn một cái liếc mắt, sau đó quay mặt sang nơi khác không để ý tới hắn nữa, hoàn toàn không cho hắn mặt mũi.

Ai bảo hắn đang lúc tâm tình của nàng không tốt xuất hiện.

.....

Nơi bí ẩn của cung điện, Thương Nguyệt Vô Triệt nhìn thẳng vào ánh mắt chất vấn của Tả thừa tướng.

“Vô Triệt, cho ta một lý do con nhất định phải là Thượng Quan Lạc Lạc.”

Thương Nguyệt Vô Triệt bình tĩnh mà gật đầu: “Sư phụ, nếu như con nói vụ nổ của Lạc vương phủ lần trước chỉ là trò đùa dai của Lạc Lạc, người cảm thấy nàng làm vương phi tương lai của con liệu có giúp được con hay không?”

Nghe vậy, Tả thừa tướng kinh hãi mà sửng sốt một chút: “Con nói là.....Lạc vương phủ bị những thứ thuốc nổ do nó lấy được mà nổ? Thuốc nổ vẫn là mật kho được trong coi nghiêm ngặt của trong triều đình, nó tới chỗ nào lấy được?”

“Có lẽ.....Là do nàng tự chế tạo ra.” Thương Nguyệt Vô Triệt trầm ngâm nói.

“Con nói một đứa nhỏ như nó biết chế tạo thuốc nổ? Điều này căn bản không thể nào!” Tả thừa tướng sau khi kinh ngạc không chút nghi ngờ nào liền bác bỏ lời nói của Thương Nguyệt Vô Triệt.

Ngay sau đó, hắn suy tư một chút rồi nói: “Chỉ là, nếu đứa nhỏ đó có năng lực thần không biết quỷ không hay làm nổ Lạc vương phủ, phía sau nàng có lẽ có lực lượng không muốn ai biết, nói như vậy.....Lý do con chỉ định nó làm vương phi cũng thông rồi. Nếu ngày sau nó nghe lệnh của con, thì lực lượng sau lưng nó

sẽ là của con, con có thể lợi dụng nó cho tốt để tăng cường chính mình, nhưng nếu nó không nghe lời, nhớ, diệt cỏ tận gốc!”

Nói xong lời cuối cùng, ánh mắt nông rộng nếp nhăn của hắn đột nhiên trở nên sắc bén khác thường, tàn nhẫn chột hiện.

Ánh mắt của Thương Nguyệt Vô Triệt lóe lên một cái, quả đấm âm thầm bốc lên.

“Đồ nhi biết nên phải làm như thế nào.”

55. Chương 55: “ngày Kế Tiết” Phát Tác Rồi

Tả thừa tướng lẳng lặng mà suy nghĩ về Thương Nguyệt Vô Triệt, nhìn khuôn mặt tuấn mỹ tuyệt luân của Thương Nguyệt Vô Triệt, ánh mắt từ từ có chút trở nên sâu thẳm, mắt hờn, nhu tình, tựa hồ đang xuyên thấu qua Thương Nguyệt Vô Triệt mà nhìn một người khác.....

Nhìn ánh mắt mất tập trung của Tả thừa tướng, Thương Nguyệt Vô Triệt híp híp mắt, ánh mắt có chút trở nên phức tạp.

Thu lại mí mắt dài vênh lên, hắn nhàn nhạt mở miệng: “Sư phụ, người lại nghĩ tới mẹ con rồi.”

Nghe được lời nói của hắn, ánh mắt của Lưu Thuyền lóe lên phục hồi tinh thần lại.

Hắn có chút chán nản than nhẹ, ngay sau đó lại trở về khuôn mặt nghiêm túc.

“Vô Triệt, cửu tự quyết Ngự Phong gần đây của con tu luyện ra sao rồi? Có tiến triển gì không?”

Nén dừng một chút, Thương Nguyệt Vô Triệt có chút buồn bực mà mím môi: “Nội công tâm pháp này con đã luyện đến tầng thứ tám, nhưng lúc con luyện đến tầng thứ chín luôn không có cách nào thuận lợi vượt qua ải, sư phụ, đồ nhi không hiểu đến tột cùng là sai chỗ nào, liệu cửu tự quyết còn có sơ hở nào hay không?”

“Không thể nào!” Lưu Thuyền như đinh chém sắt mà bác bỏ.

Đi tới đi lui mấy bước, mặt hắn trầm tư, rơi vào hồi ức: “Ta nhớ rõ năm đó lúc sư phụ của ta truyền thụ lại bộ kiếm pháp kia cho ta không có bất kỳ bỏ sót nào, hơn nữa lúc đó sư phụ ta đã tu luyện xong cửu tự quyết, ta tận mắt thấy qua uy lực của Ngự Phong kiếm pháp hoàn chỉnh, so với kiếm pháp của con bây giờ mạnh hơn gấp mấy lần, nếu không phải vì năm đó ta cứu nường con mà đã tiêu hao hết công lực, nói không chừng ta có thể hiểu thấu bí quyết bên trong, hiện tại.....Chỉ có thể dựa vào chính con.”

Ngay sau đó, hắn trầm tư mà nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt: “Con nhất định phải luyện thành cửu tự quyết, nếu không về sau có thể bị bại bởi Hàn Tuyết Khiên Hồn Tiêu của Thương Nguyệt Lưu Vân, đến lúc đó đừng có nói là thay người mẹ đã mất của con báo thù, đến cả con cũng chết ở trong tay của Thương Nguyệt Lưu Vân.”

“Con biết rồi, con nhất định sẽ luyện thành, xin sư phụ hãy yên tâm.” Thương Nguyệt Vô Triệt ánh mắt kiên định, có nghiêm nghị nghĩa vô phản cố.

Hắn nhất định sẽ đánh bại Thương Nguyệt Lưu Vân.

Trên khuôn mặt nghiêm túc của Lưu Thuyền rốt cuộc có một chút hòa hoãn, hắn tán thưởng gật đầu một cái.

Chợt, Thương Nguyệt Vô Triệt sắc mặt trắng bệch mà khom thân, khổ sở rên rỉ đồng thời tràn ra: “Úi!”

Bụng của hắn.....

“Vô Triệt, con làm sao vậy?” Lưu Thuyền vội vàng đưa tay đỡ hắn.

Thương Nguyệt Vô Triệt mồ hôi lạnh nhỏ giọt miến cường để ình đứng thẳng, hần nhắm mắt lại, trong đầu xẹt qua một chút gì đó.

Tròng mắt đen chợt mở ra, khê nguyên rửa một tiếng: “Thượng Quan Lạc Lạc, nàng lại hạ cho ta thuốc tiêu chảy!”

“Xì xào.....” Bụng truyền đến một chuỗi dài tiếng khí tiết.

Thương Nguyệt Vô Triệt sắc mặt tái xanh môi mỏng trắng bệch vội vã bỏ lại một câu: “Sư phụ, đồ nhi đi trước một bước.”

Nói xong, bóng dáng của hần “Vèo” một cái liền biến mất ở trong thiên điện, để lại Lưu Thuyền kinh ngạc đứng tại chỗ.

Vô Triệt lại nói Thượng Quan Lạc Lạc?

.....

Lạc Lạc chán đến chết ngồi ở trong đình, đem mười ngón tay của mình đếm xong không biết bao nhiêu lần.

“Một, hai, ba, bốn.....” [BTL: Bé Lạc Lạc thật dễ thương như trẻ con...hắc hắc]

Thỉnh thoảng, ánh mắt của nàng liếc về trước phương hướng Thương Nguyệt Vô Triệt rời đi, đáy mắt có loại mong đợi quý dị nào đó.

“Kì quái, hần là sắp đến lúc rồi, tại sao tên kia còn không lao ra?” Ngón tay nàng chỉ dưới cằm tự lẩm bẩm.

Thương Nguyệt Lưu Vân thính tai mà nghe được lời của nàng: “Lạc Lạc đang chờ người?”

Hần biết rõ còn cố hỏi gọt chuyện.

56. Chương 56: Giả Lòng Tốt

Thuận thế nhìn, hần có chút ngoài ý muốn nhìn thấy Thương Nguyệt Vô Triệt khuôn mặt trắng xanh bay vút ra ngoài.

Nhìn vẻ mặt kia, hình như đang chịu đựng khổ sở lớn lao.

Lạc Lạc hết sức phấn khởi mà chạy ra khỏi đình, ngón tay bé nhỏ chỉ về một phương hướng, vô cùng tốt bụng mà chỉ điểm.

“Vô Triệt ca ca, nhà vệ sinh ở phía bên đó, mau đi đi, nếu không sẽ không kịp nga!”

Giọng nói của nàng rất lớn rất trong trẻo, xen lẫn ý cười nồng đậm, trên mặt càng thêm vẻ đắc ý hả hê.

Thương Nguyệt Vô Triệt nghe được lời của nàng, hung tợn trừng mắt liếc nhìn nàng một cái.

Nói nhảm, hần đương nhiên biết!

“Thượng Quan Lạc Lạc, cái người chuyên gây họa người, chút nữa ta lại thu thập người!”

Thương Nguyệt Vô Triệt nghiêng răng nghiêng lợi hận về mặt hung ác hận không thể đem nàng chặt thành trăm mảnh.

Lạc Lạc cười híp mắt ngược cổ nhìn hần, mắt chớp chớp rất vô tội: “Vô Triệt ca ca, người còn không mau đi nhà vệ sinh a, còn không đi nữa có thể chút nữa liền có người phải đi trong quần.”

“Người.....” Thương Nguyệt Vô Triệt vừa động khí, bụng lại phát ra một hồi kêu ‘cô’.

Hần khổ sở che bụng, thiếu chút nữa nhịn không được.

Hung tợn mà lại trợn mắt nhìn nàng một cái, hần không thể không giải quyết vấn đề sinh lý trước.

“Nợ này ngày sau ta nhất định tính với người!”

Ngay sau đó, hắn không kịp ngoảnh đầu liền thi triển khinh công bay về hướng nàng chỉ.

Nhìn bóng dáng áo trắng nhẹ nhàng của hắn biến mất, Lạc Lạc giống như phát trần vỗ tay một cái.

“Đại công cáo thành! Lần này đủ cho người chịu được, biết sự lợi hại của ta rồi chứ, xem người sau này còn dám trêu chọc ta hay không.”

Nói xong, nàng đối với phương hướng của Thương Nguyệt Vô Triệt giả trang thành một cái mặt quỷ to.

Thương Nguyệt Lưu Vân đi tới, vừa vặn đem lời của nàng một chữ cũng không sót nghe vào trong tai.

Hắn trầm ngâm mà nhìn về phương hướng của Thương Nguyệt Vô Triệt, sau đó thấp con mắt quan sát khuôn mặt tươi cười hả hê của Lạc Lạc.

Nàng ám toán Vô Triệt.....

Chợt, nàng vui rạo rực mà mắt sáng lên: “A.....Mình muốn đi xem thử bộ dáng bêu xấu của hắn, hắn nhất định tức chết, ha ha.....Thuận tiện nhìn thử được hiệu của ngày kế tiết ra sao, hắc hắc.”

Thân mình nhỏ nhắn hoạt bát mà chạy về phía nhà vệ sinh, hoàn toàn xem nhẹ sự tồn tại của Thương Nguyệt Lưu Vân.

Nhìn bóng dáng chạy trốn thật nhanh của nàng, ánh mắt của Thương Nguyệt Lưu Vân thâm trầm, mơ hồ xen lẫn một tia ẩn giận.

Chưa từng có người nào dám trực tiếp coi thường hắn như vậy.

Nhược Phàm đi tới: “Thập Nhị gia, Thập Tam gia hình như chịu lời nói của Thượng Quan Lạc Lạc.”

“Nhược Phàm, người có nghe nói qua cái gì gọi là ngày kế tiết không?” Thương Nguyệt Vô Triệt hơi suy tư hỏi.

Ngày kế tiết.....

Nhược Phàm suy nghĩ một chút, phân tích trả lời: “Nghe tên này hình như là một loại thuốc tiêu chảy, hơn nữa phải qua mười hai canh giờ thuốc tiêu chảy mới phát tác, thuốc hạ chưa từng nghe nói qua có loại thuốc tiêu chảy như vậy.”

Thương Nguyệt Lưu Vân nhẹ nhàng vuốt cằm: “Có lẽ đây mới là nguyên nhân chân chính Thượng Quan Lạc Lạc hấp dẫn Lạc vương gia.”

“Thập Nhị gia, nếu không thuốc hạ đi tìm hiểu tình hình một chút?”

“Bổn vương muốn tự mình xem thử rốt cuộc nàng có bản lĩnh gì.” Giọng nói của Thương Nguyệt Lưu Vân thâm trầm mà nói.

Sau đó phát tay cũng đi về phía cùng hướng.

57. Chương 57: Trừng Phạt

Đi tới ngoài cửa nhà vệ sinh, Lạc Lạc cách xa cái cửa kia vài bước duy trì khoảng cách mùi thúi không tới mình, sau đó nẩy lên muốn nhìn vào bên trong.

“Nhìn không được, thật là ghét cái thân hình nhỏ bé này! Mau lên nhanh đi.....”

Lạc Lạc cong miệng oán trách.

Đột nhiên, một miếng vải lụa màu trắng “vèo” một cái từ trong nhà vệ sinh quăng ra quần lấy eo thon nhỏ của Lạc Lạc, “cọ” một cái liền đem nàng cuốn vào.

“A a a.....Cứu mạng a!” Lạc Lạc hốt hoảng mà chụp lấy không khí sợ hãi kêu lên.

Đợi nàng định thần mà nhìn——

“Oa a! Đừng có mang ta ném xuống hầm cầu a!”

Bị treo ngược ở phía trên hầm cầu, Lạc Lạc ngược đầu thật cao không dám nhìn xuống.

“Thượng Quan Lạc Lạc, ta nên làm thế nào giáo dục người Oa Nhi vợ tốt không biết nghe lời đây?”

Nghe được giọng nói âm lãnh, Lạc Lạc quay đầu lại, thì thấy Thương Nguyệt Vô Triệt dựa tường mà đứng, mắt phượng âm u quét về phía nàng.

Nói xong, lụa trắng trong tay hắn thả lỏng một cái, thân thể Lạc Lạc lập tức rơi xuống một chút.

“A a a, Vô Triệt ca ca, đừng buông tay, ngàn vạn lần cũng đừng buông tay, Lạc Lạc biết sai rồi nha, thật sự biết sai rồi, cũng không dám nữa.....”

Lạc Lạc hô hấp nín thở lần lượt cầu xin tha thứ.

Đừng có đem nàng ném xuống bên trong hầm cầu a, thăm thăm.

Nàng thật đáng thương mà nhìn hắn, nhìn gương mặt lạnh lùng của hắn, sắc mặt vẫn trắng xanh như cũ, cái trán còn có mồ hôi lạnh gió mát.

Có thể thấy được, hắn vẫn còn đang ngấm ngầm chịu đựng nỗi đau Tào Tháo rứt.

Ô.....Hắn nhất định là biết được nàng sẽ đi theo để xem trò cười, cho nên “chết” cũng muốn chờ nàng tới ám toán nàng.

“Cô cô cô.....”

Trong bụng của hắn phát ra tiếng vang rõ ràng, chứng minh hắn đã nhịn đến cực hạn.

“Tiểu Oa Nhi, người đã thích xem người ta đau bụng như vậy, vậy ta để cho người xem đủ.”

Nói xong, cổ tay hắn chuyển một cái, đem lụa trắng quấn ở trong tay, sau đó đưa tay cởi bỏ dây lưng.

“A.....” Lạc Lạc vừa thấy hắn cởi quần, tính phản xạ mà đưa tay che mắt.

Thương Nguyệt Vô Triệt lén dò xét nàng một cái, ngón tay gầy nhẹ, một đạo khí lưu bắn về phía huyết đạo của nàng, ngăn lại thính giác của nàng.

Thính giác vừa mất đi, Lạc Lạc hốt hoảng trong nháy mắt, thuận theo rất im lặng mà không dám lên tiếng, nàng cũng không muốn nghe âm thanh đi tiêu của người ta nha!

Thương Nguyệt Vô Triệt nâng lên một chút nụ cười quỷ dị, sau đó lặng lẽ đem lụa trắng cột vào một bên cây cột, nhanh chóng rời đi.

.....

Qua hồi lâu, lỗ tai của Lạc Lạc không nghe được, mắt lại không dám mở ra, không biết Thương Nguyệt Vô Triệt rốt cuộc đi tới mức nào rồi.

Nàng cắn môi không lên tiếng chờ đợi, không thể làm gì khác hơn là chịu đựng mùi thối không ngừng xông lên trên, đáy lòng cũng đem mười tám đời tổ tông của Thương Nguyệt Vô Triệt hỏi thăm một lần.

Ngoài cửa nhà vệ sinh, Thương Nguyệt Lưu Vân cùng Nhược Phàm đứng ở một góc bí ẩn, ánh mắt nhìn đăm đăm nhà vệ sinh.

Thời gian từ từ trôi qua, nhưng không thấy có động tình gì trong nhà vệ sinh.

“Thập Nhị gia, bọn họ đã đi vào lâu rồi, chuyện này.....”

Thương Nguyệt Lưu Vân đưa tay ngăn lại Nhược Phàm tiếp tục nói chuyện, hắn âm thầm vận khí, ghé mắt trầm ngâm lắng nghe.

Mây kiếm từ từ nhú lên, trông mắt đen của hắn chợt lóe, nói ra sự thật: “Bên trong chỉ có một mình Thượng Quan Lạc Lạc, Vô Triệt không có ở đây.”

Nhược Phàm kinh ngạc: “Làm sao có thể, thần không nhìn thấy Thập Tam gia đi ra a.”

Thương Nguyệt Lưu Vân từ trong góc đi ra, thẳng tắp đi đến gần nhà vệ sinh.

“Không có nam nhân nào sẽ ở trước mặt nữ tử đi tiêu, Vô Triệt đường đường là tôn sư vương gia càng thêm không thể nào, huống chi hoàng cung cũng không chỉ có một nhà vệ sinh, cho nên.....Hắn đem Thượng Quan Lạc Lạc đưa tới nhà vệ sinh này, đoán chừng là muốn trừng phạt nàng một chút.”

“Vậy tại sao Thập tam gia không từ cửa chính ra ngoài?” Nhược Phàm vẫn còn cảm thấy nghi vấn.

Bước chân dừng lại, Thương Nguyệt Lưu Vân cười nhạt mà chơi đùa sáo ngọc trong tay mình, trông mắt đen âm thầm mà khóa lại bóng dáng nho nhỏ của Lạc Lạc đang bị treo ngược trên hầm cầu.

“Đây chính là trừng phạt của Vô Triệt, Thượng Quan Lạc Lạc tuy rằng còn nhỏ, nhưng dù sao cũng hiểu được sự khác biệt của nam nữ, Vô Triệt không để cho nàng nhìn thấy hắn đã rời đi, nàng tự khắc cũng không dám mở mắt ra, vì thế, chỉ có thể một mực ngoan ngoãn bị treo ngược ở đó.”

Nhược Phàm bình tĩnh hiểu ra, thì ra là như vậy, hắn đưa mắt nhìn, lướt qua xà ngang, xác thực nhìn thấy Thượng Quan Lạc Lạc nhắm thật chặt mắt lại.

Ở trước cửa nhà vệ sinh đi tới lui mấy bước, Thương Nguyệt Lưu Vân trầm ngâm, ánh mắt thỉnh thoảng liếc về phía Lạc Lạc lắc lư lay động trên hầm cầu.

Chợt, bước chân hắn nhất định, khóe môi nâng lên một chút cười âm hiểm quỷ dị.

“Nhược Phàm, đi làm đứt miếng vải lụa kia.” Hắn lãnh khốc mà hạ lệnh.

Đắc tội người của hắn, vậy thì.....Nhận lấy thủ đoạn của hắn đi.

Nhược Phàm sững sốt một chút, ánh mắt có chút thương hại nhìn về phía Lạc Lạc, có chút chần chờ.

“Thập Nhị gia, thật phải làm như vậy sao?”

Mặc dù hắn không muốn thấy thái độ đối đãi Thập Nhị gia trước kia của Thượng Quan Lạc Lạc.....Nàng dù sao cũng chỉ là một đứa nhỏ.

Đối xử với nàng như thế không khỏi.....Có chút tàn nhẫn.

Thương Nguyệt Lưu Vân lạnh lùng lướt mắt nhìn hắn: “Người dám chống lại mệnh lệnh của ta?”

Cười nhạt một tiếng, ánh mắt của hắn lại chuyển hướng tới Lạc Lạc——

“Nếu như nàng cho là Lạc vương gia ném nàng xuống hầm cầu, người nói hậu quả kia liệu có khiến người ta cảm thấy thống khoái, mới ngày đầu tiên kết hôn (BTL: hôn trong hôn nhân), vợ chồng nhỏ liền trở mặt thành thù, màn diễn này.....Nhất định sẽ là mở đầu rất đặc sắc cho cuộc sống hôn nhân về sau của bọn họ.”

Đây chính là một cơ hội châm ngòi ly gián rất tốt, nhưng.....

Nhìn thân thể nho nhỏ của Lạc Lạc bị treo ngược, lòng trắc ẩn của Nhược Phàm khiến hắn âm thầm thở dài.

“Thuộc hạ đi làm ngay.”

Bước chân, hắn đi tới trước cửa nhà vệ sinh, thoáng kéo cửa ra, sau đó bước chân không tiếng động mà đi vào.

Khi tay hắn tiếp xúc đến nút cây cột kia, động tác của hắn do dự.

Quay đầu, nhìn Lạc Lạc đưa lưng về phía hắn, còn nhỏ như thế.....

Tay của hắn không khỏi rụt về, trong nội tâm, không đành lòng cùng lý trí bắt đầu lôi kéo mãnh liệt.

Lương tâm, khiến hắn không có cách nào đối xử với một đứa nhỏ mười tuổi như thế, lý trí, lại thúc giục hắn nghe lệnh Thập Nhị gia.

Chốc lát sau, lý trí vẫn là chiến thắng lòng trắc ẩn, hắn hạ quyết tâm, đưa tay cởi bỏ nút lụa trắng.

Lụa trắng vừa cởi bỏ, lập tức, thân thể Lạc Lạc nhanh chóng rơi xuống.

Nàng ứng phó không kịp mà the the kêu lên: “A—— Thương Nguyệt Vô Triệt ngươi cái Ô Quy khốn kiếp! Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”

58. Chương 58: Đánh Là Tình

Mùi hôi thối ngày càng gần, Lạc Lạc chỉ có thể kinh khủng trở mắt nhìn một ít phân và nước tiểu ở trước mặt.

Nếu như có thể, nàng thật sự muốn bất tỉnh ngay lập tức!

Cảm giác bất đắc dĩ cùng bất lực, việc duy nhất nàng có thể làm bây giờ là nhắm mắt và chờ đợi mùi thối vây quanh nàng

Chợt vang lên một tiếng: “Bùm Phốc——”

Hình như có thứ gì bay tới, rồi đột nhiên nàng cảm thấy vùng eo bị ôm, có người nhấc nàng lên

Sau đó một đôi tay ôm lấy nàng, cả thân thể nàng được người ôm bay lên.

Nàng vội vàng mở mắt, gương mặt tuần tú của Thương Nguyệt Vô Triệt lập tức đập vào mi mắt, lông mày hắn nhíu chặt, đáy mắt mơ hồ lấp lánh lửa giận.

Hắn giận cái gì? Người nên giận lúc này phải là nàng chứ!

Gió ù ù thổi lướt qua, chọc cho những sợi tóc của hắn bay loạn, phất qua gương mặt tuyệt mỹ của hắn, yêu nghiệt động lòng người, chỉ là, nhìn hắn giờ phút này bình tĩnh như vậy làm cho lửa giận của nàng tăng vọt

Trong chốc lát, hắn ôm nàng xoay tròn giữa không trung rồi an toàn rơi xuống đất

Mũi chân vừa chạm vào đất, Lạc Lạc không hề báo trước mà đưa tay tát hắn một cái: “Bốp! Thương Nguyệt Vô Triệt, ta hận ngươi!”

Thương Nguyệt Vô Triệt không kịp phòng bị, cứng rắn chịu một cái tát của nàng, gương mặt tuần tú nổi lên một tầng ửng đỏ hình năm ngón tay.

Mắt chợt lóe, hắn hít sâu một hơi, ổn định tâm tình của mình. Ngay sau đó, hắn cười nhạt nhìn về phương hướng của Thương Nguyệt Lưu Vân.

“Cảnh Vương Gia, người lại phí tâm tư đùa giỡn với hai vợ chồng chúng ta, muốn giúp chúng ta tăng thêm tình cảm à, nhưng sao người không tự mình ra tay mà lại sai người khác làm, hành động như thế rất khó làm được chuyện lớn đó”

Nói xong ánh mắt trào phúng của hắn chuyển sang bóng dáng Nhược Phàm đang lảo đảo từ trong nhà xí đi ra.

Nược Phàm che ngực, bước chân không ổn định, khoe môi còn lưu một vết máu

“Phốc khu...” Hắn lê bước hướng đến bên Thương Nguyệt Lưu Vân, xấu hổ cúi thấp đầu

“Thập nhị gia, thuộc hạ đáng chết”

Thương Nguyệt Lưu Vân lạnh lùng liếc hắn một cái, thảm quát: “Vô dụng, đứng sang một bên đi”

Nược Phàm không dám lên tiếng, lui về sau một bước, đứng phía sau Thương Nguyệt Lưu Vân

Nhìn tình hình trước mắt, Lạc Lạc rất nhanh đã hiểu rõ ngọn nguồn.

Nàng hiểu lầm Thương Nguyệt Vô Triệt mất rồi!

Bàn tay nhỏ bé ban nãy đánh người của nàng không tự chủ giấu ra phía sau, nàng cắn môi, nhẹ nhàng đến bên người Thương Nguyệt Vô Triệt để bày tỏ tình hữu nghị.

Biết sai có thể sửa không phải là tốt hơn sao, !

Thương Nguyệt Lưu Vân cười nhẹ một tiếng: “Thập tam đệ, để cho người chịu một cái tát, là ta không tốt, chỉ tại người hầu không nghe lời, khi về ta sẽ giáo huấn hẳn đàng hoàng, mong Thập Tam đệ không cần để ý”

Không đợi Thương Nguyệt Vô Triệt trả lời, Lạc Lạc lên tiếng trước. Nàng rất thân mật ôm lấy cánh tay Thương Nguyệt Vô Triệt, cười híp mắt, vươn tay vuốt ve gương mặt hắn, ánh mắt thị uy nhìn chằm chằm vào Thương Nguyệt Lưu Vân

“Triệt ca ca làm sao sẽ để ý chứ, đại bá người thật không hiểu phong tình, có câu đánh là tình, mắng là yêu, ta và Triệt ca ca liếc mắt đưa tình đây”

Để chứng minh hành động của mình, Lạc Lạc ngọt như mật ôm lấy hông Thương Nguyệt Vô Triệt, lắc lắc làm nũng

“Vô Triệt ca ca, người cúi đầu xuống”

Thương Nguyệt Vô Triệt nhú mày nghi hoặc, hắn nhìn đôi mắt cười đến rục rịch như ánh sao và gương mặt đáng yêu của nàng, môi mỏng nhàn nhạt cong lên tràn ra một nụ cười, làm dấu vết năm ngón tay nhạt đi một chút.

Hắn theo ý nàng thoáng khom người, có chút mong đợi muốn xem nàng sẽ làm như thế nào.

Lạc Lạc bưng lấy mặt của hắn, chu môi, đặt xuống một nụ hôn thật kêu

Cái miệng nhỏ nhắn mềm mại chạm vào gương mặt, mềm mềm, ẩm ẩm, làm cho hắn có cảm giác ngọt ngào.

Hắn cười, cười đến nhu hòa, sủng nịnh.

Hắn cũng làm theo nàng, đặt xuống một nụ hôn ở cái trán mịn màng của nàng: “Tiểu oa nhi, ở trước mặt người ngoài liếc mắt đưa tình thật tiện nghi cho người ta nha, chúng ta về nhà từ từ bồi dưỡng tình cảm”

Lạc Lạc cong còg khoe mắt cười: “Được, nghe Vô Triệt ca ca”

Nghe nàng nói, Thương Nguyệt Vô Triệt cười tủm tỉm, dặt bàn tay nhỏ bé của nàng, hai người vừa nói vừa cười rời đi, để lại Thương Nguyệt Lưu Vân đứng tại chỗ giương mắt nhìn

.....

Lạc Vương Phủ

Lạc Lạc cầm lấy một cây bông dính nước thuốc, rất nhẹ nhàng lau chùi vết năm ngón tay trên mặt Thương Nguyệt Vô Triệt.

Lau xong, nàng rất thân thiết thổi thổi

“Vô Triệt ca ca, ta thổi một cái sẽ hết đau, thật ngại quá, là ta trách lầm người”

Nàng là đứa trẻ ngoan, biết nhận ra sai lầm của mình

Thương Nguyệt Vô Triệt mở ra mắt phượng, con ngươi sáng chói chuyển động nhìn nàng, nụ cười thần nhiên hiện lên

“Vậy người làm thế nào báo đáp cho ta vì đã cứu người?” Long mi tuần mỹ của hắn nhướng lên

Lạc Lạc buông cây bông trong tay xuống, sau đó hai tay chống nạnh nhìn hắn, hất cằm lên phun khí

“Ta tát người một cái, hiện tại giúp người bơi thuốc, hai bên đã thỏa thuận xong, còn về phần người cứu ta, đó là chuyện người phải làm, nếu không phải người đem ta treo ngược nơi đó, ta cũng không cần phải gánh lấy cảm giác sợ hãi ”

“ Vậy chuyện người hạ thuốc tiêu chảy với ta thì tính sao?” Thương Nguyệt Vô Triệt mỉm cười nhìn khuôn mặt phình ra vì tức giận của nàng.

Lạc Lạc nhếch ánh mắt long lanh trong suốt lên: “ Vậy người cũng tự chủ trương chỉ định ta làm vương phi trẻ con đây”

“Nói vậy coi như chúng ta huề nhau”. Hắc lại cười tiếp lời.

Nàng đưa ngón trỏ ra lắc lắc: “Cũng không phải! chuyện này không phải chuyện kia, ta không thích làm vương phi của người, cho nên người tốt nhất thừa dịp hoàng thượng còn chưa hạ chỉ loại bỏ hôn sự này, nếu không ta sẽ khiến thời gian sau này của người rất khổ sở!”

Thương Nguyệt Vô Triệt đưa tay bắt lấy ngón tay út nhỏ nhắn của nàng, đưa gương mặt tà mỹ tuần tú đến gần nàng, thân mật hôn gương mặt nàng một cái

Lạc Lạc thở phì phò trừng mắt nhìn hắc, muốn hất tay hắc ra, nhưng cuối cùng không mạnh bằng hắc

Hắc một tay ôm nàng ngồi lên đầu gối, ôm thật chặt, giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng ——

“Tiểu vương phi của ta, ta rất mong đợi xem người làm sao cho ta ngày ngày khổ sở, nói thật ta chán ghét cuộc sống tẻ nhạt này rồi, có một vương phi thích nghịch ngợm gây sự tới náo nhiệt một chút, ta muốn cầu còn không được”

Lạc Lạc không tránh thoát khỏi hắc, chỉ có thể trợn mắt: “Người không sợ ta sẽ nổ Lạc vương phủ của người lần nữa?”

“Vừa đúng lúc ta cũng muốn tu sửa một chút, không ngừng biến đổi hoàn cảnh cũng là một loại hưởng thụ”. Hắc gặp chiêu phá chiêu, môi mỏng vẫn treo nụ cười như cũ

“Hừ! vậy chúng ta hãy chờ mà xem!” Lạc Lạc tức giận bĩu môi

59. Chương 59: Gặp Sát Thủ

Trong hẻm nhỏ vắng vẻ, hai bóng người một đỏ một đen thật nhanh đi trên mái hiên

Cho dù bọn họ chạy trốn rất nhanh, nhưng sau lưng vẫn có người đuổi theo không dứt.

Người áo đen nghiêng đầu nói với nữ tử áo đỏ: “ Thiên Linh, người đi trước, ta ở lại cản phía sau”

“Không được, muốn đi cùng đi, Tiểu Thiên, cho tới bây giờ, mỗi lần chúng ta làm nhiệm vụ đều là cùng tiến cùng lùi, việc này vĩnh viễn sẽ không thay đổi”. Phượng Thiên Linh kiên định trả lời hắc.

Ánh mắt Dạ Tiểu Thiên có chút kích động, xem lẫn một tia tình cảm phức tạp.

Chỉ là cảm xúc trong nháy mắt, lý trí của hắc nhanh chóng thanh tỉnh lại

Hắc nắm lấy tay Phượng Thiên Linh, vận khí ở lòng bàn tay, trở tay đẩy phần lưng nàng: “Đi mau!”

Phượng Thiên Linh không kịp đề phòng, cứ như vậy bị hắc đẩy ra xa phía trước.

Nàng quay đầu lại, thấy những người kia đã đuổi giết tới, chuẩn bị tấn công Tiểu Thiên, nàng thất kinh hét lên: “ Tiểu Thiên, cẩn thận!”

Dạ Tiểu Thiên quay đầu lại, cho nàng một ánh mắt trấn an, sau đó nhanh chóng đối mặt với những sát thủ đang đuổi theo kia

“Thật to gan, ngay cả Thập nhị gia người cũng dám động, nói, rốt cuộc là ai phái người đến giết Mục Ngự Sử?” Nam nhân cầm đầu lạnh lùng hỏi

“Muốn biết? Đến địa ngục hỏi Mục Ngự đi!”

Dạ Tiểu Thiên hừ lạnh một tiếng, kiếm trong tay khua ra những chiêu thức bén nhọn, dẫn đầu phát ra sát chiêu.

“Keng keng keng...”

Dao kiếm chạm nhau phát ra vô số ngân quang.

Mấy người bao bọc vây quanh Dạ Tiểu Thiên, chiêu chiêu tàn nhẫn, dần dần Dạ Tiểu Thiên cảm thấy lực bất tòng tâm

“Ưm...” Hắn rên lên một tiếng, bả vai đã bị đâm một đao

Nhưng hắn chính là đệ nhất sát thủ của Băng Môn, cho dù bị đâm nhưng lực chiến đấu vẫn không suy giảm

Trong khoảng thời gian ngắn những người đó cũng không làm gì được hắn

Cuộc chiến lâm vào giằng co.

.....

Lạc Lạc cầm một xâu kẹo đường hồ lô, vừa ngâm nga hát vừa đi dạo các con phố lớn nhỏ.

Chợt, nàng tinh mắt phát hiện được kẻ thù —— Thương Nguyệt Lưu Vân!

Nàng nhanh chóng trốn sau một gian hàng, nhìn hắn hình như đang tìm cái gì.

Chỉ chốc lát sau, hắn xác định một phương hướng, sau đó đi về phía trước.

Lạc Lạc nghiêng đầu trầm ngâm một chút: “Nhìn thần thái hắn hình như muốn làm chuyện lớn”

Con người đảo một vòng, nàng len lén theo sau

Trần trọc đi qua mấy cái hẻm nhỏ, trong lúc mơ hồ hình như nàng nghe tiếng đao kiếm va chạm. Có người đang đánh nhau!

Nàng trước tiên chạy nhanh tìm chỗ trốn an toàn, sau đó bắt đầu xem xét tình huống.

Chỉ thấy trong hẻm nhỏ, mấy đại hán lực lưỡng vây công một nam nhân áo đen, mà Thương Nguyệt Lưu Vân đang gác tay ngạo nghễ đứng ngoài vòng chiến.

“Chắc! Nhìn bộ dạng mười phần nắm chắc của hắn thật khó chịu”. Lạc Lạc trong lòng nói mớ.

Đột nhiên, người áo đen lại trúng một đao, trên cánh tay có hai nơi chảy máu ròng ròng nhưng hắn lại không rên một tiếng

Thật là một con người kiên cường a!

Lạc Lạc không nhịn được ở đáy lòng tán thưởng Dạ Tiểu Thiên.

Chợt, một bóng người áo hồng “vèo” một cái từ trên trời giáng xuống, kiếm khi đụng đưa liền gia nhập vào hàn vũ của người áo đen.

“Thiên Linh, sao ngươi lại quay lại”. Dạ Tiểu Thiên giọng nói có chút trách cứ.

Phượng Thiên Linh vừa đánh kẻ thù vừa lạnh lùng kiên định trả lời: “Ta nói rồi, chúng ta cùng nhau tiến lùi, vĩnh viễn sẽ không thay đổi”

“Ngươi...” Dạ Tiểu Thiên còn muốn trách cứ, nhưng cuối cùng lại im lặng

Hắn lôi kéo nàng lùi về phía sau mấy bước, sao đó cùng nàng giao nhau một ánh mắt hết sức ăn ý.

Kiếm trong tay hai người ngân vang rồi cùng vung lên, song kiếm thống nhất biến ảo vô hạn sát chiêu, đem kẻ địch liên tục bức lui

Thương Nguyệt Lưu Vân neho mắt lại, nhìn thủ hạ rơi vào thế bại, ngọc tiêu trong tay hần chợt nắm chặt, sắt khí tỏa ra.

Nhìn nhất cử nhất động của hần, Lạc Lạc neho mắt, ánh mắt quét về đồng gậy trúc bên cạnh, linh quang hiện ra

Nàng chợt xông ra, đồng thời thất kinh kêu lên: “A a, có đánh nhau...., thật đáng sợ....”

Rất không cẩn thận, nàng đẩy ngã đồng gậy trúc.

“Rầm rầm....” Gậy trúc thẳng tắp ngã xuống người Thương Nguyệt Lưu Vân.

Thương Nguyệt Lưu Vân phản ứng thật nhanh, tung người nhảy lên, tránh khỏi những cây gậy trúc đang ngã xuống

Khi hần ổn định thân thể hạ xuống, Dạ Tiểu Thiên cùng Phượng Thiên Linh đã nhân cơ hội đó nhanh chóng chạy trốn

Nhìn bóng lưng bọn họ biến mất, Thương Nguyệt Lưu Vân tức giận nắm chặt nắm đấm

Hần vung tay áo, xoay người nhìn chằm chằm Lạc Lạc

Thượng Quan Lạc Lạc, ngươi cố ý!”

Lạc Lạc khí định thần nhàn chấp tay sau lưng đi đến trước mặt hần, con ngươi tinh quái chuyển động

“Không sai, ta cố ý muốn cùng người đối nghịch” Nàng không chút che giấu trả lời, dù thế nào thì hần cũng đã biết, che giấu làm gì.

Thương Nguyệt Lưu Vân giận tái mặt: “ Ngươi với bọn họ là cùng một phe?”

Lạc Lạc đưa một ngón tay ra lắc lắc

“Ta với họ không cùng một phe, với người càng thêm không phải một phe, bọn họ là ai ta cũng lười biết, bởi vì... Ta chỉ nhắm vào một mình người, đừng quên giữa chúng ta có thù oán, người thiếu chút nữa hại ta rơi vào hổ phân, cái thù này..... Ta vẫn mãi mãi ghi trong lòng.”

“Thượng Quan Lạc Lạc, đừng tưởng ngươi bây giờ là Thập tam vương phi thì ta sẽ không dám động tới ngươi”

“ Ngươi có thể thử, Vô Triệt ca ca của ta sẽ không bỏ qua cho ngươi, hơn nữa, ngươi dám khiêu chiến uy nghiêm của hoàng thượng sao? Không sợ hoàng thượng điều tra ra, ngươi sẽ tranh không lại Vô Triệt ca ca”

Nàng chỉ là một đứa bé, làm sao biết được hần cùng Vô Triệt tranh đoạt cái gì.....

Nhìn chằm chằm vào ánh mắt long lanh của nàng hồi lâu, Thương Nguyệt Lưu Vân âm thầm nhìn một vòng xung quanh

Không lẽ đây là cái bẫy do Vô Triệt và Thượng quan Lạc Lạc tạo ra?

Tròng đen lóe sáng, gương mặt lạnh lùng bao phủ một tầng cẩn thận.

Chỉ chốc lát sau, hần lạnh lùng nhìn Lạc Lạc một cái.

“Xem ra.... Ta thật coi thường tiểu oa nhi ngươi”

Hần lạnh lùng liếc nhìn những thủ hạ, dẫn đầu rời đi, những thủ hạ kia theo sát sau lưng.

60. Chương 60: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Ra khỏi hẻm nhỏ, Thương Nguyệt Lưu Vân đột nhiên dừng bước.

Chân mày hấn nhíu chặt, ánh mắt xẹt qua một tia tàn nhẫn.

“Các người đi cho tiểu nha đầu kia một bài học, nhớ rõ, không được bại lộ thân phận”

“Vâng” những người đó lập tức lấy ra một băng vải đen che mặt, sau đó liền nhanh chóng trở lại hẻm nhỏ

.....

Lạc Lạc đi theo phương hướng ban nãy hai người hắc y và hồng y biến mất để tìm kiếm, đi tới một mảnh đất hoang trống rỗng mọc đầy cỏ nhưng vẫn không thấy bất kỳ bóng người nào

Nàng buồn bực ngắm nhìn những mái ngói bề nát bốn phía, có chút tiếc nuối lâu lâu: “Bọn họ cứ như vậy chạy mất, dù gì ta cũng là ân nhân cứu mạng của bọn họ mà, tại sao bọn họ không biết núp trong bóng tối, chờ ta giải quyết xong bọn kia rồi đi ra cảm ơn ta, như vậy ta mới có cơ hội yêu cầu họ báo đáp chứ”

Lại nhìn một lúc lâu, vẫn không thấy bóng người nào, nàng rốt cuộc cũng buông tha tìm kiếm đi trở về

Không ngờ mới quay đầu, ba người che mặt đột nhiên xuất hiện ngăn ở trước mặt nàng, bày ra trận thế hung thần ác sát

Lạc Lạc giật mình kinh sợ, ngay sau đó nàng nhanh chóng trấn định lại.

Nàng nheo mắt quan sát bọn họ, ánh mắt dừng lại một người trong số đó, khinh bỉ liếc một cái.

“Người...là người ban nãy dẫn đầu đuổi giết hai người kia... chính là thủ hạ của Thương Nguyệt Lưu Vân! Thế nào, đường đường là Cảnh Vương Gia do không nhận được tức giận, cho nên phải thủ hạ đến dạy dỗ một đứa bé như ta ư, lòng dạ thật nhỏ mọn nha~”

Lạc Lạc một phen chê cười chỉ mặt gọi tên, khiến cho bọn người che mặt một phen rung động

Ánh mắt của hấn có chút ngạc nhiên, lại có chút không dám tin liếc nhìn Lạc Lạc, chân mày hung hăng nhíu chặt.

“Lên”. Hấn lạnh nhạt ra lệnh

Sau khi phát mệnh lệnh, ba người bọn họ thật nhanh vây quanh Lạc Lạc, kiếm quang sắc lạnh, mười phần nguy hiểm.

Lạc Lạc đẩy mắt hiện lên vẻ kinh hoàng

Thương Nguyệt Lưu Vân muốn giết nàng!

Nàng theo thói quen đưa tay vào trong ngực áo, thăm, không có mang theo công cụ gì, đạn khói cũng không mang một khẩu

Mắt thấy đại đao sẽ chém trúng, nàng theo bản năng ôm lấy đầu tránh đi, không tự chủ cả kinh kêu: “Vô Triệt ca ca cứu mạng!!!”

“Vào!”

Chợt từ góc tối bay ra một bóng trắng, mặt nạ bạc, mái tóc trắng tỏa sáng, áo trắng phiêu dật, lợi kiếm sáng như ánh trăng ngậm vang

Một thân áo trắng thanh khiết như trích tiên...

“Keng...keng...keng...”

Chỉ thấy Ngân Kiếm trong tay vung vẩy, trong nháy mắt đem ba người kia đánh lui, đồng thời chấn rớt vũ khí của bọn chúng

Lạc Lạc vừa nhìn rõ liền vui mừng kêu lên: “Ngân Diện ca ca, là ngươi! Thật tốt quá, bọn họ đều không phải người tốt, nhanh nhanh đập bẹp bọn họ hấn”

Nàng vui mừng kéo ống tay áo của hấn, con mắt lấp lánh ánh sáng, ngược cổ nhìn hấn

Woa! Dưới ánh sáng ban ngày, nửa gương mặt hấn được chiếu sáng càng trở nên tuấn mỹ như tiên nhân

Giờ khắc này, nàng sùng bái hần!

“Ngân Diện ca ca, người chính là anh hùng, người nên vui mừng đi, người người cứu chính là mỹ nhân nha,... đó chính là phước ba đời, cũng không phải người nào được người cứu cũng đều xinh đẹp giống ta đâu,...a ha ha” Nàng ôm cánh tay hần thân mật, trong nháy mắt liền quên mất sự tồn tại của ba tên che mặt

Ba người che mặt hoảng sợ nhìn Ngân Diện: “Người...Người là môn chủ Băng Môn, người với nàng có quan hệ gì?”

Ngân Diện mơ hồ nâng lên một nụ cười lạnh, giọng nói âm nhu không nhiệt độ: “Các người không xứng biết”

Vừa dứt lời, chỉ thấy ánh bạc lóe lên, ba người kia không kịp rên một tiếng liền tắt thở

Lạc Lạc sững sờ nhìn cánh tay trống rỗng, không rõ hần tránh thoát khỏi tay nàng từ lúc nào

Khi nàng lấy lại tinh thần thì đã thấy hần đứng trước mặt, ngăn trở tầm mắt của nàng, không cho nàng nhìn thấy cảnh tượng ba người đã chết

Thật nhanh, thật bản lĩnh, nàng mở trừng hai mắt.

“Wo! Ngân Diện ca ca, người thật lợi hại, làm sao người làm được như vậy? Tại sao ta không cảm giác được người đã tránh khỏi tay ta, so với kỹ thuật ăn trộm của ta còn muốn lợi hại hơn gấp trăm lần, Ngân diện ca ca người dạy ta đi, ta sẽ là một học sinh rất tốt....A...”

Lời của nàng còn chưa nói hết đã bị hần ôm lấy, vài cái nhấp nhô, bọn họ đã biến mất trong đám cỏ hoang, chỉ để lại ba cỗ thi thể chết không nhắm mắt.

.

Không biết bay bao lâu, khi Lạc Lạc mở mắt đã thấy bọn họ đang đứng trong một mảnh sân yên tĩnh

“Ah? Đây là nơi nào?”

Lạc Lạc nghi ngờ nhìn hần, suy nghĩ một chút, nàng mạo hiểm hỏi tới: “A...ta biết rồi, đây là chỗ ở của người phải không?”

Ngân Diện không trả lời, nhàn nhạt mím môi, sao đó lạnh nhạt nói: “Đi theo ta”

Không đợi nàng phản ứng hần liền xoay người đi vào trong cổng vòm

Lạc Lạc nhanh chân đuổi theo, ánh mắt tràn đầy tò mò

Đi vào một gian đại sảnh đầy nến, Lạc Lạc thấy được hai bóng nam nữ một đen một đỏ

Thấy Lạc Lạc đi tới, bọn họ cơ hồ đồng loạt đứng lên

“Môn chủ....Cảm ơn người đã ra tay tương trợ”. Bọn họ đầu tiên là cùng nhau hướng Ngân Diện hành lễ, sau đó liền hướng Lạc Lạc nói cảm ơn

Lạc Lạc hai ba bước liền đến bên cạnh họ, sau đó chạy quanh bọn họ một vòng, cười đắc ý

“Cảm giác của ta quả nhiên không sai, các người quả nhiên cùng một phe với Ngân Diện ca ca”

Ngân Diện ánh mắt lóe sáng: “ Làm sao người biết bọn họ có quan hệ với ta?”

Lạc Lạc cười híp mắt nhìn gương mặt của hần, ánh mắt trực tiếp nhìn thẳng vào hần: “ Ta đoán, “chủ nào tổ này” giác quan thứ sáu của ta luôn đúng, ha ha...”

Nghe nàng nói như vậy, ba người đều quái dị nhìn nàng, sau đó cũng không nói gì nữa

Không để ý đến bọn họ, Lạc Lạc hùng hổ chạy đến chỗ Dạ Tiểu Thiên, có dụng ý cười ngọt ngào nhìn hần: “Ta cứu mạng các người, các người có phải nên báo đáp ta?”

Nhìn ánh mắt nàng trong suốt, Dạ Tiểu Thiên cùng Phượng Thiên Linh cảm thấy hồi hộp, theo bản năng nhìn về phía Ngân Diện

Ngân Diện đôi mắt lạnh lùng không chút gợn sóng, cất giọng nói nhàn nhạt: “Nghe nàng nói”

Bọn họ đem ánh mắt nghi vấn chống lại ánh mắt của Lạc Lạc, nàng rút cuộc muốn bọn hắn báo đáp thế nào?

Lạc Lạc bình thản hắng giọng, ung dung thong thả tuyên bố: “ Ta muốn các người làm hộ vệ cho ta một tháng”

“Không thể nào! Chúng ta chỉ bảo vệ Môn Chủ!”. Dạ Tiểu Thiên và Phượng Thiên Linh lập tức trảm miệng một lời cự tuyệt

61. Chương 61: Môn Chủ Hộ Vệ

Mới mở miệng liền bị cự tuyệt, Lạc Lạc hết sức buồn bực

Nàng tức giận đùng đùng quay mặt đi, nhưng chỉ chớp mắt, nàng lại chuyển mục tiêu sang nhìn Ngân Diện

“Ngân Diện ca ca, người không giữ lời hứa, không phải người nói bọn họ sẽ nghe lời ta sao? Ta còn chưa nói hết câu, bọn họ đã không thèm nghe nữa, bọn họ không nghe lời người, họ muốn tạo phản kia”

“Chúng ta không có”. Dạ Tiểu Thiên cùng Phượng Thiên Linh buồn bực kháng nghị, ánh mắt khẩn trương nhìn Ngân Diện

Ngân Diện nhìn Lạc Lạc suy ngẫm một lúc rồi mở miệng: “Người muốn cận vệ làm gì? Người gặp nguy hiểm”

Lạc Lạc lập tức tỏ vẻ đáng thương, chạy đến trước mặt Ngân Diện, ủy khuất nói: “ Đúng vậy, đúng vậy, bên cạnh ta hiện tại rất nguy hiểm, người mới vừa nhìn thấy đây, ba tên bại hoại kia muốn giết ta, không chỉ thế, Thập Tam vương gia cũng là tên bại hoại,.. hắn luôn khi dễ ta, ta đánh không lại hắn, cho nên phải tìm người lợi hại làm hộ vệ giúp ta bắt hắn,.. như vậy ta mới có thể báo thù. Hừ!

Nghe nàng đầy cảm phẫn tố cáo, đáy mắt Ngân Diện xẹt qua một tia dị quang

Môi mỏng kéo nhẹ, hắn lạnh nhạt nói: “ Theo như tin tức từ triều đình truyền ra, Thập Tam vương gia không phải đã lập người làm phi rồi sao? Người muốn đối phó hắn hình như không được tốt cho lắm”

Nhắc tới việc này, Lạc Lạc tức giận dậm chân

“Ai muốn làm vương phi của hắn, tất cả là do hắn chủ trương, ở trước mắt hoàng thượng giả thần giả quỷ bắn tên, ta xui xẻo bị hắn cố ý làm ỉu tên hồng bắn trúng, kết quả hoàng thượng cũng không phân trắng đen liền chỉ định chuyện hôn nhân đại sự cả đời của ta, ta muốn hắn hủy bỏ hôn sự này”

“Tại sao? Người ghét hắn?”

Ngân Diện ngồi xuống, lạnh nhạt hỏi, trong lời nói làm ra vẻ như chuyện này cùng hắn không có quan hệ gì

Lạc Lạc đuổi theo đứng trước mặt hắn, cảm hất lên nói: “ Ta không thích hắn, luôn cười giả tạo, làm như mình cười đẹp lắm, đã vậy, còn luôn lấy lớn ăn hiếp nhỏ”

“Vậy ta giúp người giết hắn”. Giọng nói hắn hờ hững

“Hả...? Giết...giết hắn?” Lạc Lạc cà lăm hỏi, con người thiếu chút nữa rút ra

“Không thích thì giết đi, như vậy người cũng sẽ không phí sức đối phó với hắn”. Ngân Diện tiếp tục nói.

“Không được, không được, không thể giết hắn, người ngàn vạn lần không thể giết hắn”

“Tại sao? Chẳng lẽ người thích hắn?” giọng nói Ngân Diện có chút buồn bực, đôi mắt lạnh lùng xuất hiện một tia gợn sóng

Lạc Lạc cảm thấy gương mặt nóng nóng, lập tức phủ nhận: “Ta mới không thèm thích hần, hần so với Ngân Diện ca ca thì kém xa

“Nói vậy là ngươi thích ta?”. Lần này hần hỏi lại rất nhanh, con ngươi đen sâu thẳm chăm chú nhìn nàng

Lạc Lạc sững sốt một chút, nàng cảm giác đầu óc có chút không được linh hoạt. Nàng không ngờ hần có thể suy diễn ra là nàng thích hần...

“Ngân Diện ca ca, ta rất thích ngươi,...nhưng...”

Nàng chưa kịp nói xong Ngân Diện đã chen vào, giọng nói rất nhạt nhưng cũng rất kiên định: “Ta làm hộ vệ của ngươi”

Hả?

Lạc Lạc mắt nháy nháy, thuận tiện đưa tay móc lỗ tai

Nàng... Không có nghe lầm chứ?

“Ngươi nói...ngươi làm hộ vệ của ta?” Nàng nhìn hần tìm kiếm một đáp án chính xác

“Đúng”. Hần nhẹ nhàng đáp ứng một tiếng, sau đó xem như không có gì ngồi lau chùi Ngân kiếm.

Nàng thật sự không có nghe lầm, hần nói muốn làm hộ vệ của nàng!

Lạc Lạc tuy vẻ ngoài vui vẻ nhưng vẫn luôn giữ tỉnh táo

Nhìn mặt nạ của hần, Lạc Lạc có chút buồn khổ: “Nhưng ngươi mang mặt nạ đi theo ta, nhìn rất là kỳ quái”

“Ta sẽ không cho kẻ nào phát hiện được sự tồn tại của ta”. Hần nhàn nhạt bảo đảm

Chỉ là, Lạc Lạc thật không hiểu.

“Làm sao người khác không phát hiện được sự tồn tại của ngươi, ngươi có ẩn thân thuật hay sao?”

“Ta sẽ ở trong bóng tối bảo vệ ngươi”

Tròng mắt đen của hần lưu chuyển u quang, khiến Lạc Lạc nhất thời không biết nên nói gì

Sững sốt một chút, nàng liền vui mừng kêu la: “Ngân diện ca ca làm hộ vệ của ta, tốt quá, ha ha,... Thương Nguyệt Vô Triệt khẳng định sẽ không phải là đối thủ của ngươi!”

Nhìn khuôn mặt nàng tươi cười vui vẻ, hần nhàn nhạt nhếch môi

.

Căn phòng bên ngoài an tĩnh, Phượng Thiên Linh ở trước cửa đi tới đi lui, vẻ mặt có chút khẩn trương

Đi nhiều lần, rốt cuộc nàng gơ tay lên gõ cửa

“Vào đi”. Giọng nói lạnh lạnh của Ngân Diện truyền ra

Phượng Thiên Linh đẩy cửa đi vào, nhìn bóng người tuấn mỹ đứng bên cửa sổ, ánh mắt lạnh diễm không tự chủ hiện lên một tia mê luyến

“Chuyện gì?”. Ngân Diện không xoay người, vẫn như cũ đứng nhìn thân cây bên ngoài

“Môn chủ, ngài thật sự muốn làm hộ vệ của Thượng Quan Lạc Lạc sao? Thân phận ngài cao quý, nếu không hãy để cho thuộc hạ...”

“Phượng Thiên Linh, chuyện này không tới lượt ngươi quan tâm”. Hần lạnh lùng ngắt lời nàng.

Lời của hần giống như những mũi tên băng lãnh vô tình bắn vào nàng, Phượng Thiên Linh sắc mặt tái đi, nắm chặt ngọc quyền, há miệng muốn nói nhưng cúi cùng chỉ có thể im lặng cúi thấp đầu.

“Thuộc hạ biết tội”.

“Được rồi. Thương thế của Tiểu Thiên như thế nào?” Hần thủy chung vẫn đưa lưng về phía nàng

“Thương thế của Tiểu thiên đã ổn định, mấy này nữa sẽ khôi phục”. Phượng Thiên Linh đã khôi phục được về lãnh diễm

Khoảng cách như vậy, lặng lẽ thủ hộ. Cũng tốt...

“Được rồi, đi xuống đi”

“Thuộc hạ cáo lui”

Cửa phòng đóng lại

Một lát sau, cửa phòng lại mở ra, Ngân Diện từ trong đi ra, hướng phía dãy hành lang bên kia đi tới

Lạc Lạc chán muốn chết nằm dài trên bàn, mắt nhìn chăm chăm cánh cửa

“Đói bụng quá, nơi này tại sao không có gì ăn, đói chết người rồi!”

Nàng không còn hơi sức để oán trách

Một lát sau nàng lại nói nhỏ: “Ngân Diện ca ca, nếu người không mang thức ăn cho ta, không cần chờ người làm cận vệ, ta bởi vì đói mà đã tử trận trước rồi”

Mới nói xong, cửa phòng liền bị đẩy ra

Thân hình Ngân Diện xuất hiện trước mặt nàng, trong tay còn bưng một khay thức ăn thơm phức

62. Chương 62: Thần Bảo Vệ Bóng Tối

Hương thơm thức ăn lan tỏa động lòng người làm bụng của Lạc Lạc phát ra âm thanh ùng ục, nàng nóng lòng thúc giục: “ nhanh lên một chút, ta đói sắp chết rồi”

Không nói hai lời, Lạc Lạc liền vươn tay đoạt lấy cái khay thức ăn trong tay Ngân Diện, động tác thật nhanh cầm lấy chiếc đũa, say sưa ăn ngon lành

Ngân diện im lặng ngồi bên cạnh nàng, lẳng lặng nhìn nàng, vẻ mặt băng lạnh trước sau như một bất tri bất giác từ từ hiện lên nét nhu hòa

Bởi vì tốc độ ăn quá nhanh, Lạc Lạc đã bị nghẹn—

“ Khụ khụ....” Nàng không ngừng ho khan

Chân mày hẩn mơ hồ cau lại rồi hạ xuống, đưa tay đến sau lưng nàng vỗ nhẹ

“Ăn chậm một chút” Hẩn nhắc nhở nàng, tiếng nói cũng không hề mang theo vẻ cứng nhắc như ngày thường

Lạc Lạc thật vất vả mới nuốt xuống được, ngọt ngào cười với hẩn: “ Ngân diện ca ca, người đối với ta thật tốt”

Nghe vậy, gương mặt của hẩn thoáng hiện lên vẻ bối rối.

Rất nhanh trở lại vẻ trấn định, hẩn lại nhìn nàng, trong tay nhiều hơn một chiếc khăn, nhẹ lau bờ môi nàng.

“ Miệng của người dính mỡ”. Hẩn bối rối giải thích đơn giản.

Tâm trạng Lạc Lạc rất tốt xoay xoay chiếc đũa, nhích lại nhìn hẩn như một tên trộm.

“ Ngân diện ca ca, hình như người càng ngày càng tốt với ta, có phải có ý đồ gì hay không? Thí dụ như muốn ta cho người vàng bạc châu báu, hay muốn ta giúp người đối phó với Thương Nguyệt Lưu Vân?”

Hẩn thu tay lại, để miếng khăn lụa qua một bên, đẩy các món ăn đến trước mặt nàng, nhàn nhạt nói: “ Ăn cơm đi”

“ Người không trả lời vấn đề của ta”. Lạc Lạc cố chấp nhìn hẩn

Tròng mắt đen vẫn không hề gợn sóng, hấn lẳng lẳng nhìn nàng, lạnh nhạt nói: “ Ta không có ý đồ gì, ăn cơm”

Lạc Lạc dùng đôi mắt trong suốt tỉ mỉ xem xét ánh mắt của hấn, cố gắng muốn nhìn thấu một ít suy nghĩ của hấn

Hấn không tránh, vẫn mặc cho nàng quan sát, cứ như vậy nàng với hấn nhìn thẳng vào mắt nhau, ánh mắt trước sau không thay đổi

Chốc lát sau, Lạc Lạc cười

Nàng lui thân về, vui vẻ tiếp tục công việc ăn cơm của nàng

“ Ngân diện ca ca, ta tin tưởng ngươi...., tin ngươi thật lòng đối tốt với ta, ngươi đã cứu ta nhiều lần, về sau ta cũng sẽ đối xử tốt với ngươi...., chúng ta cùng nhau đối phó với tên Thương Nguyệt Lưu Vân đó”

“ Không cần”. Thế nhưng hấn lại cự tuyệt

Lạc Lạc rất có nghĩa khí vỗ vỗ vai hấn: “ Không nên xem thường ta..., ta nhất định có thể giúp ngươi đấy”

“ Thương Nguyệt Lưu Vân rất nguy hiểm, ngươi không cần giúp ta”. Hấn lại cự tuyệt, chân mày mơ hồ có chút nhíu lại.

Nàng nâng cằm lên, suy tư một chút rồi cười ha hả nói: “ Được rồi, nếu ngân diện ca ca cho rằng việc này nguy hiểm, Lạc Lạc cũng sẽ không làm,.. Lạc Lạc chỉ ở sau lưng ngươi phát cờ hò reo trợ trận”

Phát cờ hò reo trợ trận?

Ngân diện ngồi liên tưởng đến hình ảnh ấy, một hồi lâu, đôi môi mỏng của hấn nhếch lên

“ Được”. Hấn nhẹ nhàng đồng ý

Nhìn thần thái hấn lạnh lùng trong trẻo, Lạc Lạc không nhịn được bật cười, mang theo tâm trạng vui vẻ tiếp tục ăn cơm

.....

Ban đêm, hai bóng hình một lớn một nhỏ kéo dài trên phố

Sương mù nhàn nhạt bao phủ bọn họ, xuyên qua lớp sương mù mỏng manh, bóng dáng họ dần dần hiện rõ

Lạc Lạc đột nhiên dừng bước, ngược mắt nhìn ngân diện

Hấn dừng bước, cúi đầu nhìn nàng: “ Tại sao không đi tiếp?”

Nàng chỉ chỉ lưng của hấn, đôi mắt cong cong cười hết sức đáng yêu: “ Ngân Diện ca ca, ngươi công ta về nhà có được hay không?”

Môi mỏng hơi hạ xuống, gót chân chuyển động, bỏ lại nàng hấn tiếp tục đi về phía trước, rõ ràng là hấn không để ý đến yêu cầu của nàng

Lạc Lạc bĩu môi, nhìn về phía lưng hấn oán trách: “ Ngân Diện ca ca không để ý đến Lạc Lạc, nếu là Vô Triệt ca ca thì đã ôm Lạc Lạc về nhà rồi, ngươi chỉ bỏ ra có một cái lưng cũng không chịu”

Nàng vừa nói xong, bóng dáng tuấn mĩ trước mặt cứng rần dừng bước.

Trầm mặc một chút, hấn xoay người đi về phía nàng

Đi tới trước mặt nàng, hấn trầm mặc nhìn nàng, không nói lời nào quay người hạ thấp cơ thể

Thấy thế, Lạc Lạc cười vui vẻ.

Nàng nhẹ nhàng leo lên lưng hấn, vòng tay ôm lấy cổ hấn thật chặt

Nhiệt độ trên người hấn phả lên mặt nàng, xua tan khí lạnh của màn đêm

“ Ngân Diện ca ca thật tốt, chỉ có như vậy ta mới không thấy lạnh, được rồi, bây giờ về nhà thôi”

“Ừ”. Hấn hừ nhẹ, có chút bất đắc dĩ.

Đi tới đi lui, bất tri bất giác đã đến Thượng Quan phủ

Lạc Lạc đang nằm trên lưng ngân diện, đôi mắt lim dim buồn ngủ

Hấn dừng bước, nghiêng đầu gọi nàng: “Lạc Lạc, đến nhà ngươi rồi, tỉnh lại”

Nàng lều bều một tiếng, quay đầu đi nơi khác, ngủ tiếp—

Thấy nàng không thèm tỉnh lại, hấn rất không khách khí vỗ mông nàng: “Bành bạch”

“A.....Ai dám đánh mông ta, muốn chết sao....”

Lạc Lạc giật mình tỉnh lại, phát hiện ra hấn chính là thủ phạm đánh mông nàng, nàng tức giận nhìn chăm chăm vào gò má tuần mã của hấn

Không thèm để ý sự tức giận của nàng, tay hấn buông lỏng, Lạc Lạc từ trên lưng hấn tuột xuống.

Ngước cái cổ lên thật cao, Lạc Lạc hai tay chống nạnh, nghiêm khắc “giáo dục” hấn:

“Ngân Diện ca ca, về sau không được đánh mông của nữ hài tử nữa có biết không, đây là hành động rất thân mật, chỉ có những người thân lớn hơn ta hay tướng công của ta mới được quyền đánh, người như vậy là không được, ngươi là hộ vệ của ta, hộ vệ sao có thể đánh chủ nhân”

Nghe được đạo lý của nàng, ánh mắt ngân diện có chút buồn bực quét về phía nàng, mím môi không nói lời nào

Trong mơ hồ, nàng cảm thấy hấn không vui, có chút mềm lòng

“Được rồi, được rồi, ngươi cũng có thể a...., chỉ là không được thường xuyên đánh mông ta, nhất là trước mặt người ngoài, như vậy ta sẽ rất mất mặt”

Nói xong, nàng lại nhỏ giọng thì thầm: “bị thua thiệt rồi, aiz.... Ai bảo hấn là bạn tốt của ta đây”

Hấn là người luyện võ nên đôi tai rất thính, dù nàng nói nhỏ nhưng làm sao mà không lọt vào tai hấn được, đôi mắt chợt lóe, sự buồn bực phảng phất bay mất

“Vào đi thôi”. Hấn phát tay vén những sợi tóc trên má nàng, nhắc nhở nàng nên vào nhà thôi

“Vậy ta về nhà nha, ngươi phải nhớ kĩ, ngươi chính là thần bảo vệ trong bóng tối của ta, ha ha...”

Lạc Lạc lắc lắc ống tay áo của hấn, sau đó hướng hấn phát phát tay, nhún nhảy đi vào Thượng Quan phủ.

Đến khi bóng nàng dần biến mất sau cửa, hấn mới vận khí, nhẹ nhàng nhảy một cái, bóng dáng liền biến mất trong bóng đêm

63. Chương 63: Không Có Cảm Giác

Ban đêm, Thượng Quan phủ yên tĩnh, đèn lồng được treo dọc theo hành lang, ánh nến chập chờn, lung linh Lạc Lạc đi vào đình viện, ngẩng đầu nhìn nhìn, đèn của phòng khách đột nhiên sáng lên

Chỉ thấy Thượng Quan Hành ngồi ngay ngắn trên chủ tọa trong đại sảnh, mặt uy nghiêm nhìn Lạc Lạc

Thấy trận thế như vậy, Lạc Lạc biết rõ sẽ không tránh khỏi bị thẩm vấn.

Nàng sờ sờ mũi, không chút tình nguyện kêu lên: “Cha”

“Rầm” Một âm thanh vang lên, Thượng Quan Hành tức giận dùng dùng đập vỡ một cái ghế

“Ngươi còn biết trở về?” Hấn quát

“Không biết trở về thì ta đâu có đứng ở đây” Lạc Lạc nhỏ giọng nói thầm

Dù nàng nói rất nhỏ nhưng vẫn bị Thượng Quan Hành nghe được,...Hắn giận đến trợn trừng hai mắt

“Người còn dám nói, người có biết bây giờ thân phận của người gì hay không? Người là Lạc vương phi tương lai, mỗi lời nói, mỗi cử chỉ đều phải để ý,... mà người lại đi chơi đến đêm mới về, người cố ý muốn người khác cười nhạo ta không biết dạy con, muốn cho ta mất thể diện phải không?”

“Không có”. Lạc Lạc mím môi trả lời, âm thanh có chút buồn bực

Chơi cả ngày, nàng hiện tại chỉ muốn đi ngủ, tốt nhất là không nên kiểm tra sức chịu đựng của nàng

Hơn nữa, nàng không có nói muốn làm Lạc vương phi, ai muốn để ý tới lời nói, cử chỉ của nàng thì cứ việc, nàng chính là như vậy, tên Thương Nguyệt Vô Triệt kia tốt nhất hừn nàng đi!

Thấy nàng bộ dáng biết sai cúi thấp đầu, Thượng Quan Hành sắc mặt có chút hòa hoãn

“Về sau không được như vậy nữa, thiên kim tiểu thư ra ngoài phải dẫn theo hộ vệ, hơn nữa không được về khuya, hiểu chưa?”

Lạc Lạc gật đầu qua loa: “Đã hiểu”

Thật hay nha, nếu nàng bây giờ không phải là vương phi, hẳn nhất định giận dữ đuổi nàng ra khỏi nhà.

Ngáp một cái, nàng đưa tay dụi dụi con mắt, bộ dáng như sắp ngủ gục, gương mặt nhỏ nho hết sức đáng yêu.

Thượng Quan Hành đột nhiên cảm thấy trong lòng mềm mại.

Lần đầu tiên hắn đưa tay vuốt tóc nàng, âm thanh có chút nhẹ: “Tốt lắm, đi ngủ đi”

Bàn tay thô ráp đầy những vết chai sạn nhưng hiền hậu, dịu dàng sờ sờ trên đỉnh đầu lại mang cho nàng cảm giác ấm áp quen thuộc

Lạc Lạc có chút sững sờ mở to mắt nhìn Thượng Quan Hành, trong lòng như có dòng nước ấm chảy qua

Cảm giác được ánh mắt của nàng, Thượng Quan Hành mới phát hiện hành động của hắn có chút không đúng, hắn không được tự nhiên giấu tay ra sau lưng, vẻ mặt nhanh chóng khôi phục nghiêm túc.

“Đi ngủ đi, về sau không được tái phạm”. Ngữ điệu của hắn trở nên rất nhanh

Trong lúc bất chợt, cảm giác ấm áp biến mất, Lạc Lạc cảm thấy có chút tiếc nuối, cúi gầm mặt rời đi

Nàng thật mệt mỏi, aiz!

.....

Chỉ là, vừa đặt chân vào phòng liền thấy Lăng Phi đang ngồi ở đó

Nghe được tiếng bước chân của nàng, hắn lập tức chuyển xe lăn: “Muội muội, người đã về”

Về lo lắng nơi đây mắt vẫn chưa tan.

Lạc Lạc trong đầu bỗng mơ hồ, như thế này thật giống anh, anh cũng từng vì nàng mà lo lắng chờ đợi

Nàng nhào vào lòng Thượng Quan Lăng Phi, ôm chầm lấy hắn: “Cảm ơn”

Đột nhiên bị ôm, Thương Quan Lăng Phi có chút không tự nhiên, nhưng rất nhanh liền thích ứng

Khóe môi hắn cong lên mỉm cười đầy yêu thương, nhu hòa mà trước giờ chưa từng có.

Cảm giác thân thể nhỏ nho vui trước ngực, sự thân thiết ấm áp này làm tim hắn mềm ra

Đưa tay vỗ nhẹ lưng nàng, hắn ôn hòa an ủi

“Trở về là tốt rồi, lần sau không được đi chơi về trễ như vậy, ngộ nhỡ bên ngoài gặp phải người xấu thì biết làm sao đây, được rồi, muội cũng đã mệt, Hoan Hỷ đã chuẩn bị giường uội rồi, đi ngủ đi”

Lạc Lạc kiên trì làm nũng: “Vậy huynh phải ngồi xem muội ngủ”

“Được, huynh chờ muội ngủ rồi sẽ đi” Thượng Quan Lăng Phi liếc nhìn nàng khẽ mỉm cười

Lớn như vậy nhưng đây là lần tiên hấn cảm giác được tình thân, hiểu được thế nào là cảm giác lo lắng, nhớ thương.

Lạc Lạc nằm lên giường, nghiêng đầu, chớp chớp mắt nhìn Thượng Quan Lăng Phi đang ngồi bên cạnh

Hắn tự tay đắp chăn cho nàng, khẽ mỉm cười nhìn nàng.

“Được rồi, nhắm mắt lại ngủ đi”

“Àn, vậy huynh đừng đi nha”. Lạc Lạc như đứa trẻ nhìn chằm chằm hắn

“Được rồi, ta không đi”

Dần dần Lạc Lạc mỉm cười tiến vào mộng đẹp

Đợi đến khi hô hấp của nàng đều đều, ngủ say sưa, Thượng Quan Lăng Phi mới chậm rãi chuyển động xe lăn rời đi.

Trong phòng hoàn toàn yên tĩnh.

Ngoài cửa sổ xuất hiện một bóng áo trắng phiêu dật, chiếc mặt nạ màu bạc dưới ánh trăng mờ hồ tỏa sáng

Đôi tròng đen thâm thúy của hắn nhìn xuyên qua tấm màn mỏng, rơi trên bóng người nho nhỏ đang ngủ say trên giường, đầu lông mày tuấn tú hơi nhíu lên

Ánh mắt của hắn lại hướng ra dãy hành lang, nơi Thượng Quan Lăng Phi đang dần khuất bóng, đáy mắt xẹt qua một tia vô cảm

.....

Hôm sau, Lạc Lạc vẫn còn đang nằm trong mộng đẹp lại bị Hoan Hỷ đánh thức

“Tiểu thư, dậy dậy, Thập Tam vương gia tới, hắn muốn gặp người”

Hoan Hỷ kéo chăn, cố gắng đánh thức Lạc Lạc

Cảm giác màng nhĩ đang bị quấy rầy, Lạc Lạc buồn bực cau mày.

Đem chăn trùm kín người, nàng lặn lội chui vào góc giường, tiếp tục vùi đầu ngủ.

Hoan Hỷ bất đắc dĩ trường cả nửa người lên giường tiếp tục tác chiến.

“Tiểu thư, dậy đi....”

Cuối cùng, Hoan Hỷ không thể không kê miệng đến bên tai nàng mà gào

“Chết tiệt....aiz!” Lạc Lạc thở phì phò khẽ mở mắt, gương mặt đầy vẻ không tình nguyện

Hoan Hỷ rụt đầu, nhắm mắt nói: “Tiểu thư, không phải em cố ý gọi người, vì Thập Tam vương gia tới, lão gia phân phó em bảo người đi ra gặp Thập Tam vương gia”

Nghe Hoan Hỷ nói lửa giận của Lạc Lạc càng bốc cao hơn

“Cứ mặc kệ tên kia đi, sáng sớm chạy tới phá giấc ngủ của người khác, là vương gia thì rất giỏi sao”

Hoan Hỷ cẩn thận từng chút nói: “Nhưng...Nhưng Thập Tam vương gia là vị hôn phu của tiểu thư, tiểu thư phải nghe lời....”

“Ta không nghe, ta không nghe đấy”

Tâm trạng buồn bực, Lạc Lạc dứt khoát kéo chăn trùm kín đầu, không để ý tới Hoan Hỷ nữa

Cái gì mà trượng phu là trời, phu xướng phụ tùy....

Cũ rít, lạc hậu, nhàm chán!

64. Chương 64: Vào Ở Lạc Vương Phủ

Đang lúc Hoan Hỷ không biết phải làm cách nào, Thương Nguyệt Vô Triệt ưu nhã tiến vào

Hắn ra hiệu bảo Hoan Hỷ không nên lên tiếng, sao đó đặt mông ngồi xuống mép giường.

Nhìn một đồng cuộn tròn trong chăn, đáy mắt hắc hắc hiện lên ý cười

“Tiểu oa nhi, ngươi không chịu nghe lời sao?”

Nghe giọng nói quen thuộc, thân thể đang cuộn trong chăn của Lạc Lạc cứng đờ.

Trong nháy mắt, chăn bị đá văng, Lạc Lạc nhanh như tên bắn ngồi dậy, đã hoàn toàn tỉnh táo.

“Ngươi.... ngươi...Rất cuộc ngươi có hiểu thế nào là lễ tiết không, khuê phòng của nữ nhân mà một đại nam nhân như ngươi có thể tùy tiện ra vào sao?”

Hắn vẫn bình thản nhìn đôi mắt tràn đầy lửa giận của nàng, hình như đối với lửa giận bắn tung tóe kia, dù là một chút hắn cũng không thấy.

Nghiêng người đến gần nàng, hắn thân mật nhéo nhéo gương mặt nàng

“Tiểu oa nhi, ngươi dậy đi, mặt trời chiếu đến tận mông rồi”. Hắn chậm rãi nói

Lạc Lạc dụi dụi mắt, cố làm ình tỉnh táo, một lần nữa đối mặt với hắn, nàng phủ lên gương mặt mình một nụ cười trong sáng đáng yêu.

“Vô Triệt ca ca không phải muốn đưa ta đi chơi đấy chứ?”

Ánh mắt Thương Nguyệt Vô Triệt lóe lên, mỉm cười đáp lại: “Đúng vậy... Chính là muốn dẫn ngươi đi chơi”

“Vậy thì tốt quá, Vô Triệt ca ca đợi ta đi rửa mặt thay quần áo, sẽ rất nhanh thôi”

Nói xong nàng như làn khói bay xuống giường, dùng tốc độ thật nhanh chạy về phía phòng thay đồ

Nhìn bóng dáng nho nhỏ biến mất phía sau màn che, hắn nhàn nhạt mỉm cười, lấy ra quạt giấy tiêu sái ngồi đợi

.

Đợi đã lâu mà vẫn không thấy Lạc Lạc ra ngoài, Thương Nguyệt Vô Triệt có chút buồn bực

“Lạc Lạc, ngươi xong chưa?” Hắn không nhìn được hướng về phía màn che thúc giục

Lặng lẽ đợi chốc lát, bên trong không có tiếng trả lời

Hắn chau mày, hơi tự hỏi một chút, đáy mắt xẹt qua tia sáng, bất chợt hắn đứng lên, đi về phía màn che

“Tiểu oa nhi, nếu ngươi không ra ta sẽ tiến vào đấy”. Ngữ điệu đầy uy hiếp

Vậy mà bên trong một chút động tĩnh cũng không có

Hắn rút cuộc cũng cảm thấy có một sự bất bình thường thật to, quạt giấy vung lên, giật bay tấm màn che.

Còn chưa kịp nhìn rõ tình hình bên trong, Hoan Hỷ vội vàng chạy vào

“Thập Tam gia, tiểu thư bảo nô tỳ gọi ngài nhanh lên một chút, tiểu thư nói.....nói Thập Tam gia không biết giữ lời hứa nên đã đi ra ngoài chơi trước rồi”

Thương Nguyệt Vô Triệt sửng sốt, nhưng ngay sau đó liền phản ứng

Xem ra, hắn lại bị nhóc con đó tính kế nữa rồi

Nhẹ nhàng gạt đầu, đáy mắt hắc hắc hiện lên nụ cười đầy hứng thú, sau đó hắn bước đi theo sự chỉ điểm của Hoan Hỷ

.....

Khi hần đi tới một cái đình nghỉ mát theo sự chỉ điểm của Hoan Hỷ, chỉ thấy Lạc Lạc đang cùng Thượng Quan Lăng Phi đang nhàn nhã đánh cờ.

Đuôi lông mày khẽ nhếch, hần cất bước đến gần

Lạc Lạc nhanh chóng lườm hần một cái: “Vô Triệt ca ca, sao ngươi lại chậm như vậy, ta và ca ca cũng đã gần đánh xong ván cờ rồi, bước chân của đại nam nhân so với gót sen của nữ nhân còn muốn chậm hơn sao?”

Thương Nguyệt Vô Triệt ưu nhã ngồi vào ghế, nhìn nàng đang đánh cờ, liền vạch trần mưu kế quái ác của nàng: “Tiểu oa nhi, không phải ngươi bảo ta chờ ngươi rửa mặt thay quần áo sao?”

Nghe được lời của hần, cuối cùng Lạc Lạc cũng quay qua nhìn thẳng vào hần.

Nàng mở trừng hai mắt, có chút kinh ngạc cất cao giọng: “Ah? Ta có bảo Vô Triệt ca ca chờ ta sao? Sao ta không nhớ chút nào nhỉ?”

Nói xong, nàng giả bộ đắm chiêu, cố gắng hồi tưởng

Thương Nguyệt Vô Triệt phẩy phẩy quạt giấy, nở nụ cười ôn nhuận như ngọc, cười đến cương chiêu, đối với hành động giả ngu của nàng một chút cũng không để ý

“Ngươi thật sự không có nói qua, là ta hiểu lầm ý của ngươi”

“Ta đã nói mà, lời ta nói ra ta làm sao mà ta không nhớ rõ được”

Thượng Quan Lăng Phi để xuống một con cờ, ánh mắt chứa đầy nụ cười nhìn Lạc Lạc, đối với những lời nói đầy ám nghĩa của bọn họ cũng không chen miệng vào

“Muội muội, tới lượt muội”

Lạc Lạc cầm lên một con cờ, chọn một ô vuông định để xuống nhưng lại bị Thương Nguyệt Vô Triệt ngăn cản

“Tiểu oa nhi, ngươi đặt ở nơi này tỷ lệ thắng không lớn đâu, để bên này”

Hần kéo bàn tay nhỏ bé của nàng, nhẹ nhàng đè xuống, con cờ của nàng “cách” một tiếng liền nằm ngay ngắn tại vị trí

Tốc độ của hần rất nhanh, Lạc Lạc căn bản không kịp phản ứng

Con cờ vừa đặt xuống, ba người liền nhìn rõ thắng bại, phần thắng rõ ràng đã nghiêng về Lạc Lạc.

Thượng Quan Lăng Phi trầm mặc nhíu mày, nghiêm túc nhìn bàn cờ tự hỏi

“Xem cờ không nói mới là chính nhân quân tử, ngươi có hiểu đạo lý này không”. Cho dù nước cờ hần hạ xuống rất tốt, nhưng Lạc Lạc vẫn không phục, cũng có chút mất hứng

Nàng không thích người khác đả kích người thân của nàng

Nhìn Thượng Quan Lăng Phi nhíu mày trầm tư, Lạc Lạc giận dữ muốn vươn tay lấy con cờ ra

Nhưng Thượng Quan Lăng Phi lại lên tiếng: “Muội muội, đánh cờ không được hối hận mới là đại trượng phu, theo tình huống thì một nước cờ này của muội là một bước đi rất hoàn mỹ”

“Nhưng....” Lạc Lạc cong miệng muốn phản kháng, tại sao ca ca lại không đứng về phía nàng

Thương Nguyệt Vô Triệt nhíu mày, như có điều suy nghĩ nhìn Thượng Quan Lăng Phi, khẽ mỉm cười

Sau đó hần lại đem lực chú ý hướng lên người Lạc Lạc: “Tiểu oa nhi, ván cờ này không cần đánh tiếp nữa, ngươi đã thắng... Thời gian cũng không còn sớm nữa, chúng ta đi thôi”

Hần đứng lên, thuận tiện kéo tay Lạc Lạc

Lạc Lạc giẫy dụa hất tay hấn ra, không thể làm gì khác ngoài kháng nghị: “Đi nơi nào... hiện tại nơi nào ta cũng không muốn đi”

Thương Nguyệt Vô Triệt cười tủm tỉm, làm ra vẻ đương nhiên nói: “Đi Lạc vương phủ, nhạc phụ đại nhân chưa nói với người sao? Từ nay về sau người sẽ ở lại Lạc vương phủ”

“Cái gì?!!” Lạc Lạc cùng Thượng Quan Lăng Phi đồng thời kinh hô

Nhìn khuôn mặt Thương Nguyệt Vô Triệt khí định thần nhân, cả kinh qua đi Lạc Lạc lập tức hô

“Ta không muốn ở Lạc vương phủ của người, ta không đồng ý, người sao có thể tự tiện quyết định như vậy”

“Nhạc phụ nói làm vậy để có thể cho ta dạy dỗ người tốt hơn, cho nên...” Thương Nguyệt Vô Triệt thông thả kéo dài thanh âm

Lạc Lạc giận đến muốn ngất: “Ai nói cha ta là người định đoạt, chuyện của ta ta tự quyết định, ta không đi, ta không đi”

“Ai nói không được định đoạt?” Giọng nói uy nghiêm của Thượng Quan Hành vang lên sau lưng Lạc Lạc, thanh âm xen lẫn chút tức giận

Hắn cau mày nhìn chằm chằm Lạc Lạc, đáy mắt nồng đậm sự không vui, thật không ngờ có người dám khiêu chiến sự uy nghiêm của hắn

Nàng quay đầu lại, thấy Thượng Quan Hành khuôn mặt tức giận đỏ bừng

Lạc Lạc nắm chắc quả đấm nhỏ, cùng Thượng Quan Hành đối mắt: “Con nói”

“Cái đứa con gái bất hiếu này, dám chống đối lại với ta”. Thượng Quan Hành tức đến toàn thân phát run

Lửa giận xông lên não, hắn giơ tay lên hung hấn muốn cho Lạc Lạc một cái tát

Thượng Quan Lăng Phi cả kinh kêu lên: “Cha, dừng!!!”

Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh...

Chỉ nghe “bốp” một tiếng, quạt giấy của Thương Nguyệt Vô Triệt kịp thời ngăn cản bàn tay Thượng Quan Hành

Bước chân chặn trước người Lạc Lạc, tách nàng cùng Thượng Quan Hành ra hắn mới buông tay

Thượng Quan Hành cũng ý thức được hành động của mình có chút quá đáng, không được tự nhiên quay mặt đi.

Thương Nguyệt Vô Triệt đạm nhiên chơi đùa quạt giấy, khẽ hạ mí mắt, đáy mắt một tia không vui được giấu thật sâu, gương mặt tuấn tú vẫn treo nụ cười hòa khí sinh tài

“Thượng Quan tướng quân cần gì tức giận, nàng chỉ là đứa bé, giận đối chỉ là chuyện bình thường, chuyện này giao cho ta xử lý, ngài cảm thấy như vậy có được không nhạc phụ đại nhân?”

Nghe vậy, Thượng Quan Hành rất tức thời dè xuống lửa giận, lập tức lấy lại dáng vẻ tươi cười: “Lạc Lạc là tiểu tức phụ của người, tự nhiên là do người quản giáo, chỉ xin Lạc vương gia thông cảm nhiều hơn cho tiểu nữ”

Thương Nguyệt Vô Triệt gật đầu cười

Không nói thêm gì nữa, hắn liền muốn xoay người rời đi, Lạc Lạc cũng lập tức xoay người, quay đầu chạy như bay ra cổng

Thương Nguyệt Vô Triệt lập tức đuổi theo

“Muội muội...”

Thượng Quan Lăng Phi cũng muốn đuổi theo nhưng lại bị Thượng Quan Hành chặn lại

“Phi nhi, có Lạc vương gia đuổi theo là được rồi, con ở lại bồi ta đánh một ván cờ đi, đã lâu rồi hai cha con ta không đánh cờ cùng nhau”

Nhìn theo bóng hình nhỏ bé biến mất sau cửa quẹo, Thượng Quan Lăng Phi mới thu hồi tầm mắt, ánh mắt lo lắng thủy chung vẫn không tan đi

Quay đầu lại, hần ngưng mắt nhìn Thượng Quan Hành, giọng nói có chút lạnh nhạt: “Để sau đi, hôm nay con có chút mệt mỏi không thể bồi lão nhân gia người”

Giọng điệu của hần nhàn nhạt xen lẫn châm chọc

“Phi Nhi, người bất mãn với cha sao?”

“Không dám, chọc giận cha sẽ bị đánh đó”

“Phi Nhi, cha làm sao có thể đánh con được, về sau không được có ý nghĩ này nữa, người cùng Lạc Lạc không thể đánh đồng...”

Thượng Quan Lăng Phi có chút kích động chen vào nói: “Tại sao không thể đánh đồng, Lạc muội muội không phải cũng là con gái của người sao?”

Nghe vậy, Thượng Quan Hành thở dài, bước đến trước mặt hần nói: “Phi Nhi, người cần gì đặt nhiều tình cảm vào một người muội muội như Lạc Lạc”

Nghe được lời nói của hần, Thượng Quan Lăng Phi chỉ trầm mặc, hần im lặng nhìn Thượng Quan Hành, đáy mắt khó nén những cảm xúc phức tạp

Rũ mắt, hần chuyển động xe lăn, rất nhanh trở về chỗ ở của mình

.....

Ở bên kia, Thương Nguyệt Vô Triệt nhanh chóng đuổi kịp Lạc Lạc

Hần chợt lách người đứng trước mặt nàng, cản trở đường đi của nàng

“Tránh ra!” Lạc Lạc không nhìn hần, âm thanh lạnh lẽo quát mắng

Thương Nguyệt Vô Triệt cúi người, đưa gương mặt hần tới gần mặt nàng, nhíu mày cười nhẹ như gió: “Tiểu oa nhi, người có phải đang tức giận bản thân không có năng lực tự bảo vệ mình? Biết làm sao được, người bây giờ vẫn còn nhỏ, muốn cùng ta cật lực là rất khó”

Lạc Lạc hung hăng liếc hần, bỗng chốc nàng giận quá hóa cười

Thượng Quan Hành nếu không muốn gặp nàng, nàng ở lại cái Thượng Quan phủ cao cao tại thượng kia cũng không có được chỗ tốt, vậy không bằng nàng tương kế tựu kế, đến Lạc vương phủ quấy phá đi!

“Vô Triệt ca ca, có phải người rất thích Lạc Lạc?”

Nàng làm ra ánh mắt thiên chân vô tà nhìn hần

Thấy nàng đột nhiên biến đổi sắc mặt, Thương Nguyệt Vô Triệt cảm thấy có mùi âm mưu

Hần vuốt vuốt tóc nàng, hòa theo ý nàng nói: “Đúng vậy, ta rất thích nhìn thấy Lạc Lạc”

“Vậy cũng được, ta cũng không còn cách nào khác đành miễn cưỡng ở lại nhà người”. Lạc Lạc cười cười hé ra hàm răng nho nhỏ sáng bóng.

Đôi lông mày anh tuấn của Thương Nguyệt Vô Triệt nhẹ giương lên, đưa tay về phía nàng: “Đi thôi, ta đưa nàng về nhà của chúng ta”

Lạc Lạc đưa tay, dùng sức vỗ vào tay hần một cái thật mạnh, vốn muốn trả thù xong sẽ rút tay lại nhưng không ngờ hần đã nhanh chóng cầm chặt tay của nàng

Sau khi giam cầm được bàn tay nhỏ bé của nàng, hần liền lôi kéo nàng đi về phía trước, tư thế ưu nhã, bình tĩnh

Nhìn đôi tay đang bị nắm chặt, Lạc Lạc âm trầm nheo mắt.

Hần dùng cách này mà bức nàng, vậy thì đừng trách nàng lòng dạ độc ác

.....

Đi tới Lạc vương phủ, Thương Nguyệt Vô Triệt giao phó nàng ô tỳ nữ

“Tiểu oa nhi, đây là tỳ nữ do chính ta an bài, nàng gọi là Miểu Miểu”

Sau đó hần uy nghiêm hạ lệnh nói: “Miểu Miểu, ngươi mang tiểu vương phi đến Truy Nguyệt Lâu, hầu hạ cho cẩn thận”

“Vâng”. Miểu Miểu khom người, cung kính trả lời

Nàng quay sang nhìn Lạc Lạc, dịu dịu dàng dàng cười: “Tiểu vương phi, xin đi theo nô tỳ”

Lạc Lạc không chút phản ứng, Thương Nguyệt Vô Triệt liền xoa xoa đầu nàng, khẽ mỉm cười, rồi làm như đã bàn giao xong công việc, xoay người rời đi

Nhìn bóng dáng hần đi xa, Lạc Lạc đưa tay phủi phủi đầu, miệng khẽ chu lên

“Làm như ta với người quen thuộc lắm...”

Miểu Miểu vẫn không nói lời nào, Lạc Lạc trừng đến khi bóng dáng Thương Nguyệt Vô Triệt biến mất mới quay đầu rời đi

“Đi thôi, mang ta đến cái Truy Nguyệt lâu gì gì đó”

Miểu Miểu ứng tiếng gật đầu, bước từng bước nhỏ dẫn đường cho Lạc Lạc

Trên đường đi, truyền đến tiếng đối thoại của các nàng

“Miểu Miểu, Vô Triệt ca ca nghỉ ngơi ở đâu?”

“Thập Tam gia ở Phi Tinh lâu, đối diện với Truy Nguyệt lâu”

“Hả? Đối diện?”

Đi tới Truy Nguyệt lâu, Lạc Lạc không vội nhìn xung quanh, ngược lại nàng đi thẳng về hướng cửa sổ. Đẩy cửa sổ ra, nàng cẩn thận nhìn về phía đối diện.

Khi nàng thấy được Phi Tinh Lâu hùng vĩ tráng lệ, nàng hừ nhẹ: “Đem nơi mình ở trang hoàng đẹp đẽ, lại đem ta quăng ở một chỗ nhàm chán như vậy”

“Tiểu vương phi, Truy Nguyệt lâu là nơi thanh tĩnh nhất Lạc vương phủ đấy, với lại nơi này gần Phi Tinh lâu như vậy, chứng tỏ là Thập Tam gia rất coi trọng người”

Miểu Miểu chẳng biết lúc nào đã đi ra sau lưng Lạc Lạc, an phận đứng một bên, nhẹ giọng giải thích

Lạc Lạc quay đầu lại, có chút chất vấn nhìn Miểu Miểu: “Người biết võ công sao?”

Tên Thương Nguyệt Vô Triệt kia nói là tự tay tuyển cung nữ cho nàng, thực chất là phái Miểu Miểu đến giám thị nàng thì có

“Nô tỳ không biết võ công” Miểu Miểu trả lời rất nhanh

“Vậy sao”

Lạc Lạc nhún nhún vai, hỏi nữa cũng như không thì hỏi làm gì ệt

65. Chương 65: Quỷ Dị

Ban đêm, Lạc Lạc đã đuổi Miểu Miểu ra khỏi phòng

Nàng một mình trong phòng đi tới đi lui ——

“Ta nên cho Thương Nguyệt Vô Triệt một chút màu sắc cho dễ nhìn không nhỉ?”

Màu sắc....

Ánh mắt của nàng sáng lên, nhanh chóng tìm kiếm được một đồng thuốc màu

“Gặp nước có bị nhòe không nhỉ?”

Nàng cầm viết chấm thuốc màu, thử vẽ lên một tờ giấy

Phất phất tay, một hình ảnh gì đó được nàng tùy ý vẽ ra, kê miêng thổi thổi, chờ màu khô, nàng đem giấy vẽ nhúng vào nước

Nhúng thêm vài cái nhưng vết màu trên giấy vẫn rõ ràng, không chút nào bị nhòe

Nàng che miệng cười trộm: “Cho tên kia mang con heo ra cửa, để xem hắn còn tỏ vẻ được hay không”

Sau khi đem công cụ chuẩn bị sẵn sàng, Lạc Lạc đẩy cửa, hướng bóng tối xung quanh khẽ kêu: “Ngân Diện ca ca, người đang ở đâu?”

Tiếng kêu vừa dứt, một đạo bóng dáng mái tóc bạch kim không biết từ nơi nào vọt đến trước mặt nàng

Màu bạc như ánh trăng lóe sáng, hắc một đầu tóc bạch kim khiến Lạc Lạc khẽ chớp mắt

“Ta đây, chuyện gì?” Hắc nhỏ giọng lạnh nhạt hỏi

Lạc Lạc cười híp mắt, đôi tay hợp thành hình chữ thập, dáng vẻ cầu xin nói: “Ngân Diện ca ca, người trói Thương Nguyệt Vô Triệt lại cho ta được không?”

“Trói hắc? Tại sao?”. Lòng mày Ngân Diện có chút nhíu lại, trông mắt đen lóe lên tia quỷ dị nhìn nàng

“Đương nhiên là để ta làm chuyện xấu với hắc”

“Tại sao? Hắc không phải là phu quân tương lai của người sao?” Ngân Diện ánh mắt bắt đầu hiện lên vẻ thận trọng

Lạc Lạc cong miệng, cất cao giọng: “Ta mặc kệ, ta muốn chinh hắc, ai bảo hắc luôn lấy lớn hiếp nhỏ”

Sau đó nàng lại xụ mặt, giả bộ đáng thương, đưa tay muốn bắt lấy tay hắc làm nũng

Ai ngờ tay của nàng vừa chạm vào ống tay áo của hắc, liền bị hắc nhanh chóng tránh được..

Trong phút chốc, Lạc Lạc cảm thấy là lạ nhưng cảm giác ấy rất nhanh biến mất

Nàng chỉ sửng sốt một chút liền tức giận chống nạnh nhìn hắc

“Ngân Diện ca ca, người rốt cuộc là không muốn giúp ta, chính người muốn làm hộ vệ của ta nhưng lại không nghe lời ta nói”

Ngân Diện quay mặt, giọng nói có chút buồn bực: “Bây giờ người không có nguy hiểm”

Thấy thế, Lạc Lạc cúi gầm đầu nhỏ, đáng thương nhìn nửa bên mặt Ngân Diện: “Với bản lĩnh của người vậy mà cũng không muốn giúp ta trói Thương Nguyệt Vô Triệt sao?”

Quay đầu nhìn khuôn mặt ai oán nhỏ bé của nàng, Ngân Diện nhàn nhạt mím môi, mũi chân nhẹ điểm đất, liền biến mất khỏi tầm mắt của nàng

“Lần sau không gặp nguy hiểm thì đừng kêu ta” Âm thanh của hắc lạnh nhạt không chút gợn sóng, trong bóng tối truyền đến tai nàng

Nhìn trước mặt chỉ là một màu đen trống rỗng, Lạc Lạc tức giận giậm chân

“Hừ! không giúp thì ta tự nghĩ biện pháp”

“Rầm” một tiếng Lạc Lạc đóng kín cửa, đi vào phòng ôm một đồng thuốc màu bắt đầu nghĩ biện pháp

.....

Cảnh vương phủ

Thương Nguyệt Lưu Vân ngồi trong thư phòng, tay cầm một cuốn sách (ta chém, không biết tay nó cầm cái gì), trên bàn ánh nến chập chờn lưu chuyển

Xuyên thấu qua ánh nến là gương mặt tuấn tú, lãnh ngạo, thêm một phần âm nhu, tất cả lộ ra một vẻ âm hiểm khó lường

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa có quy luật: “Cốc cốc, cốc cốc, cốc cốc cốc”

Thương Nguyệt Lưu Vân ngược mắt, môi mỏng nhếch lên: “Đi vào”

Cánh cửa bị đẩy ra, một cô gái mặc áo choàng đi tới

Nàng kéo mũ áo choàng xuống, rõ ràng là gương mặt của Miểu Miểu

Nhẹ nhàng tiến lên, cung kính hành lễ: “Miểu Miểu gặp qua gia”

Thương Nguyệt Lưu Vân để cuốn sách trên tay xuống, tà khí nhộn nhạo ở đáy mắt, giọng nói tà mị: “Tới đây”

Miểu Miểu quỳ rũ nháy mắt, giương tay lên chạm vào mặt mình, thoáng chốc trong tay nàng có nhiều hơn một lớp da

Lần nữa xuất hiện là một gương mặt tuyệt mỹ, dưới ánh nến lung linh càng thêm động lòng người

Đi đến gần, Thương Nguyệt Lưu Vân đưa tay kéo thân thể mềm mại không xương của nàng đặt lên đùi mình, thân mật hôn đôi môi đỏ tươi

Cánh tay trắng nõn choàng cổ Thương Nguyệt Lưu Vân, nàng khẽ ưm một tiếng, cả thân thể dán sát vào hắn

Hai người giống như xa cách lâu ngày, nhiệt tình dây dưa qua lại

Trong thư phòng ít đi vẻ nghiêm trang ngày thường, nhiều hơn một vẻ kiêu diễm

Tiếng thở dốc lúc cao lúc thấp, lúc nặng lúc nhẹ

.....

Một hồi lâu sau tất cả lại trở về vẻ bình tĩnh

Miểu Miểu quần áo xốc xếch tựa vào ngực Thương Nguyệt Lưu Vân, đôi tay trắng nõn ở trước ngực hắn vẽ vòng tròn

“Gia có nhớ Miểu Miểu không?”. Âm thanh kiều mị xen lẫn chút lười biếng của nàng vang lên

Thương Nguyệt Lưu Vân tà mị vỗ về làn da mềm mại của nàng: “Người nói đi?”

Hắn vuốt ve khiến Miểu Miểu cười khanh khách không ngừng, nàng nhéo gương mặt tuấn tú của hắn, sáng giọng: “Đáng ghét”

Một hồi kích tình qua đi, Miểu Miểu từ từ ngồi thẳng lưng, vẻ mị hoặc trên gương mặt cũng từ từ biến mất

“Gia, Lạc vương gia đã đem Thương Quan Lạc Lạc về Lạc vương phủ, còn an bài nàng ở tại Truy Nguyệt lâu dành cho vương phi tương lai, Lạc vương gia xem ra rất coi trọng Thương Quan Lạc Lạc, ta nghĩ..... Có lẽ chúng ta nên kiểm tra xem Lạc Lạc trong lòng Lạc vương gia đến tột cùng là có vị trí như thế nào”

Nghe vậy, Thương Nguyệt Lưu Vân liền thu lại bàn tay đang làm loạn, trở nên nghiêm chỉnh: “Người có ý kiến gì hay?”

Miểu Miểu cắn đôi môi mỏng của hắn một cái, ngạo nghễ nhìn hắn: “Dĩ nhiên, ta có làm người thất vọng bao giờ chưa?, ta muốn dùng danh hiệu Diễm Nương trước kia trên giang hồ đi dò xét Lạc vương phủ, thuận tiện đối với tiểu nữ oa vương phi kia xuống tay, nhìn xem hắn có phản ứng gì”

Thương Nguyệt Lưu Vân gật đầu: “Ta bảo vài trợ thủ đến giúp người, nếu như có thể.....”

“Giết chết Lạc vương gia là tốt nhất, đúng không”. Miểu Miểu đón lời của hắn

“Người hiểu ta ngoài người ra thì không còn ai” Thương Nguyệt Lưu Vân cuồng tiếu vồ lấy đôi môi của nàng Một hồi lâu, Miểu Miểu thở dốc phì phò, làm nũng nói: “Nhưng giết chết Lạc vương gia ta thành tội phạm truy nã rồi sao?”

“Không phải còn có ta sao?” Thương Nguyệt Lưu Vân tự tin nhún mày

“Ha ha....người là tuyệt nhất”

Miểu Miểu cười duyên

Đổ cả thân thể vào ngực hắn, đôi tay thon nhẹ nhàng lột bỏ y phục vốn chỉ có một nửa của hắn, hai người lần nữa triển miên

Ngoài cửa, màn đêm yên tĩnh lạnh nhạt

Trong phòng, nhiệt độ như sóng triều không ngừng tăng cao

66. Chương 66: Ngoan Độc

Những cánh hoa Dạ Lai Hương lượn lờ trong gió rồi rơi xuống tô điểm cho con đường được lát đá cuội bên dưới

Dọc theo đường nhỏ u tĩnh, Thương Nguyệt Vô Triệt hướng Phi Tinh lâu đi tới

Đến trước cửa phòng, bước chân hắn dừng lại, trông mắt đen trở nên sắc bén nhìn chằm chằm vào cánh cửa Nghiêng tai lắng nghe chốc lát, môi mỏng của hắn mơ hồ nhếch lên một nụ cười vui vẻ

Đưa tay đẩy cửa, hắn bước vào, chưa đi được mấy bước đã thấy từ bên trong một bóng dáng nhỏ nhắn vọt tới

“Vô Triệt ca ca, người về rồi” Khuôn mặt Lạc Lạc tràn đầy vẻ tươi cười, chạy nhanh tới nhào vào lòng hắn Thương Nguyệt Vô Triệt nhún mày, đuôi mắt khẽ liếc đến bàn tay nhỏ bé đang lạng lẹ muốn làm chuyện xấu của nàng

Đáy mắt tinh quang chớp lóe, một tay thuận thể ôm lấy nàng, một tay kia giữ chặt lấy bàn tay đang làm chuyện xấu của nàng

Bàn tay nhỏ bé đang cầm viết màu bị nắm lấy, nàng đau đến hít một ngụm khí

“Ai da, đau quá!”

Hắn vẫn không buông nàng ra, thoáng chuyển thể liền đem bàn tay nàng kéo đến trước mặt hắn

“Tiểu oa nhi, người cầm viết màu là chuẩn bị muốn vẽ bậy lên người ta sao?” Hắn cười cười, nói một câu liền trúng tim đen

Bị người ta tại bắt tại trận, Lạc Lạc chuyển động con người, ha ha cười không ngừng

“Vô Triệt ca ca, sao người lại nói như vậy, người ta chẳng qua là ở trong phòng chờ người có chút buồn chán, liền cầm bút luyện thư pháp giải sầu, thấy người về hưng phấn quá nên quên đặt xuống á”

Khóe môi hắn ý cười sâu hơn, nhưng vẫn làm khuôn mặt lạnh lùng hỏi: “Thật sao?”

Vừa đưa ra giọng nói hoài nghi, tay của hắn bỗng nhiên tăng thêm chút lực, làm cổ tay nàng vang lên canh cách

“A.....” Lạc Lạc đau đến cả khuôn mặt tái nhợt

Hắn thờ ơ cười nhạt, tròn đen sắc bén nhìn cây bút trong tay nàng: “Nhưng ta nhớ hình như cây bút này không có trong phòng ta. Tiểu oa nhi, ngươi còn tiếp tục che giấu sao? Nói thật sẽ được khoan hồng”

Lạc Lạc đau đến xuýt xoa, không khí vào thì ít mà ra thì nhiều

“Ta ta....ta không...á.....”

Nàng chưa nói hết câu, đột nhiên từ cửa sổ nhảy vào ba đạo bóng đen, đao kiếm sắc lạnh chém tới

“Oa a..!” Lạc Lạc sợ đến la hoảng lên

Thương Nguyệt Vô Triệt lập tức buông nàng, đẩy nàng ra phía sau, ngón tay búng ra, làm mũi kiếm đang đâm tới lệch vị trí

“Keng ——” tiếng kiếm minh bén nhọn chói tai

Kiếm bị đánh lệch vị trí, thích khách kia ánh mắt càng trở nên hung ác, chỉ huy những người khác: “Giết chết hết bọn chúng!”

Hai tên thích khách kia nghe lệnh liền lập tức hướng Lạc Lạc đang đứng phía sau công kích

Lạc Lạc liếc mắt, chạy nhanh về phía Thương Nguyệt Vô Triệt: “Vô Triệt ca ca, cứu mạng ta, bọn chúng muốn giết ta”

Nàng nắm chặt lấy một góc y phục của hắn, vội vàng chạy theo bước chân hắn

Bên cạnh có một người chạy tới chạy lui làm động tác của hắn có chút chậm trễ

Hắn vung tay, đem Lạc Lạc đẩy ra, nhàn nhạt nói: “Tiểu oa nhi, ngươi làm ảnh hưởng ta giết địch”

Lạc Lạc bị cái phát tay của hắn làm cho bước chân lảo đảo, thiếu chút nữa là ngã nhào

Nàng trợn to hai mắt, không dám tin nhìn bóng hình áo trắng phiêu phiêu giống như thần tiên công tử không dính chút bụi trần.

Hắn....Thật đúng là điên rồi!

Quay đầu, hai cây kiếm liền đồng loạt hướng nàng chém tới

Nàng thất kinh, vội vàng lộn một vòng trên mặt đất, hiểm hiểm tránh qua được một kích

“Ngân Diện ca ca, mau lại đây cứu ta....á...thảm rồi! thảm rồi! Ngân Diện ca ca....”

Nàng ôm đầu chạy tán loạn khắp nơi

“Không dễ chơi, không dễ chơi, các người quá mạnh mẽ, ta còn không mạnh bằng các người, các người lấy lớn hiếp nhỏ...” Nàng vừa tránh né vừa nói lảm nhảm

“Xoẹt...rầm!” Một âm thanh vang lên, cả cái bàn đi chập đút làm nàng hốt hoảng tránh né

Nhìn cái bàn bị chém tan tác, Lạc Lạc nuốt nước miếng một cái, cố gắng để bình trấn định lại

“Hừ hừ, lão hổ không phát uy người xem ta là mèo bệnh”

Nàng tức giận hừ hừ lẩm bẩm, bàn tay cẩn thận lôi ra một trái bom nhỏ

“Đây là sản phẩm mới của ta, ta sẽ cho các người nếm thử chút mùi vị!”

Tiếng nói vừa dứt, nàng nhắm ngay một người trong bọn đó, đem tiểu bom trong tay ném ra

Nhưng mà, tốc độ của nàng làm sao bì kịp khinh công của người ta

Người bị nhắm vào khẽ vận khinh công, nhẹ nhàng tránh khỏi trái bom

Trái bom rơi vào một góc, bùm một cái liền nổ tung thành một lỗ nhỏ, khói bụi mù mịt

Đột nhiên có tiếng động lớn làm những người khác rối rít nhìn về phía nàng, nhất là đám thích khách đang đối phó Thương Nguyệt Vô Triệt

“Thì ra là như vậy!” Thích khách kia lạnh lùng thốt ra một câu, ngay sau đó liền thay đổi phương hướng đi giết Lạc Lạc

Hai gã thích khách khác rất ăn ý ngược lại đi cuốn lấy Thương Nguyệt Vô Triệt.

Lạc Lạc buồn bực kêu: “Không phải đâu, tại sao người không đi giết hần, ta chỉ là đứa bé không có khả năng gây hại đến các người, người đi giết hần đi!”

“Hừ!”

Thích khách lạnh lùng hừ một tiếng, ánh mắt nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt khẽ nheo lại, hiện lên một tia dò xét

“Vèo!” thích khách hạ xuống, kiếm liền hướng ngực Lạc Lạc đâm tới

Đường lui bị phong tỏa, Lạc Lạc căn bản không còn đường nào tránh khỏi, chỉ có thể trơ mắt nhìn thanh kiếm kia đâm tới

Tia sáng khẽ thoảng qua đuôi mắt Thương Nguyệt Vô Triệt, hần quay đầu nhìn sang, chống lại ánh mắt cười lạnh của thích khách, đôi mắt chột lóe

Hần nheo mắt, trở tay hướng Lạc Lạc đánh ra một chưởng, so với tốc độ của thanh kiếm càng nhanh hơn

“Phốc!” trước ngực trúng một chưởng, Lạc Lạc nôn ra một ngụm máu tươi, lão đảo ngã về phía sau

Nàng không thể tin nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt, nhìn hần ánh mắt lạnh lùng, nàng cảm thấy tim khẽ đau nhói, một cảm giác buồn buồn nảy sinh.

Thương Nguyệt Vô Triệt....

Nàng thật hận giờ phút này không thể cũng cho hần một chưởng để hần ném thử chút hương vị! Không cứu nàng thì thôi, vậy mà lại trước khi nàng chết bổ thêm một đao

“Người....” Thích khách kia kinh ngạc nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt sững sốt một chút, dù thế nào hần cũng không nghĩ Thương Nguyệt Vô Triệt lại làm ra hành động như thế

Trong lúc đám thích khách kinh ngạc, Thương Nguyệt Vô Triệt lập tức thoát khỏi hai gã thích khách, có xu thế đến gần Lạc Lạc

Nhìn thấy hần ép tới đây, thích khách kia lập tức hồi hồn, huy kiếm tiếp tục chém Lạc Lạc

“ A — Ngân Diện ca ca người chết nơi nào rồi?” Lạc Lạc tuyệt vọng nhắm mắt lại mắng

“Xoẹt!” một tiếng, kiếm phong hình như vừa chém trúng thứ gì

Ngay sau đó, Lạc Lạc chỉ cảm thấy trên mặt mình hình như dính thứ gì âm ẩm, mang theo mùi tanh từ gò má trượt xuống

67. Chương 67: Mệnh Trung Chú Định

Nàng hoảng sợ mở mắt, nhìn thấy tay trái Thương Nguyệt Vô Triệt bị chém một kiếm thật dài, máu tươi chảy ròng ròng

Hần...cứu nàng?

Lạc Lạc nghi ngờ, buồn bực, mơ hồ,....

Rốt cuộc hần đang làm gì? Một lúc thì mặc kệ sống chết của nàng, một lúc thì giúp nàng đỡ kiếm

Thương Nguyệt Vô Triệt hoàn toàn không để ý đến vết thương, hần ôm lấy Lạc Lạc, xoay người bay vút lên, trên không trung lại xoay người, một thanh lợi kiếm từ trên tay hần tung ra

“Tìm chết”

Gương mặt tuần tú của hắc âm lãnh, tái nhợt như một tờ giấy lợi kiếm trong tay vung vẩy, nhanh đến mức chỉ thấy được hư ảnh. Kiếm hoa vẩy ra xinh đẹp hướng về phía tên thích khách.

Kiếm khí bén nhọn làm tên thích khách kinh hãi, liên tiếp lui về phía sau mấy bước mới đứng vững lại được. Nhìn chuôi kiếm bằng hàn sáng lóa, kiếm khí đùng đưa, tên thích khách nhú mày, quay đầu quát khẽ: “Rút lui”

Mệnh lệnh vừa hạ, ba tên thích khách như lúc mới đến phóng ra cửa sổ dần biến mất trong màn đêm

Tất cả lại khôi phục an tĩnh

“Tay của người...” Lạc Lạc có chút do dự, không biết nên nói gì

Hắc kì quái như thế, hại nàng không biết nên tìm hắc tính sổ hay là nên cảm tạ hắc?

Thương Nguyệt Vô Triệt nhìn nàng, đôi môi mỏng tuần mỹ nâng lên, cột nhả cười: “Tiểu oa nhi, còn không xuống, người muốn ở trên người ta đến bao giờ, người lên cân, có chút nặng”

Nghe vậy, Lạc Lạc bùm một cái nhảy lên trên đất, buồn bực nhìn chằm chằm hắc

Hắc tự tay kéo ống tay áo bên trái của nàng, nhìn tay trái nàng có một vết sẹo, sau đó nâng tay trái của mình lên, buồn bực nói: “Tiểu oa nhi, hiện tại tay của chúng ta có vết thương giống nhau, thật đúng là mệnh trung chú định một đôi”

Lạc Lạc có chút sững sờ nhìn vết thương của hắc đang không ngừng chảy máu, lại nhìn một chút vết sẹo của mình

Chỉ chốc lát sau, nàng bữu môi rút tay về

“Mới không phải. Mệnh trung chú định với loại người lòng dạ độc ác như người chẳng phải mệnh ta rất khổ sao”

Lạc Lạc châm chọc nhướn đuôi lông mày, đồng thời đưa tay lau máu nơi khóe miệng, mới vừa rồi chính là bị một chưởng của hắc đánh hộc máu!

Hắc nhướn nhướn mày, nhàn nhạt quét mắt nhìn động tác của nàng sau đó trực tiếp tự xử lý vết thương của bản thân

“Tiểu oa nhi, ta không phải đã giúp người sống sờ sờ đứng đó nói chuyện với ta sao?”

Một cổ tức khí ngăn ngang ngực, Lạc Lạc siết chặt quả đấm: “Một ngày nào đó ta sẽ học được cách tự bảo vệ mình!”

Người nơi này ai cũng có một thân võ công cao cường, nàng cũng phải làm ình có một thân bản lãnh để không bị người khác khống chế

Vừa xử lý vết thương, Thương Nguyệt Vô Triệt vừa thỉnh thoảng ngược mắt nhìn nàng, đối với vẻ miễn cưỡng của nàng cũng thu hết vào mắt

A.....

Tiểu oa nhi của hắc trở nên càng mạnh càng tốt nha

“Mới vừa rồi người gọi Ngân Diện ca ca là người nào?” Hắc giống như tùy ý hỏi

Lạc Lạc giả ngu nhìn hắc: “Cái gì Ngân Diện ca ca? A! là do ta quá gọi bừa, ta cũng không biết hắc là ai, thích gọi liền gọi”

Nàng có chút kiên quyết nhướn cao lông mày, rõ ràng là sẽ không nói cho hắc biết chút gì về Ngân Diện

“Hả” Hắc nhẹ nhàng phát ra một đơn âm

“Ta đi, nơi này không dễ chơi, ta muốn đi ngủ, người từ từ xử lý vết thương của người đi”

Nói xong, nàng xoay người đi ra ngoài

Động tác của hắn còn nhanh hơn, cánh tay bị thương đưa đến trước mặt nàng, âm thanh đậm nhiên từ từ hỏi: “Tiểu oa nhi, không phải là người nên giúp phu quân của người bằng bó vết thương?”

Nhìn hộp cứu thương lộ ra hai miếng băng màu trắng, dưới ánh sáng hình như nó “sáng ngời” nha, Lạc Lạc độc ác nhìn.

Sau hai ba lần vòng vòng cuốn cuốn, sau đó Lạc Lạc lại “ra sức” thật mạnh thắt chặt

Hắn hít vào một hơi, nhưng không có lên tiếng, chỉ mỉm cười nhìn nàng

Lạc Lạc hất cằm lên: “Đây gọi là kỹ thuật băng bó”

Chợt, hắn một tay lấy ra viên thuốc, ở trên người nàng điểm hai cái, động tác rất nhanh liền cho thuốc vào miệng nàng, làm nàng nuốt xuống

“Người.....” Lạc Lạc che cổ họng trừng mắt nhìn hắn

Hắn rút cuộc cho nàng ăn thứ gì?

“Tiểu oa nhi, đừng nhìn phu quân của người như vậy chứ, thật đau lòng a, ta chỉ là có lòng tốt cho người ăn một viên thuốc trị nội thương thôi mà”

Nghe vậy, Lạc Lạc liếc nhìn hắn một cái: “Mèo khóc chuột, cho người khác một đao liền tỏ ra tốt bụng, thật nực cười!”

Nàng rất không khách khí đẩy tay của hắn, bước chân rất nhanh rời đi

Nhìn bóng dáng nho nhỏ biến mất nơi cửa, nụ cười trên mặt Thương Nguyệt Vô Triệt từ từ biến mất

Trong đầu hiện lên hình ảnh tên thích khách kia đâm kiếm hướng Lạc Lạc nhưng lại nhìn hắn

“Sút sọc như vậy cũng đòi dò xét ta....” Hắn chê cười

.....

Trở lại Truy Nguyệt lâu, Lạc Lạc thở phì phò hướng về phía cửa sổ kêu: “Ngân Diện ca ca!”

Ngân Diện rất nhanh liền xuất hiện

Lạc Lạc nâng cằm hung hăng nhìn chằm chằm hắn: “Ngân Diện ca ca, vừa rồi sao người không xuất hiện cứu ta? Có phải người không muốn làm hộ vệ của ta nữa?”

Ánh mắt hắn quét về phía Phi Tinh lâu, trông mắt đen khê thu liễm, giọng nói bình tĩnh không chút gợn sóng: “Thập Tam vương gia có thể bảo vệ người”

“Hắn? Trông cậy vào hắn giúp không bằng trông cậy vào ông trời cho thiên lôi giết chết tên thích khách kia!” Lạc Lạc xem thường hừ nhẹ

Hắn quay đầu nhìn nàng, mí mắt không nói gì, đôi con ngươi đen thẳm sâu không thấy đáy

Nhìn bộ dáng trầm mặc của hắn, mi tâm Lạc Lạc cau lại

“Ngân Diện ca ca, tối nay hình như người có chuyện”

“Không có” Hắn trả lời rất nhanh

Đôi mắt sáng ngời, trong vắt của Lạc Lạc trợn to: “Có! Người hôm nay là lạ”

“Không có” Hắn đồng dạng buông ra một đáp án

“Người.....Được rồi được rồi, người đi đi, bây giờ nhìn người cảm thấy thật chướng mắt, hừ!”

Lạc Lạc lưu loát đóng cửa sổ, bộ dạng nhắm mắt làm ngơ

Nàng ngồi vào bàn, lấy ra ly trà uống một ngụm thật lớn: “Không muốn làm hộ vệ ta cũng không cần miễn cưỡng, đồng ý rồi lại một mực chối, thật không có nghĩa khí”

Đưa tay vuốt vuốt ngực, nơi trũng chũng có chút không thoải mái nhưng dù sao cũng đỡ hơi ban nãy một chút

Suy nghĩ một chút, Thương Nguyệt Vô Triệt khi đó cho nàng một chưởng cũng giúp nàng thoát khỏi mũi kiếm của tên thích khách kia, đồng thời còn làm phân tán sự chú ý của chúng

Sau đó thì Thương Nguyệt Vô Triệt có đủ thời gian để cứu nàng

Chỉ là.....Thương Nguyệt Vô Triệt kia thủ đoạn thật điên cuồng

Cho nên, tự mình bảo vệ mình mới là tốt nhất!

.....

Trong một góc tối bí ẩn, hai bóng người đang đứng, mái tóc bạch kim dưới trăng có chút quỷ dị

Một người trong đó đưa lưng về phía một người khác: “Tiểu Thiên, ngươi có làm Lạc Lạc phát hiện ra sơ hở nào không?”

“Hồi môn chủ, không có bất kỳ sơ hở” Dạ Tiểu Thiên kéo xuống mái tóc trắng, thuận tay lột luôn miếng mặt nạ da người, để lộ gương mặt cương nghị của hắn

“Rất tốt, ngươi trở về đi”

“Vâng”

68. Chương 69: Ta Muốn Gả Cho Người

Bóng đêm, đột nhiên gió thổi mây phun, tầng mây cuộn cuộn che đi trăng tròn.

Đem mặt đất vốn đã đen sẫm trở nên càng thêm u ám, đưa tay không thấy được năm ngón.

Lạc Lạc đang vui ở trong chăn mà ngủ, lại đột nhiên bị sấm chớp hiện ra trên bầu trời xẹt ngang mắt.

Nàng mở choàng mắt, muốn đánh thiên lôi lúc trời mưa sao?

Trừng mắt nhìn, nàng kéo chăn, tìm đập bất an, mắt hướng ra ngoài màn che cửa sổ.

Nhưng mà, một bóng đen đứng ở đầu giường, chặn tầm mắt của nàng.

“A...”

Nàng theo bản năng hoảng sợ.

Động tác của đối phương nhanh hơn, dùng tay che lại âm thanh từ miệng nàng thoát ra, cúi đầu dùng tiếng nói nhẹ nhàng: “Không phải sợ, ta là Ngân Diện.”

Nghe được thanh âm của hắn, Lạc Lạc thu hồi cái tát chuẩn bị vung lên.

Nàng nhanh như chớp đứng lên, đồng thời bắt lấy tay hắn.

Dụi dụi con mắt, nàng nhìn sát vào gương mặt hắn.

Trong bóng tối, rõ rệt nhìn thấu mái tóc bạc trắng của hắn, dùng tay sờ lên mặt hắn, đi lên, mò lấy mặt nạ của hắn, từng cái một xác nhận thân phận của hắn.

Ở nơi nàng không thể nhìn thấy, Ngân Diện khẽ cong lên môi mỏng, lộ ra một tia nếp nhăn trên mặt khi cười, đứng bất động, để mặc bàn tay nhỏ bé của nàng ở trên mặt cùng tóc hắn tùy ý muốn làm gì thì làm.

Vuốt nhẹ một hồi xong, Lạc Lạc hài lòng thả tay xuống, quả nhiên là Ngân Diện ca ca.

Thuận theo động tác khi nãy, nàng vênh lên cái miệng nhỏ nhắn kéo y phục của hắn: “Ngân Diện ca ca, huynh thế nào khuya khoắt mà chạy đến dọa người a?”

Ngân Diện không trả lời, chỉ là đưa tay dò xét về phía cổ tay nàng.

“Người bị nội thương.”

Nhắc đến việc này Lạc Lạc liền muốn tức giận: “Đúng vậy, bị phu quân trên danh nghĩa đánh! Gia bạo cứ như thế sinh ra!”

Hắn đề lại bả vai của nàng để cho nàng ngồi trở lại trên giường, sau đó cũng ngồi lên.

“Đừng nhúc nhích, ta giúp ngươi vận công chữa thương, rất nhanh thì tốt rồi.”

Nói xong, hai tay hắn nhẹ nhàng dán lên lưng Lạc Lạc, dùng tay vận công, không bao lâu, một luồng khí nóng theo lòng bàn tay hắn truyền về phía nàng.

Lạc Lạc từ từ cảm thấy lòng ngực sướng khoái, cơn đau âm ỉ khi nãy cũng từ từ biến mất.

“Ngân Diện ca ca, huynh đối với ta thật tốt!” Lạc Lạc nhin không được thốt lên.

“Đừng nói chuyện, nên tập trung tinh khí mới tốt.” Hắn nhẹ nhàng nhắc nhở nàng.

“Vâng.” Lạc Lạc khéo léo tiếp tục nhắm mắt lại, nghe theo hắn mà tập trung tinh khí.

Ngoài cửa sổ, sấm chớp càng không ngừng xẹt qua bầu trời, căn phòng âm u thỉnh thoảng lóe lên ánh sáng chói rọi, chiếu lên mái tóc trắng cùng gò má tuấn mỹ của hắn.

Cũng chiếu sáng gò má xinh đẹp, hiện rõ nếp nhăn trên khuôn mặt khi cười của nàng.

Hai người cứ như thế an tĩnh, thoát nhìn thân cận mà hài hòa.

Qua một hồi lâu, hắn từ từ bắt đầu thu lại chân khí...

Nhưng vào lúc này, bầu trời tối đen đột nhiên vang lên tiếng sấm —

“Ầm ầm!”

Lạc Lạc cơ hồ là theo phản xạ mà mở mắt, đáy mắt nhất thời nhảy ra sợ hãi, đồng thời không khỏi kinh hô lên tiếng: “A...”

“Rầm rập ừng ừng...”

Tiếng sấm liên tiếp, khiến Lạc Lạc triệt để luống cuống.

Cảm giác được cơ thể nàng run lên, Ngân Diện mơ hồ nhíu lại mi tâm.

Để không cho nàng chịu sự phản ngược của chân khí, hắn ngưng khí tại đầu ngón tay, cấp tốc ở trên lưng nàng điểm mấy huyệt đạo.

Đầu ngón tay vừa rời khỏi, Lạc Lạc liền yếu ớt mà ngã xuống.

Hắn đưa tay ôm lấy nàng, động tác rất nhanh mà dò xét mạch đập của nàng.

Không có việc gì...

Hắn âm thầm thở dài một hơi, hạ mắt nhìn chăm chú cánh tay nàng tái nhợt mà run rẩy nắm lấy xiêm y của hắn, mắt có chút mê ly, tựa hồ có chút sợ hãi.

“Lạc Lạc, ngươi làm sao vậy? Chỉ là sét đánh, không phải sợ.” Hắn có chút vụng về an ủi nàng.

Nàng càng thêm tiến vào trong ngực hắn, trong đầu không ngừng hiện lên một màn bom nổ thịt nát xương tan, sợ hãi tột độ chiếm cứ ý thức của nàng.

“Ca ca, cứu ta, cứu Lạc Lạc.....Lạc Lạc không muốn chết, không muốn rời khỏi ca ca.....”

Giọng nói của nàng run run nói lời mê sảng, viền mắt lóe lên nước mắt sợ hãi, bất lực mà rúc sâu vào lồng ngực hắn tìm kiếm cảm giác an toàn.

Đem lời nói mớ của nàng đầy đủ mà thu vào tai, Ngân Diện thần nhiên nhăn mày.

Nàng tại sao đột nhiên lại sợ hãi như thế? Lẽ nào đã từng gặp chuyện khiến nàng rất sợ hãi sao?

Nhìn ánh mắt ngập nước đã hoàn toàn mất đi sắc thái, chỉ có tràn đầy kinh hoàng trong mắt.

Tiếp xúc với thân thể nhỏ nhỏ lạnh run, vùi ở trong ngực của hắn, làm hắn rõ ràng cảm giác được từ trên người nàng phát ra sợ hãi tột độ.

Một loại cảm giác mềm mại không thể tả nhét đầy trái tim, hắn vươn cánh tay đem nàng chặt chẽ mà vòng ôm vào trong ngực, khe khẽ nhẹ nhàng vỗ về đầu nàng.

“Đừng sợ, ta ở chỗ này, ta sẽ bảo hộ ngươi, không phải sợ.....”

Giọng nói khe ôn nhu, rất nhẹ, như núi xa mây trắng thông dong chảy qua, chợt xa chợt gần, rất nhu hòa truyền vào trong tai Lạc Lạc.

Nàng trở tay nắm chặt tay ấm áp to lớn của hắn, ngược mắt, dựa vào bản năng ỷ lại vào hắn: “Huynh thật sự sẽ bảo hộ ta sao? Lạc Lạc sợ.....”

Con người trong suốt nhận nhạo chút nước mắt dịu dàng, khiến cho nét lãnh khốc của hắn không khỏi mà nhu hòa lại.

Nhìn mắt nàng tràn đầy ỷ lại, hắn kim lòng không đậu mà cuối đầu, môi mỏng nhẹ nhàng in tại mi tâm của nàng.

“Sau này nếu như sợ, ta sẽ ở bên cạnh ngươi bảo hộ ngươi.”

“Thật vậy chẳng? Sẽ không đem ta ném cho tên bại hoại Thương Nguyệt Vô Triệt bảo hộ sao?”

Trong lòng sợ hãi, nàng đột nhiên nhớ rất kỹ chuyện này.

Ngân Diện sửng sốt một chút, thật sâu nhìn chăm chú vào nàng, đáy mắt có mạch nước ngầm phức tạp.

Hồi lâu, mắt nàng ngập nước nhìn hắn soi mói, hắn đem nàng ôm chặt.

“Không cần lo lắng, ta sẽ không để cho Thương Nguyệt Vô Triệt xúc phạm tới huynh.”

Lặng lặng nhìn con người đen thâm thúy của hắn, mặc cho tiếng sấm ngoài trời ở bên tai không ngừng xẹt qua, Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy có chút an tĩnh.

Lý trí, chậm rãi thu hồi.

Nàng trừng mắt nhìn, tiếp tục xem hắn, nhìn hắn cũng đang chuyên chú nhìn mình, sấm sét xẹt qua trong lúc đó, thấy trong con người đen có hình ảnh của nàng, rất rõ ràng, hơn nữa.....Duy nhất.....

Sau một lát, nàng đột nhiên nảy ra một quyết định, chính là hắn!

Nàng không nên gả cho Thương Nguyệt Vô Triệt, nàng phải gả cho Ngân Diện!

Ngước cổ lên, nàng nhanh chóng hôn lên môi của hắn, nặng nề mà ‘moa’ một cái.

Trong lúc hắn còn đang sửng sốt, nàng kiên định nhìn hắn nói: “Ngân Diện ca ca, chờ ta, ta muốn gả cho huynh!”

69. Chương 70: Ôm Nhau Ngủ

“Ừm ừm...”

Tiếng sấm kéo dài không ngừng, từng tiếng vang ở ngoài cửa sổ.

Lạc Lạc rúc vào trong lồng ngực Ngân Diện, một đôi tay nhỏ bé gắt gao ôm lấy hông của hắn.

Qua hồi lâu, Ngân Diện từ chấn kinh (rung động + kinh ngạc) nàng mang lại cho hắn mà hồi phục lại tinh thần.

Hắn không tự chủ đưa tay nhẹ nhàng phủ một chút lên môi của mình, mơ hồ, hắn hình như còn có thể cảm thấy môi nàng non nót mềm mại rơi trên môi hắn.

Tâm tình cuộn cuộn một chút cảm giác rung động, trong bóng tối, gương mặt tuần của hắn tú âm thầm ứng đỏ.

“Lạc Lạc, nàng.....Thật sự hy vọng gả cho ta?”

Vốn là muốn cự tuyệt, vậy mà, lời nói ra, lại thành hỏi tới.

Lạc Lạc dùng gương mặt cọ xát lồng ngực của hắn, ngẩng đầu nhìn hắn, con ngươi trong suốt tràn đầy nghiêm túc.

“Ừm, ta nhất định phải gả cho Ngân Diện ca ca, Ngân Diện ca ca, huynh không thể đi lấy những nữ nhân khác nha!”

Nhìn đôi mắt sáng trong long lanh kia của nàng, Ngân Diện vẫn như cũ có chút chần chờ.

“NàngBiết mình nói những gì sao? Nàng còn nhỏ.....”

“Ta không nhỏ! Ta chính là muốn gả cho Ngân Diện ca ca, ta thích Ngân Diện ca ca, về sau cũng sẽ thích, vẫn thích!” Lạc Lạc kiên định nói.

Giờ phút này, trong mắt của nàng, không thấy giống như đứa trẻ ngu ngốc, thế nhưng lại để cho hắn.....Giống như thấy được sự thành thực của nữ nhân.

Trời ạ! Hắn đúng là điên rồi, tại sao có thể có cái nhìn hoang đường như vậy.

Nàng chỉ là một đứa bé...

Muốn cự tuyệt chấp nhất của nàng, nhưng.....Có một loại kích động để cho hắn đồng ý ——

“Được! Nàng lớn lên cứ coi như tân nương của ta, ta chờ nàng lớn lên, tuyệt không cưới người khác!”

Lời vừa ra khỏi miệng, hắn có chút ngây dại, đáy mắt có chút ảo não xẹt qua.

Buông tay muốn đẩy ra nàng, lại làm cho nàng ôm càng thêm chặt.

Lạc Lạc dính chặt vào hắn không thả, con mắt lóe sáng long lanh chăm chú mà nhìn lên hắn, để cho hắn không chỗ nào trốn chạy.

“Ngân Diện ca ca, ta nghe được, huynh hứa với ta, nam tử hán đại trượng phu nhất ngôn ký xuất tứ mã nan truy, phải chờ ta lớn lên, còn phải... Chờ ta khiến Thương Nguyệt Vô Triệt đem hôn sự hủy bỏ, ta nhất định có thể để cho hắn hủy bỏ hôn sự đấy!”

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Lạc Lạc lóe lên tia hung ác kiên quyết.

Vì Ngân Diện ca ca của nàng, nàng nhất định sẽ... Không từ thủ đoạn nào!

Thấy được tia lạnh lùng nơi đáy mắt nàng, thân hình của Ngân Diện cứng lại một chút, mấp máy môi, sắc khí trong con ngươi phức tạp khó giải.

Hết thấy mọi thứ, không biết còn có thể nói cái gì, hắn chỉ lựa chọn trầm mặc.

“Ừm ừm...” Tiếng sấm càng ngày càng vang, cũng đúng lúc cắt đứt một khắc khiến người ta không biết làm sao này.

Lạc Lạc vẫn còn có chút sợ co rút thân thể.

Nàng đáng thương nhìn hắn: “Ngân Diện ca ca, tối nay huynh lưu lại bồi Lạc Lạc ngủ có được hay không?”

Bồi nàng ngủ?

Lỡ tai Ngân Diện không khỏi có chút đỏ lên, hắn lảng lảng nhìn khuôn mặt thanh lệ khả ái của nàng, ở trong bóng tối, trong tâm mắt của hắn, ngây thơ vô tư như vậy, giống như Tiểu Tinh Linh không dính khói bụi trần gian.

Cùng nàng cùng nhau ngủ, mặc dù nàng còn nhỏ, nhưng là.

Từ chối một lúc lâu, hần mới có chút khó khăn mở miệng: “Được rồi, ta bồi nàng, nàng ngoan ngoãn đi ngủ.”

Trong lúc vô tình, hần hình như đem hai chữ “Ngoan ngoãn” nói có chút tăng thêm hồn nhiên mà không biết.

Lạc Lạc lại lưu ý đến.

Nhìn ánh mắt như rất khó xử của hần, Lạc Lạc không nhịn được bật cười.

“Ngân Diện ca ca, huynh còn tưởng rằng ta một đứa bé có thể đối với huynh làm những thứ gì sao?”

Nói xong lời cuối cùng, nàng cố ý mở to mắt nhìn, rất vô tội, nhưng là ý tứ nào đó lại hết mức rõ ràng.

Ánh mắt của nàng khiến Ngân Diện nói chuyện cũng ê a: “Không có. Không có làm cái gì, ngủ đi.”

Nói xong, hần lại là người nằm xuống đầu tiên, giống như đang trốn tránh cái gì.

Thấy thế, Lạc Lạc có chút vui vẻ.

Thì ra. Ngân Diện ca ca mặt lạnh là một nam nhân xấu hổ lại ngây thơ nga, nga.Thì ra là huynh ấy còn có một mặt đáng yêu như vậy.

Thấy hần nhắm mắt lại, Lạc Lạc len lén cười nhẹ một tiếng, cũng rất mau tiến vào trong chăn, thuận thế tiến vào trong ngực của hần.

Nàng không có nhắm mắt lại, chỉ là thẳng tắp quan sát mặt nạ màu bạc trên mặt hần.

“Ngân Diện ca ca, chúng ta về sau là phu thê, huynh. Có thể hay không cho ta xem bộ dáng của huynh a, ta sợ về sau sẽ tìm lộn lão công nha.”

Hần cơ hồ là lập tức mở mắt, ánh mắt có chút thâm sâu: “Chuyện sau này. Sau này hãy nói thôi.”

Hần tránh nặng tìm nhẹ trả lời, vậy mà, trong ngữ điệu của hần, cũng là không có ý vị cự tuyệt.

Nhìn đầy mắt hần ẩn sâu phòng bị, Lạc Lạc có chút thất bại mân mê cái miệng nhỏ nhắn.

Đảo tròn mắt, nàng lại lạc quan mà cười cong môi.

“Vậy cũng tốt, vậy thì về sau ta lại nhìn lão công thân yêu.”

Mặc kệ hần trong lòng có phòng bị gì, nàng đều sẽ nhất nhất đánh vỡ!

.

Trầm mặc, thời gian tiếng sấm dần trôi đi.

Qua hồi lâu, Ngân Diện ở dưới chăn mền cầm bàn tay nhỏ bé của Lạc Lạc có chút run rẩy, cau mày thấp hỏi: “Lạc Lạc, nàng rất sợ sấm sét đánh?”

“Ừm, sấm đánh thật là đáng sợ, giống như muốn đem ta đánh chết.” Giọng nói của Lạc Lạc ở trong lòng hần tỉ mỉ truyền ra.

Nghe được chữ “chết”, thân thể của hần chấn động một chút, tính phản xạ nói ra thanh âm: “Ta sẽ không để cho nàng chết!”

Câu trả lời của Lạc Lạc là càng tiến sâu vào trong ngực của hần.

“Ngân Diện ca ca, Lạc Lạc cũng sẽ không khiến huynh chịu một chút tổn thương, tin tưởng Lạc Lạc nha.”

Nàng non nớt mà giọng nói nhu nhu mềm mại, có ý vị yêu kiều.

Vậy mà, chỉ có nàng biết, điều nàng phải làm. Là chân chính đối phó Thương Nguyệt Lưu Vân.

Nếu Ngân Diện ca ca muốn đối phó Thương Nguyệt Lưu Vân, vậy nàng liền giúp hần đối phó tên vô lại này.

Ngân Diện chỉ là nhè nhẹ vỗ về lưng của nàng, chậm rãi ôn nhu nói: “Ngoan ngoan ngủ đi, ta vẫn luôn ở cạnh nàng.”

Giọng nói trầm thấp từ tính rất ôn nhu, thôi miên Lạc Lạc.

Nàng ngáp một cái, mơ hồ nói: “Được, ta nghe lời ngoan ngoan đi ngủ.”

Chỉ chốc lát sau, bên tai, truyền đến thanh âm hít thở đều đặn của nàng.

Lúc này, hẳn mới buông thả sự bất đắc dĩ và phức tạp của chính mình mà nhìn khuôn mặt ngủ thỏa mãn của nàng, cúi xuống thở dài.

“Tiểu Oa Nhi.”

Một tiếng khẽ gọi rất thấp giống như vô ý thức từ giữa đôi môi mỏng của hắn thoát ra, xen lẫn tình cảm không giấu được.

70. Chương 71: Đại Náo Hậu Hoa Viên

Một ngày này, Hoàng Thượng tại hậu hoa viên bày tiệc liên hoan, ngoại trừ các ái phi của hoàng thượng, những hoàng tử, công chúa khác đều đến đông đủ.

Nhìn người ở chiếc bàn lớn thật dài kia, có thể thấy được trong hoàng thất đa tử đa tôn a!

Một lúc lâu, mọi người lại nhìn những món ngon tinh xảo trên bàn, không người nào dám vọng động chiếc đĩa, bởi vì hoàng thượng còn chưa nâng đĩa.

Lại nhìn kỹ, phát hiện trong đó có một cái ghế là trống không.

Hoàng thượng nhìn một chút cái ghế trống, tầm mắt rơi vào trên mặt Thương Nguyệt Vô Triệt ngồi bên cạnh.

“Thập Tam, sao vẫn chưa thấy Lạc Lạc? Rửa tay cần phải rửa lâu thế sao? Tất cả mọi người đều đang đợi nó, con đi xem thử tình hình, kẻo nó mau chóng nhập tiệc.”

Thương Nguyệt Vô Triệt đẩy mắt xẹt qua một tia bất đắc dĩ, lại xoay lướt qua.

Hắn hướng về phía những người khác đang ngồi cười làm lạnh một chút, sau đó chuyển sang hoàng thượng nói: “Phụ hoàng, các người dùng cơm trước đi, con rất nhanh sẽ đem nàng về.”

Hoàng thượng chân mày cau lại một chút, đối với Lạc Lạc chậm chạp không về có chút mất hứng, lại cũng chỉ là nhằm vào Lạc Lạc.

Thuận theo, hắn như cũ đối với Thương Nguyệt Vô Triệt vẻ mặt ôn hòa khoát khoát tay: “Được rồi, con đi nhanh về nhanh.”

Đợi Thương Nguyệt Vô Triệt rời đi một lúc, Lưu quý phi ngồi gần Hoàng thượng dùng giọng nói bất bình thay nói chuyện ——

“Hoàng thượng, người xem Tiểu vương phi này của Thập Tam vương gia cũng quá không hiểu lễ phép, lại muốn Hoàng thượng đợi nàng.”

Hoàng thượng còn chưa kịp nói chuyện, bên kia Hoàng hậu liền tiếp lời: “Lưu quý phi, Thượng Quan Lạc Lạc chỉ là một đứa bé, hơn nữa mới vừa được tuyển thành con dâu hoàng thất, từ trước đến nay chưa từng vào cung, đứa trẻ mười tuổi đâu thì hiểu cái gì, hoàng thượng chính là cửu ngũ chí tôn, tầm lòng đủ để chứa thiên hạ, đám con nít chính là không hiểu chuyện Hoàng thượng như thế nào lại để ở trong lòng đây.”

Một phen lời nói thổi phồng hoàng thượng xong, khiến hoàng thượng sắc mặt có chút khởi sắc.

Lưu quý phi cảm thấy bị lấp đề tài, có chút mất hứng, mới định nói lời nịnh bợ tiếp, lại làm cho Thương Nguyệt Lưu Vân bên người nàng âm thầm lôi kéo một ống tay áo.

“Mẫu hậu.” Hần âm thầm ý bảo nàng không nên nói nữa.

Tiếp thu được ám hiệu của nhi tử, Lưu quý phi mấp máy môi đỏ mọng, thiên kiều bá mị mà quăng cho Hoàng hậu một cái liếc mắt, cố ý dùng xinh đẹp đến thị uy trở lại.

Hoàng hậu đem tầm mắt quay hướng bên kia, không đáp lại.

Hoàng thượng không để ý hai người này đấu ngầm, hần tự tay vuốt vuốt chòm râu, mỉm cười gật đầu một cái: “Hai nàng đều là thê tử tốt của trẫm, lời của các nàng trẫm đều hiểu, tốt lắm, chúng ta không để ý tới những chuyện nhỏ nhặt kia, mọi người cùng vui vẻ hòa thuận dùng bữa đi.”

Nói xong, hoàng thượng liền cầm lên chiếc đĩa gấp thức ăn trước, những người khác mới lục đục động đũa theo.

.....

Thương Nguyệt Vô Triệt ở bên ngoài dạo một vòng, thủy chung không tìm được bóng người Lạc Lạc.

Hần ngăn lại một cung nữ đi ngang qua hỏi thăm: “Có hay không nhìn thấy Thập Tam vương phi?”

Cung nữ có chút nghi hoặc mà nhìn hần, ngữ điệu cung kính: “Thập Tam vương phi đã đi hậu hoa viên rồi.”

Kỳ quái, sao Thập Tam vương gia lại ở bên ngoài tìm Thập Tam vương phi?

Thương Nguyệt Vô Triệt lập tức quay đầu nhìn về hậu hoa viên sải bước chân đi.

Không biết vì sao, trong lòng hần mơ hồ có loại dự cảm chẳng lành, tiểu tử kia. Rất có thể sẽ gây ra phiền toái cho hần!

.....

Thương Nguyệt Vô Triệt đoán không sai một chút nào, Lạc Lạc đang chuẩn bị đại náo hậu hoa viên.

Nàng đứng ở phía sau lối vào vườn hoa, cúi đầu nhìn ba con chuột to béo dưới chân, một con trong đó có một cái chân đang bị sợi dây trói, mà một đầu khác của sợi dây thì nằm trong tay của nàng.

Thấy ánh mắt gian xảo của con chuột kia nhìn chằm chằm vào một bàn cao lương mỹ vị trước mặt, Lạc Lạc lộ ra một nụ cười khê quái dẫn.

Nàng không biến sắc đến gần phía trước, sau đó ở vị trí rất vừa vặn buông ra sợi dây trong tay, đồng thời kêu lên kinh hãi ——

“A. Có con chuột a, con chuột cắn người, muốn chết muốn chết, mau cứu mạng a!”

Tiếng kêu thất thanh chưa dứt, một chỗ khác đã xuất hiện tiếng kêu la càng lớn hơn ——

“A. Cứu mạng a, con chuột thật là lớn, người đâu mau tới ——”

“A —— con chuột nhảy lên rồi, a ——”

Các phi tử cũng bị ba con chuột to béo dọa sợ tới mức hoa dung thất sắc, mất đi đoan trang mất đi thanh tao lịch sự, cũng nhảy mũi chân thét lên.

“Hộ giá, hộ giá.” Thanh âm chói tai của bọn thái giám cũng ẩn chứa sự hoảng hốt.

“Ầm ầm.....”

Cái ghế bị đụng ngã lẩn, món ăn trên bàn bị thị vệ vung đao tan tác, mà mảnh vụn đồ ăn thì rơi xuống đầy đất.

Thương Nguyệt Lưu Vân mất lạnh nhìn hết thấy một màn này, cũng chỉ là che chở Lưu quý phi đứng ở một bên an toàn, không có bất kỳ ý xuất thủ.

Ánh mắt của hần rất nhanh liền khóa lại ở bên kia Lạc Lạc đang giơ chân, đáy mắt xẹt qua cười lạnh.

Thật là biết làm trò trẻ con! Bất quá. Đùa giỡn vẫn đúng là như một tuồng kịch!

Khi Thương Nguyệt Vô Triệt tại thời điểm chạy vào, thấy trước mắt một màn lung tung lộn xộn này, vẻ mặt luôn luôn vẫn đậm khinh phong trong nháy mắt sụp đổ.

Tên tiểu tử này. Quả nhiên tìm phiền toái đến cho hắn rồi!

Trong chớp mắt, ánh mắt của hắn chính xác không có lầm khóa lại trên người tên tiểu nhân còn đang diễn trò kinh khủng.

Nhìn nàng nhảy. . . .Thật đúng là hăng say!

Khóe miệng của hắn không nhịn được giật giật một chút, sắc mặt biến hóa trong nháy mắt, liền khôi phục trấn định.

Thuận theo, hắn hướng về phía Thương Nguyệt Lưu Vân, đối phương đang chăm chọc nhìn tới đây, hơn nữa hàm chứa một tia hả hê, còn có.....Quý kẻ bỏ đá xuống giếng.

Thương Nguyệt Vô Triệt khẽ mím môi, không biến sắc đi tới sau lưng Lạc Lạc, xách nàng qua một bên.

“Tiểu Oa Nhi, nàng đứng bên này liền an toàn.”

Hắn duy trì tư thế của người bảo hộ, một dạng giống như cái gì cũng không biết.

Lạc Lạc bị hắn mang tới bên cạnh, cách xa ‘vòng chiến’, không thể làm gì khác hơn là dừng lại không tiếp tục gây sóng gió.

Rốt cuộc, thị vệ đem ba con chuột to béo bắt được, tình cảnh khôi phục kiểm soát.

Hoàng thượng ngồi qua một bên, long nhan tức giận nhìn chằm chằm ba con chuột trong lồng tre.

“Con súc sinh chết tiệt, lại dám càn rỡ! Người đâu, đem ba con chuột này chặt thành trăm mảnh cho trăm, còn nữa, đem người phụ trách hậu hoa viên dẫn tới, trăm muốn đích thân hỏi tội!”

Thương Nguyệt Lưu Vân lại vào lúc này đứng ra!

“Phụ hoàng, theo ý kiến của nhi thần, ba con chuột này xuất hiện cùng người làm vườn không có quan hệ trực tiếp.”

“Ừ? Vậy liên quan đến ai? Rốt cuộc là ai dám lớn mật ở trước mặt trăm càn rỡ như thế?”

Hoàng thượng hiển nhiên nổi giận rồi, lúc nói chuyện lỗ mũi phun khí rồi phun khí, râu ria cũng dựng lên.

71. Chương 72: Ta Muốn Từ Hôn

Sau khi Thương Nguyệt Lưu Vân nói xong, không khí của hiện trường có chút trở nên quỷ dị.

Mọi người nhìn thoáng qua lẫn nhau sau, không khỏi rít đưa mắt liếc về phía Lạc Lạc bên kia, bởi vì nàng tới đúng lúc xuất hiện lũ chuột to, cho nên hắn nghi ngờ nhiều nhất.

Thấy đến ánh mắt của mọi người tập trung ở chỗ đó, Thương Nguyệt Lưu Vân ánh mắt không để lại dấu vết quét về phía Thương Nguyệt Vô Triệt, nhưng không có thấy hắn có động tĩnh gì.

Muốn lấy tịnh chế động.....Không dễ dàng như vậy.

Hắn khóe môi mơ hồ nâng lên nụ cười lạnh lẽo, tiến lên đối diện với hoàng thượng thở dài, có điều ngụ ý liếc Lạc Lạc một cái.

“Mà nói về kẻ gây rắc rối.....Phụ hoàng xin hãy xem ba con chuột này, trên chân chúng đều cột sợi dây, nói rõ ba con chuột này là có người cố ý động tay chân.”

Hoàng thượng vừa nghe, ánh mắt sắc bén chuyển sang Lạc Lạc, sau đó dừng lại trên người Thương Nguyệt Vô Triệt.

“Thập Tam, ngươi mau giải thích rõ cuộc có chuyện gì xảy ra? Người nói đi tìm Lạc Lạc, thế nào ngược lại là nó cùng con chuột xuất hiện?”

Thương Nguyệt Vô Triệt mấp máy môi, vừa định nói chuyện, nhưng Lạc Lạc lại vượt lên trước một bước.

Nàng đi lên trước mấy bước đi tới trước mặt hoàng thượng, âm thầm liếc Thương Nguyệt Lưu Vân một cái, đáy mắt xẹt qua một tia sáng xảo quyệt.

“Hoàng thượng, mặc dù ta là người phát hiện lũ chuột trước nhất, nhưng điều này cũng không thể nói rõ ta chính là người đem chúng tới hậu hoa viên a, lũ chuột trên chân trói sợi dây chuyện này mọi người có thể làm được, nếu quả thật muốn truy cứu ai là kẻ gây rối, thì người chất vấn cũng là kẻ gây rối.”

Nói xong lời cuối cùng, nàng ngửa đầu mang chút ngụ ý.

“Chuyện này...” Hoàng thượng nhất thời có chút cứng họng.

Không có chứng cứ, xác thực không thể chỉ bằng vào trùng hợp liền định tội.

Thấy Hoàng thượng trên mặt xuất hiện vẻ mặt khó xử, Lạc Lạc không ngừng cố gắng thẳng thắn vô tư nhìn mọi người xung quanh.

“Các vị, ta là người đầu tiên bị lũ chuột hù dọa a, ta không phải kẻ gây chuyện! Các người nhìn, chân của ta mới vừa rồi còn bị con chuột cắn đang chảy máu a, ta là người bị hại.”

Lạc Lạc vừa đáng thương cố ép nước mắt, vừa cầm ống quần kéo lên, lộ ra một vết thương, đang thấm máu.

Thấy vết thương của nàng, lại nhìn một chút đôi mắt xinh đẹp đáng thương, phần lớn mọi người đều mềm lòng, đồng tình, chất vấn trong lòng cũng bị bỏ đi.

Hoàng hậu không để lại dấu vết liếc mẹ con Thương Nguyệt Lưu Vân một cái, thuận theo mà biểu hiện khuôn mặt từ ái, đầu tiên bày tỏ ân cần mà đi đến bên người Lạc Lạc ——

“Ai nha, thật sự bị cắn, nếu như chẳng may có độc, hoàng thượng, nên mau mời thái y xem một chút, người gây ra tai họa trước hết gác lại một chút đi, mạng người quan trọng a.”

Những người khác vừa nhìn hoàng hậu tỏ thái độ, cũng rối rít biểu lộ quan tâm.

Hiện trường đột nhiên chuyển biến sang khung cảnh ảm áp, không khí căng thẳng khi này cũng biến mất.

Chỉ có đám người Thương Nguyệt Lưu Vân vẻ mặt lãnh chìm đứng ở một bên nhìn biến chuyển trước mắt.

Thương Nguyệt Vô Triệt nhàn nhạt thu liễm con ngươi, đáy mắt có nghi hoặc, hơn nữa còn có trầm tư.

Chỉ là trong nháy mắt trầm mặc, hần liền lập tức đổi mặt nạ, lo lắng chạy đến bên người Lạc Lạc ôm nàng lên.

“Cám ơn các vị đã quan tâm, ta lập tức mang Lạc Lạc đi cho thái y chẩn đoán bệnh.”

Ngay sau đó, hần chuyển sang hoàng thượng xin phép: “Phụ hoàng, nhi thần cáo lui trước.”

“Được được, nhanh đi nhanh đi, kêu thái y hảo hảo chẩn đoán bệnh.” Hoàng thượng thúc giục.

Một cuộc nháo kịch, theo hai người bọn họ rời khỏi mà chấm hết.

.

Lạc vương phủ, Lạc Lạc trên chân quần băng gạc, thái y đang dọn dẹp bình thuốc.

Thương Nguyệt Vô Triệt đến gần, đáy mắt có ẩn sâu quan tâm.

“Thái y, Lạc Lạc vết thương như thế nào? Có bị nhiễm bệnh hay không?”

Thái y đem một chai thuốc cuối cùng bỏ vào hòm thuốc, đứng dậy cúi người chào bầm báo: “Lạc vương gia xin yên tâm, Tiểu vương phi vết thương cũng không có bị lây khuẩn của chuột, chỉ cần bó thuốc mấy ngày vết thương sẽ phục hồi như cũ, hoàn toàn không đáng lo ngại.”

“Làm phiền thái y rồi.”

Thái y mỉm cười nói: “Lão phu xin cáo lui.”

Nhìn thái y từ từ bước chân, Lạc Lạc tự chơi đùa bím tóc, con ngươi lên xuống trái phải nhìn, đối với vết thương của mình không có chút nào khẩn trương.

Thấy thần thái nàng như vậy, Thương Nguyệt Vô Triệt hoàn toàn buông xuống tảng đá trong lòng, rồi lại nổi lên một cổ tức giận khác.

“Tiểu Oa Nhi, nàng cố ý để lũ chuột cắn phải không? Tại sao muốn thả lũ chuột?”

Lạc Lạc nhú mày, cổ ra vẻ bình tĩnh nhìn hấn: “Thì ra là người đều biết a.”

Thương Nguyệt Vô Triệt kéo cái ghế ngồi trước mặt nàng, gương mặt tuần tú có chút nghiêm túc.

“Ta không chỉ biết là nàng thả lũ chuột, còn biết nàng vốn muốn để cho ta không còn mặt mũi.”

Nàng ngoắc ngoắc bờ môi phẩn nộ, gật đầu thừa nhận: “Đúng vậy a, ta quả thật là muốn đối phó người.”

“Vậy tại sao.” Hấn hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

Xét tính tình của nàng, làm sao có thể đột nhiên bỏ qua cơ hội đối phó hấn?

Lạc Lạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, mi tâm dần dần nhú lại.

Tiếp theo, nàng hừ một tiếng: “Người nên cảm tạ Thương Nguyệt Lưu Vân, nếu không phải là hấn để cho ta cảm thấy chướng mắt, ta cũng không vì nhầm vào hấn mà tha cho người một cái mạng.”

“Cũng bởi vì ghét hấn?” Thương Nguyệt Vô Triệt trầm ngâm.

Thuận theo, ánh mắt của hấn chuyển qua băng gạc trên chân nàng, đáy mắt có sắc bén.

“Tâm tư của nàng rất kín đáo, chỉ vì muốn đối phó ta mà ngay cả cơ chối tội cũng chuẩn bị xong, cứ như vậy buông tha một cơ hội đối phó ta sẽ không cảm thấy rất đáng tiếc sao?”

Lạc Lạc đưa tay sờ sờ băng gạc, chắc chắc than thở: “Đích xác có chút đáng tiếc, chỉ là.....Thương Nguyệt Lưu Vân càng đáng ghét hơn.”

“Bởi vì hấn đã từng hại nàng rơi vào nhà vệ sinh?”

“Đây là một trong những nguyên nhân, nguyên nhân quan trọng nhất.....Ta không cần thiết nói cho người biết!”

Chuyện của Ngân Diện ca ca nàng mới không cần nói cho người xấu này.

Thương Nguyệt Vô Triệt rũ xuống trông mắt đen, trầm ngâm chốc lát, gương mặt tuần tú khôi phục cả lo phất phơ cợt nhả: “Không biết Tiểu vương phi của ta lần này lại là vì sao muốn hãm hại phu quân thân ái của nàng?”

“Bởi vì... ta muốn người từ hôn!” Khuôn mặt nhỏ bé của Lạc Lạc đột nhiên trở nên vô cùng nghiêm túc nghiêm túc.

Đối với đột nhiên nghiêm túc của nàng, trông mắt đen của Thương Nguyệt Vô Triệt âm thầm chuyển động, môi mỏng nhàn nhạt cười mỉm, nhẹ nhàng nhú mày.

“Nga? Nếu ta không chịu thì sao?”

Lạc Lạc mặt mày lạnh lẽo: “Vậy người về sau sẽ thêm một kẻ địch.”

72. Chương 73: Giao Dịch

“Thà làm ngọc vỡ.....Người thật chán ghét ta như vậy?”

Giọng nói của Thương Nguyệt Vô Triệt có chút trầm, trên gương mặt tuần tú chợt lóe lên lo lắng.

Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn vào trong con ngươi tĩnh mịch của hắn, không biết vì sao, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của hắn giống như để cho nàng có chút cảm giác rét run.

Hắn. Giống như đang tức giận.

Nàng đã kích về đẹp nam nhân kiêu ngạo của hắn chứ gì?!

Nhún nhún vai, nàng nghiêng đầu suy nghĩ kỹ một lát, sau đó mới nhìn hắn nghiêm túc trả lời: “Ta bây giờ xác thực chán ghét người.”

Lời nói trực tiếp, giống như một quả đấm nện vào ngực, hắn chỉ cảm thấy ngực đau nhói phiền muộn.

Đói nhói cực kỳ, ẩn chứa tức giận nảy sinh.

Nhéch môi mỏng, hắn nhướn mí mắt, nhanh chóng kiềm chế khó chịu trong lòng, lộ vẻ mặt cợt nhả giận quá hóa cười.

“Nói vậy trước đây nàng thích ta?”

Tròng mắt đen của hắn nhìn nàng thật sâu, không bỏ sót bất kỳ ánh mắt biến hóa nào của nàng.

Lạc Lạc sửng sốt một chút, đột nhiên cảm thấy ánh mắt của hắn quá mức thâm thúy, mơ hồ toát ra một chút tâm tình nàng xem không hiểu.

Không biết vì sao, trong đầu nàng đột nhiên hiện lên gương mặt của Ngân Điện.

Lắc lắc đầu, nàng mang theo cổ quái dị cùng cảm giác khó hiểu trong lòng xua đi, sau đó hướng về phía Thương Nguyệt Vô Triệt cười đến vô tội.

“Không thể trả lời!”

Nàng chậm rãi cho hắn một đáp án không đúng với câu hỏi.

Nghe được câu trả lời của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt từ từ thả ra ánh mắt nhu hòa, môi mỏng nhẹ nhàng nâng lên, tâm, đột nhiên không có buồn bã như vừa rồi.

Không thể trả lời. Hắn thích câu trả lời này.

Vung ra cây quạt trong tay, hắn ưu nhã đứng lên, mắt từ trên cao nhìn xuống nàng.

“Tiểu Oa Nhi, không bằng chúng ta làm một cuộc giao dịch thế nào? Chỉ cần nàng hoàn thành giao dịch này, ta liền đồng ý từ hôn.”

“Giao dịch gì?” Lạc Lạc có chút cẩn thận nhìn hắn.

Nàng cũng không cho rằng hắn sẽ có giao dịch tốt gì muốn cùng nàng bàn!

Nhìn thấy phòng bị trong đáy mắt nàng, hắn nhíu mày, ngồi vào trên giường, dùng cây quạt giúp nàng quạt mát.

“Tiểu Oa Nhi, làm sao nàng lại dùng loại ánh mắt này nhìn Vô Triệt ca ca rồi, thật làm cho người ta đau lòng.”

Hắn nửa thật nửa giả làm sụp đổ gương mặt tuần tú, giống như thật bị đã kích.

Nhìn hắn đột nhiên biến thành nét mặt thân thiện, Lạc Lạc không cho là đúng đẩy ra cây quạt của hắn.

“Vậy người từ từ mà đau lòng đi, Vô Triệt ca ca!”

Ngay sau đó, nàng dùng lực bóp cổ tay nhìn hắn: “Nói đi, người muốn làm giao dịch gì với ta mới đồng ý nói với hoàng thượng việc giải trừ hôn ước của chúng ta?”

Thương Nguyệt Vô Triệt thu hồi cây quạt,捏 lại con người đen, từng chữ từng câu chậm rãi nói: “Đối phó Thương Nguyệt Lưu Vân.”

Ý tứ của hắn lại cực kỳ rõ ràng!

Lạc Lạc suy tư một chút, mơ hồ cảm thấy có chút không ổn: “Vậy vạn nhất ta trưởng thành vẫn còn đối phó với Thương Nguyệt Lưu Vân thì sao?”

Hắn nở nụ cười tính toán: “Đến lúc đó hoàng thượng giáng chỉ, vậy đành ủy khuất nàng thành thân với ta rồi.”

“Người. Lẽ nào không thể đổi giao dịch khác sao?”

Lạc Lạc nhướng lên lông mi xinh đẹp, Thương Nguyệt Lưu Vân cũng không dễ đối phó, Ngân Diện ca ca của nàng hình như cũng rất kiêng kỵ Thương Nguyệt Lưu Vân đấy.

“Chỉ một giao dịch này.” Thương Nguyệt Vô Triệt cười đến ác ý.

Nhìn trên mặt hắn nở nụ cười gian ác, Lạc Lạc siết chặt quả đấm nhỏ, trong đầu đấu tranh một lúc lâu, mới rút cuộc gật đầu.

“Được, ta với ngươi đánh cược!”

Trong mắt của hắn xẹt qua một chút gian trá, động tác rất nhanh tiến tới hôn gương mặt của nàng một cái.

“Tiểu Oa Nhi của ta thật biết nghe lời.”

Lạc Lạc né tránh không kịp để cho hắn hôn, không thể làm gì khác hơn là mạnh tay lau chùi gương mặt.

“Ta cảnh cáo ngươi về sau không cho phép lại hôn ta!”

Chỉ có Ngân Diện ca ca có cái quyền lợi này.

Hắn nhún nhún vai, rất ác liệt xoa đầu của nàng: “Tiểu Oa Nhi, hiện tại chúng ta còn là phu thê nha, hôn nàng. Chuyện đương nhiên mà.”

Nói xong, hắn lập tức đứng lên lùi lại đến khoảng cách an toàn, cười tủm tỉm nhìn ánh mắt đen sẫm bốc hỏa của nàng

Vào lúc nàng sắp phát cáu, hắn đột nhiên nhướng mày nhắc nhở nói: “Tiểu Oa Nhi, nếu chúng ta đã đạt thành hiệp nghị, vậy nàng về sau phải ngoan ngoãn nghe lời của ta, không được làm chuyện gây bất lợi cho ta, nếu không. Thương Nguyệt Lưu Vân có thể tóm lấy điểm yếu của ta nga, như vậy thời gian đối phó với hắn có thể liền kéo dài vô hạn đấy.”

Lời của hắn thành công khiến Lạc Lạc dè xuống tức giận trong lòng, không thể làm gì khác hơn là hướng về phía hắn giương mắt nhìn.

Cuối cùng, nàng hướng hắn ném tới một cái gối đầu cho hả giận.

“Đi ra ngoài, ta muốn đi ngủ!”

Nói xong, nàng trùm chăn lên đầu, quyết định đối với hắn nhắm mắt làm ngơ.

Thương Nguyệt Vô Triệt vững vàng tiếp được cái gối, nhìn cái đầu nhỏ che lại trên giường, hắn im lặng cười đến càng thêm vui vẻ.

Đem gối đầu ném vào, hắn trêu nói: “Không có gối đầu nằm ngủ, coi chừng bị sỏi cổ nha.”

Chốc lát, không thấy trên giường có bất kỳ động tĩnh, hắn cười lắc lắc đầu, sau đó xoay người ưu nhã bước ra khỏi phòng, vẫn rất quan tâm mà thuận đường khép cửa phòng.

Không ngoài dự đoán, cửa phòng bên trong hình như lại bị gối đầu đụng xuống.

Hắn phát ra tiếng cười nhẹ, tròng mắt đen thật sâu nhìn cánh cửa, giống như có thể xuyên thấu cánh cửa nhìn vào bên trong.

“Tiểu Oa Nhi, nàng nhất định là của ta.”

Trong lời nói êm ái, xen lẫn cố chấp ngay cả hần cũng không phát giác ra.

.

Đi vào thư phòng, Thiếu Ngân đã sớm chờ ở nơi đó.

“Thập Tam gia.”

Thương Nguyệt Vô Triệt gật đầu một cái, đi tới đằng sau bàn sách ngồi xuống.

“Người đi Thượng Quan phủ đem nha hoàn mà Lạc Lạc yêu thích đến đây.”

“Thập Tam gia là sợ tiểu vương phi sẽ buồn bực sao?” Thiếu Ngân có chút cảm thấy hứng thú hỏi.

Thương Nguyệt Vô Triệt để quyển sách trên tay xuống bàn, miễn cưỡng ngược mắt nhìn hần: “Thế nào? Bỗng vương sủng ái tiểu vương phi của ta khiến người cảm thấy hứng thú như vậy?”

Thiếu Ngân gãi gãi đầu, lại không dám hỏi.

“Vậy. Có cần đem Diễm Diễm loại đi không?”

Thương Nguyệt Vô Triệt tùy ý trả lời: “Cứ tùy Lạc Lạc xử lý ra sao đi.”

“Dạ, thuộc hạ biết.”

Cho đến khi bóng dáng của Thiếu Ngân biến mất ngoài cửa sổ, Thương Nguyệt Vô Triệt như nghĩ tới cái gì đó mà nhìn ra chân trời ngoài cửa sổ.

Trong đầu không tự chủ hiện lên khuôn mặt khả ái của Lạc Lạc, khóe môi không khỏi nâng lên nụ cười mơ hồ.

73. Chương 74: Phía Sau Màn

Bầu trời trong xanh, vạn dặm không có bóng mây, khó có được ngày xuân phong cảnh tốt để đi chơi.

Vùng ngoại ô thanh tịnh, Lạc Lạc lôi kéo Thượng Quan Lăng Phi chậm rãi đi trên đường nhỏ bằng phẳng.

Khi đi ngang qua một bụi hoa, nàng thuận tay hái mấy cây hoa tươi cắm vào búi tóc của Thượng Quan Lăng Phi, sau đó tinh quái cười khanh khách không ngừng.

Thượng Quan Lăng Phi lắc lắc đầu, nuông chiều mà nhìn nàng: “Tinh nghịch.”

Lạc Lạc le lưỡi: “Rất đẹp mắt a, ha ha.”

Đi tới đi lui, nàng dừng bước lại đi vòng qua trước mặt Thượng Quan Lăng Phi, giang hai tay cảm nhận gió mát trong bóng cây.

“Ca ca, huynh xem đi ra ngoài một chút có phải hay không cảm thấy không khí trong lành khiến tâm tình thoải mái hơn?”

Nhìn nàng nhảy lên nhảy xuống muốn bắt được lá xanh, Thượng Quan Lăng Phi thủy chung lộ vẻ mỉm cười.

Chợt, hần giống như nhớ tới cái gì thu lại nụ cười.

“Lạc muội muội, Thập Tam vương gia đối với muội có tốt hay không?”

Lạc Lạc cười cong mắt: “Rất tốt, mấy ngày trước hần còn cho người đem Hoan Hỷ đến bầu bạn cùng muội a, ca ca huynh yên tâm đi, hần không dám đối với muội không tốt!”

“Thật vậy?” Thượng Quan Lăng Phi đối với tự tin của nàng có chút nghi vấn.

Chớp chớp con ngươi đen nhánh, Lạc Lạc giả bộ thần thần bí bí nói: “Nếu là Thương Nguyệt Vô Triệt dám đối với muội không tốt, muội liền. Cho hần uống thêm vài lần ‘ngày kế tiết’.”

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng Phi sửng sốt một chút, ngay sau đó liền hiểu được.

Hắn trừng to mắt mà nhìn nàng che miệng cười trộm: “Lạc muối muối, muối nói là. Muối đem ‘ngày kế tiết’ của ta ra đối phó Thập Tam vương gia?”

Lạc Lạc rất hả hê gật đầu: “Thiên chân vạn xác! Ca ca, huynh cũng không có nhìn thấy dáng vẻ hắn bị đau bụng nha, ha ha ha. Hảo hảo chơi, lần sau chúng ta lại đi cho hắn biết tay một chút đi, để ca ca cũng nhìn thấy bộ dạng thất bại của hắn, ha ha.”

Thượng Quan Lăng Phi khóe miệng co giật một chút, có chút bất đắc dĩ nhìn Lạc Lạc.

Trong khi đó tại một vị trí bọn họ không nhìn thấy, có người đang ẩn núp ở phía sau đại thụ đem những lời bọn họ đối thoại nghe được rất rõ ràng.

.

Sâu bên trong ngõ hẻm có một ngôi nhà, mơ hồ truyền ra tiếng đối thoại.

“Nhược Phàm, ngươi xác định người không có nghe lầm?” Thương Nguyệt Lưu Vân chấp tay sau lưng dạo bước, như có điều gì trầm ngâm suy nghĩ.

Nhược Phàm dùng giọng nói oán hận khẳng định trả lời: “Đúng vậy, thuộc hạ nghe được rất rõ ràng, Thượng Quan Lạc Lạc dùng ‘ngày kế tiết’ do Thượng Quan Lăng Phi chế ra để ám toán Thập Tam vương gia.”

Thương Nguyệt Lưu Vân dừng lại bước chân, đôi mắt ửng thoảng nheo lại: “Nói như vậy. Quân sư sau lưng của Thượng Quan Lạc Lạc là tên tàn phế kia của Thượng Quan Phủ, xem ra ta nên đánh giá lại cái tên Thượng Quan Lăng Phi kia rồi.”

“Nhược Phàm, đi kêu hai người A Đại A Nhị đến, Bồn vương có chuyện phân phó bọn họ đi làm.”

“Vâng.”

Chỉ chốc lát sau, hai hán tử trắng kiện bước chân mạnh mẽ đi vào cùng nhau hành lễ.

“Thập Nhị gia có điều chi phân phó?”

Thương Nguyệt Lưu Vân tròn mắt đen xẹt qua một tia tính toán, hung ác nham hiểm đột nhiên sinh ra.

“Hai người các ngươi nghe đây, Bồn vương muốn.”

Sau khi giao phó xong, hắn liền mang theo Nhược Phàm đi ra khỏi phòng.

.

Lạc Lạc đẩy Thượng Quan Lăng Phi đi qua ngõ hẻm, hai người vừa nói vừa cười cùng nhau trò chuyện.

Đột nhiên, Thượng Quan Lăng Phi nhảy bèn cảm thấy không khí chung quanh có cái gì không đúng.

Sau khi im lặng quan sát, tròn mắt đen của hắn nhất thời thoảng hiện cảnh giác, động tác nhanh chóng đưa tay đi vòng qua sau lưng đem Lạc Lạc kéo đến bên cạnh, một tay kia đồng thời vung ra mấy cây ngân châm, thẳng tắp bắn về phía khoảng không trước mặt.

Lạc Lạc bị kéo đến không kịp ứng phó kêu lên: “Ca ca?”

“Vèo vèo vèo.” Ngân châm xuyên qua vật cản.

Cũng trong lúc đó, vật cản đột nhiên bị bỏ ra, hai thanh kiếm sáng choang phá không mà đến.

Lạc Lạc trừng to mắt mà nhìn hai người bịt mặt đột nhiên nhảy ra.

“Không phải chứ, lại là bọn họ?”

Trực giác nói cho nàng biết, hai người kia cùng người lần trước đuổi giết nàng là một phe!

“Lạc Lạc, mau lui lại đến phía sau người huynh.” Thượng Quan Lăng Phi nhanh chóng kêu lên.

Sau đó, hắn ‘bá’ một cái, tay từ bên hông rút ra nhuyễn kiếm, nhuyễn kiếm quơ múa vô số đường kiếm chặn lại công kích của đám người bịt mặt.

Lạc Lạc đứng ở phía sau xe lăn, nhìn Thượng Quan Lăng Phi mạo hiểm nhào ra giữa hai tên sát thủ, ngực khẩn trương co rút lại.

Nàng nhìn chằm chằm hai người bịt mắt trước mắt không ngừng chuyển đổi vị trí, âm thầm đánh giá phương hướng quy luật chuyển hóa của bọn họ.

Một lúc lâu, nàng rốt cuộc nhìn thấu manh mối.

Tay nhỏ bé lập tức nắm lấy hai quả bom, nàng rõ ràng la lên: “Ca ca, lui về phía sau một chút.”

Thượng Quan Lăng Phi chỉ là dừng một chút, liền lập tức nghe theo lời của nàng lui về phía sau.

Lạc Lạc lập tức nắm lấy cơ hội tiến lên một bước, đem hai quả bom nhỏ trong tay ném về phía trước.

“Đừng đừng!”

Hai tiếng nổ vang, nhưng ở giữa không trung nổ tung, không người nào bị thương.

Khói lan ra, Thương Nguyệt Lưu Vân gương mặt hung ác âm lãnh đột nhiên xuất hiện trước mắt Lạc Lạc.

Ánh mắt của hắn sắc bén nhìn đến chỗ Thượng Quan Lăng Phi, mào kiếm thoáng nâng lên.

“Thì ra là. Người có thân thủ tốt như vậy, thật sự là không xuất chiêu thì không ai biết a.”

Hắn giọng nói mơ hồ mang theo nhàn nhạt đùa cợt.

Thượng Quan Lăng Phi cảm thật chặt tay nhỏ bé của Lạc Lạc, đề phòng nhưng không thất lễ chống lại ánh mắt của Thương Nguyệt Lưu Vân.

“Thập Nhị vương gia quá khen.”

Lạc Lạc hung tợn nhìn chằm chằm Thương Nguyệt Lưu Vân: “Lại là người làm trò quỷ!”

Thương Nguyệt Lưu Vân không để ý đến nàng, hoặc căn bản mà nói là không thèm liếc mắt tới nàng, chỉ là thẳng một đường nhìn Thượng Quan Lăng Phi.

“Thượng Quan Lăng Phi, ta nghĩ ngay cả Thượng Quan Đại tướng quân cũng không biết đứa con tàn phế của mình lại có tài như vậy? Thật là đáng tiếc, triều đình thế nhưng lại để lọt một nhân tài tốt như vậy!”

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng Phi thoáng cái biến đổi sắc mặt, hắn âm thầm nắm chặt quả đấm, ngay cả cầm đầu tay Lạc Lạc cũng không có phát hiện ra.

Lạc Lạc không để ý đau đớn trở tay cầm tay của hắn không tiếng động ủng hộ, mím chặt môi không nói lời nào.

Thượng Quan Lăng Phi trầm mặc một lúc lâu rốt cuộc khôi phục trấn định.

“Thập Nhị vương gia, việc nhà của Thượng Quan phủ hình như không ở bên trong phạm vi quản lý của triều đình thì phải.” Hắn lạnh nhạt đáp lại.

“Bốn vương đối với việc nhà của người khác một chút hứng thú cũng không có, chỉ là. Nếu như có liên quan đến lợi ích của bốn vương, vậy thì lại là chuyện khác rồi.”

“Ta đối với quan trường một chút hứng thú cũng không có.” Thượng Quan Lăng Phi ngữ điệu càng thêm lạnh.

“Nhưng bốn vương đối với người tài rất có hứng thú.”

Thương Nguyệt Lưu Vân ý vị sâu xa chậm chạp nói.

74. Chương 75: Uy Hiếp

Thượng Quan phủ.

Thượng Nguyệt Lưu Vân ngồi ngay ngắn tại chỗ cao nhất ở đại sảnh, Thượng Quan tướng quân cung kính đưa lên trà nóng.

“Thập Nhị vương gia đưa Tiểu Khuyển trở về, lão phu thật sự hồ thẹn không dám nhận.”

Nhàn nhả hộp một ngum trà thơm, Thượng Nguyệt Lưu Vân nhàn nhạt cười: “Lời nói này của Thượng Quan đại tướng quân liền khách khí rồi, Lăng Phi quả là một nhân tài, bổn vương thật tán thưởng.”

“Chuyện này.”

Thượng Quan tướng quân cảm thấy có điểm quái lạ, đưa mắt nhìn Thượng Quan Lăng Phi đang ngồi trên xe lăn không lên tiếng, sau đó không thể làm gì khác hơn là cười gượng đáp lại Thượng Nguyệt Lưu Vân.

Đặt ly trà xuống, Thượng Nguyệt Lưu Vân âm thầm quan sát hai cha con bọn họ một chút, sau đó khẽ cười một tiếng kết thúc đề tài này.

“Thượng Quan Tướng quân, gần đây thăm vấn bọn người Nhật Nguyệt Giáo không có gì tiến triển sao? Bọn họ đã khai ra sào huyệt chưa?”

Thượng Quan Hành ‘hắc’ một cái cúi người: “Cựu thần xấu hổ, nghĩ hết biện pháp cũng không có khả năng từ trong miệng phạm nhân hỏi ra cái gì.”

“Nga? Như vậy a. Người của Nhật Nguyệt Giáo quả thật cứng đầu, ngay cả Thượng Quan đại tướng quân luôn rong ruổi sa trường giết địch cũng không có cách bắt ép bọn họ.”

Nghe vậy, vẻ mặt Thượng Quan Hành đổi một cái, bồi lễ: “Xấu hổ xấu hổ.”

“Được rồi, nếu oai phong tướng quân bọn họ vẫn chịu nổi, vậy ta không thể làm gì khác hơn là tấu minh hoàng thượng, nhìn xem cốt khí của bọn phản đồ Nhật Nguyệt Giáo mạnh, hay là vương uy của Thượng Nguyệt vương triều cường hãn.”

Nói xong, Thượng Nguyệt Lưu Vân liếc Thượng Quan Lăng Phi một cái, sau đó liền bước chân rời khỏi Thượng Quan phủ.

Cho đến khi đại sảnh chỉ còn lại hai cha con Thượng Quan, Thượng Quan Hành mới có chút nổi giận ngồi xuống.

“Ai. Xem ra công lao của ta lại muốn để cho Hình bộ lấy đi.”

Ngay sau đó, Thượng Quan Hành ánh mắt lấp lánh nhìn chăm chú vào Thượng Quan Lăng Phi: “Phi Nhi, con có phải hay không đắc tội Thập Nhị vương gia?”

Thượng Quan Lăng Phi lạnh lùng bĩu môi: “Không có.”

“Vậy. Ai, thôi, Phi Nhi, con hôm nay đi chơi suốt một ngày, không cần lại thêm mệt mỏi, mau trở về nghỉ ngơi đi.”

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng Phi ngược mắt lên nhìn ánh mắt ân cần của Thượng Quan Hành, âm thầm nắm xe lăn lui ra, tâm tình phức tạp khó dò.

Chốc lát, hần chuyển động xe lăn hướng ra ngoài đi vòng quanh.

.

Lạc Lạc bất an ở u cư đi tới đi lui, thỉnh thoảng nhìn ra cửa chính.

Đến khi trong lòng suýt không kiềm được nhẫn nại, rốt cuộc thấy được Thượng Quan Lăng Phi trượt xe lăn tiến vào.

Nàng vội vàng nghênh đón.

“Ca ca, Thượng Nguyệt Lưu Vân tên quỷ đáng ghét kia không có làm khó huynh chứ?”

“Không có.” Thượng Quan Lăng Phi trả lời có chút rầu rĩ.

Lạc Lạc đã hiểu, nàng đi vòng qua trước mặt của hắn, mắt trong veo mở lớn nhìn hắn.

“Ca ca, tên kia nhất định làm khó dễ huynh, hắn như thế nào làm khó dễ huynh? Thật là quá đáng, ta đi tìm hắn tính sổ!”

Thấy nàng kích động, Thượng Quan Lăng Phi kéo tay của nàng không để cho nàng đi ra ngoài.

“Lạc Lạc, hãy nghe ta nói, Thập Nhị vương gia không có uy hiếp ta, chỉ là. Uy hiếp cha thôi.”

“A? Uy hiếp cha? Uy hiếp cha cái gì? Hắn không phải là muốn người đi đầu quân cho hắn ư, uy hiếp cha đối với hắn cũng không có lợi ích gì.” Lạc Lạc không rõ nội tình.

Thượng Quan Lăng Phi rũ mắt, lạnh nhạt nói: “Thập Nhị vương gia đem bọn phản đồ Nhật Nguyệt Giáo mà cha đang thẩm vấn đưa cho Hình bộ xử lý, bọn phản đồ kia là cha đã phí hết tâm tư mới bắt được, câu nói của Thập Nhị vương gia làm cho công lao của cha cứ thế bị Hình bộ lấy đi.”

Mặc dù hắn rất cố gắng để cho giọng nói của mình bình tĩnh không tức giận, nhưng Lạc Lạc vẫn nhạy bén nhận thấy chút ít sóng ngầm.

Nàng dẫn đo một hồi, có hơi ngập ngừng nói: “Ca ca, kỳ thực.Huynh đang suy nghĩ cho cha đúng hay không?”

Thượng Quan Lăng Phi nghiêng mắt nhìn về phía xa xăm, giọng điệu có chút không đúng: “Không có, huynh sẽ không để ý ông ta, nếu không phải là do ông ta cưới nhiều vợ như vậy, mẹ huynh cũng sẽ không tan nát cõi lòng ôm hận mà chết, ông ta không xứng khiến huynh bận tâm, huynh cả đời cũng sẽ không tha thứ cho ông ta!”

“Nhưng ông ta vẫn đối với huynh rất tốt.” Một câu nói của Lạc Lạc liền chỉ ra chỗ mâu thuẫn trong lòng Thượng Quan Lăng Phi.

Không thể phủ nhận, Thượng Quan Hành đối với những người vợ khác không tốt lắm, cũng không có yêu thương con gái, thế nhưng lại một mình cẩn thận săn sóc Thượng Quan Lăng Phi, yêu thương có thừa.

“Đó là bởi vì hắn chỉ có huynh là con nối dõi.” Thượng Quan Lăng Phi có chút xúc động phần nộ.

Lạc Lạc trầm ngâm mà nhìn gò má hắn biểu tình xúc động phần nộ không giấu được, mím môi không nói lời nào.

Nhưng vào lúc này, ngoài cửa truyền đến âm thanh của Thiếu Ngân ——

“Tiểu vương phi, Thập Tam vương gia sai thuộc hạ tới đón Tiểu vương phi hồi phủ.”

Lạc Lạc cùng Thượng Quan Lăng Phi đối nhau liếc mắt, sau đó cùng nhau nhìn về phía cửa chính.

Thượng Quan Lăng Phi lên tiếng trước: “Lạc Lạc, muội trước trở về Lạc vương phủ, hôm nào ca ca lại cùng muội đi chơi.”

“Nhưng.” Lạc Lạc có chút không tình nguyện.

Lúc này nàng thật muốn lưu lại cùng hắn nghe hắn nói một chút lời trong lòng, nàng biết, trong lòng hắn thật ra có rất nhiều mâu thuẫn muốn phát tiết.

Không cần nhiều lời, hắn liền nhìn thấu trong mắt nàng ý tứ muốn lưu lại.

Có chút cảm động cầm tay của nàng, hắn gơ tay ngắt má mềm của nàng: “Ngoan, ca ca không có việc gì, trở về đi thôi, không nên để Thập Tam vương gia bắt được điểm yếu của muội a.”

Lạc Lạc cong khóe miệng: “Muội mới không sợ hắn đâu.”

“Phải phải, Tiểu Lạc Lạc tuyệt đỉnh thông minh không sợ trời không sợ đất. Mau trở về đi thôi, ca ca muốn nghỉ ngơi, hiện tại cũng không thể bồi muội a.”

Thượng Quan Lăng Phi thúc giục nàng.

Hiện tại thân phận của nàng là Thập Tam vương phi, hắn không hy vọng nàng bởi vì hắn cùng bất kỳ sai lầm nào mà ảnh hưởng đến nàng.

Ngay sau đó, hắn liền chuyển hướng xe lăn: “Ca ca sẽ không tiễn muội a.”

“Tiểu vương phi.” Ngoài cửa lại truyền tới tiếng thúc giục.

Nhìn hắn trượt xe lăn tiến vào trong sảnh, Lạc Lạc không thể làm gì khác hơn là dậm chân bất đắc dĩ hướng cửa chính bên kia chạy tới.

“Tối rồi, không cần giục nữa!”

Lạc Lạc tức giận liếc Thiếu Ngân một cái, sau đó nặng nề bước chân mà đi ở phía trước.

Thiếu Ngân không biết tâm tình của nàng vì sao không vui, không thể làm gì khác hơn là sờ mũi một cái đi theo sau.

.

Bóng đêm ảm đạm, Lạc Lạc đi ở trên phố, Thiếu Ngân nhắm mắt theo đuôi bảo hộ ở phía sau nàng.

Lúc đi qua một cửa quẹo, Lạc Lạc không khỏi thả chậm bước chân, mắt nhìn quanh mái hiên, ánh mắt có chút sâu thẳm, giống như là đang nhớ lại chuyện gì.

Trên phố, ánh sáng đèn lồng mơ hồ soi đến trên nóc nhà, cùng ánh trăng trong sáng chiếu rọi.

Không khỏi khiến nàng nhớ lại lần đầu tiên đến Thượng Quan phủ, dọc theo đường đi, Ngân Diện công nàng bay từ nóc nhà này qua nóc nhà khác.

75. Chương 76: Không Được Giành Đàn Ôn Với Ta

Ngay lúc nàng thất thần, đuôi mắt chợt nhìn thấy tia sáng màu bạc.

Lạc Lạc con người nhanh chóng lóe lên, im lặng dõi theo.

Oa! Chỉ có góc độ của nàng thấy được người đứng bên kia khúc quanh không phải là Ngân Diện sao?!

Ngân Diện đứng ở cửa quẹo, dưới ánh trăng, tròng mắt đen của hắn yên lặng nhìn nàng bước tới.

Lạc Lạc dừng lại bước chân, đối với hắn nở nụ cười nghịch ngợm, âm thầm hướng hắn nháy mắt.

Thấy nàng nháy mắt, Ngân Diện mơ hồ nâng lên môi mỏng.

Nàng nói với hắn trước thoát khỏi người đi theo nàng.

Ấn ý không tiếng động ở giữa hai người truyền lại, Lạc Lạc đối với sự hiểu ngầm này cảm thấy cực kỳ cao hứng.

Thiếu Ngân thấy nàng dừng lại không đi, có chút buồn bực thúc giục nàng: “Tiểu vương phi, thế nào không đi? Đêm xuống, Thập Tam gia phải đợi sẽ nóng nãy.”

Lạc Lạc ngược cổ lên nhìn hắn, con người giao hoạt chuyển động, chuyển một cái nhìn về phía sau lưng Thiếu Ngân, nàng lên tiếng kinh hô ——

“Thương Nguyệt Lưu Vân, tại sao ngươi lại đi theo chúng ta?”

Thiếu Ngân thân thể cứng đờ, lập tức quay đầu nhìn thử.

Thừa dịp Thiếu Ngân xoay người trong nháy mắt, Ngân Diện vèo một cái ngay tại khúc quanh lắc mình đi tới trước mặt Lạc Lạc ôm nàng lên, mũi chân điểm nhẹ một chút, bóng dáng của hai người cứ như vậy thần không biết quỷ không hay tại chỗ đó biến mất không dấu vết.

“Tiểu vương phi, Thập Nhị vương gia ở nơi nào.” Thiếu Ngân quay đầu lại, nhưng không có bóng người Lạc Lạc, hẳn hoàn toàn khấn trượng. Không xong rồi!

“Tiểu vương phi, tiểu vương phi.”

Thiếu Ngân gấp đến độ xoay vòng, khắp nơi tìm kiếm Lạc Lạc, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

“Xong rồi xong rồi, Tiểu vương phi sẽ không phải là gặp cái gì bất trắc a? Chẳng lẽ Cảnh vương gia công phu đã đạt đến cảnh giới xuất quỷ nhập thần sao? Tiểu vương phi.”

Lạc Lạc vòng tay lên cổ Ngân Diện an toàn mà ở trong ngực hẳn, bọn họ ẩn thân ở trên mái hiên.

Nhìn Thiếu Ngân hốt hoảng khẩn cấp càng chạy thì càng xa, trong miệng còn không ngừng niệm niệm lời tự trách cứ, Lạc Lạc ‘ha ha’ đắc ý cười trộm.

Nếu không phải là Ngân Diện ôm nàng, đoán chừng nàng sẽ đã từ trên nóc nhà té xuống rồi.

Thấy nàng gian ác mà cười trên nỗi đau của người khác, Ngân Diện đáy mắt đen lóe ra sự dung túng bất đắc dĩ: “Lạc Lạc, nàng rất ghét cận vệ của Thập Tam vương gia sao?”

Lạc Lạc bĩu môi, dùng gương mặt cọ xát ổ vai hẳn, làm nũng mà nói: “Trừ Ngân Diện ca ca, người nam nhân nào Lạc Lạc cũng đều không muốn thân cận. Hơn nữa. Ai bảo hẳn là người của tên Thương Nguyệt Vô Triệt kia chứ, hừ!”

Lời nói mềm mại tê dại rót vào trong lòng, khóe môi Ngân Diện mơ hồ tràn ra nụ cười đẹp như một đóa hoa hết sức tuần mỹ, đối với những lời nói phía sau của nàng lựa chọn xem thường.

Ngay sau đó hẳn lại nghĩ tới cái gì nheo lại mi tâm, có chút rầu rĩ hỏi: “Thế còn Thượng Quan Lăng Phi?”

Lạc Lạc nghiêng đầu suy nghĩ một chút, trong mắt tỏa ra tia sáng tinh ranh, nàng cười xấu xa kê sát vào mặt hẳn.

“Ngân Diện ca ca, huynh đang ghen sao?”

Ngân diện bị nàng kê sát ánh mắt cả người không được tự nhiên, hẳn liền dời mắt đi chỗ khác, cánh tay ôm chặt nàng liền thi triển ra khinh công phóng đi, đối với vấn đề của nàng không muốn đáp lại.

Cho dù hẳn không nói lời nào, nhưng Lạc Lạc cũng rất vui vẻ phát hiện một bên mặt không bị mặt nạ che kín của hẳn hình như phỉếm đỏ.

“Ha ha ha. Ngân diện ca ca yên tâm đi, huynh muội là huynh muội, người yêu là người yêu a, Ngân Diện ca ca chính là người yêu của Lạc Lạc.”

Nói xong, Lạc Lạc cười hì hì hôn gò má của hẳn một cái.

Đang dùng khinh công bay đi thế nhưng vì nụ hôn của nàng hẳn suýt nữa rối loạn nội công.

Hắn âm thầm ổn định nội công, thật vất vả mới không có lộ ra một chút sai sót.

“Nàng là tiểu hài tử, còn không biết cái gì là người yêu, chờ nàng về sau trưởng thành có thể sẽ không thấy như vậy nữa.” Giọng nói hẳn có chút trầm thấp, xen lẫn nhàn nhạt ẩn ức.

Tâm ý bị hoài nghi, Lạc Lạc có chút không phục.

“Lạc Lạc không phải tiểu hài tử, Lạc Lạc hiểu, Ngân Diện ca ca, chẳng lẽ huynh không cảm thấy Lạc Lạc không giống như những đứa trẻ sao? Lạc Lạc thế nhưng thật ra là.”

Đang nói, Lạc Lạc đột nhiên im bật.

Nếu như nàng nói cho hẳn biết nàng là mượn thân hoàn hồn, hẳn sẽ có thể hay không cảm thấy nàng là yêu quái? Có thể hay không không đối nàng tốt nữa? Có thể hay không không cần nàng?

“Thế nào?” Ngân Diện thấp con mắt yên lặng nhìn gương mặt đáng yêu của nàng có chút luống cuống, đáy mắt trong lúc lơ đãng lộ ra một tia thăm dò.

Biết nàng lâu như vậy, lần đầu tiên nhìn thấy nàng có nét mặt bàng hoàng như vậy.

“Tại sao không nói tiếp?” Hắc không nhận được hỏi tới.

Lạc Lạc lắc lắc đầu, càng thêm gần sát hắc, đem luồng cuồng trong lòng thu lại, cười đến rục rở.

“Không có gì, Ngân Diện ca ca chỉ cần biết rằng Lạc Lạc thích Ngân Diện ca ca là tốt rồi.”

Nhìn nàng cười tươi xán lạn lộ ra má lúm đồng tiền, hắc tạm thời thu lại nghi vấn lúc đầu.

“Muốn đi nơi nào chơi?” Hắc hỏi.

“Đi đến nhà Ngân Diện ca ca chơi.” Lạc Lạc hứng chí bưng bưng nói.

“Được.”

.....

Thời điểm bọn họ bước vào Băng Môn, Phượng Thiên Linh vừa đúng lúc đi ra.

Thấy Lạc Lạc thân mật nằm trong ngực Ngân Diện, Phượng Thiên Linh đáy mắt không để lại dấu vết xẹt qua tia hàn băng.

Đề nén xuống không thoải mái trong lòng, nàng tiến ra nghênh đón.

“Môn chủ.”

Ngân diện hồ hững gật đầu một cái, liền ôm Lạc Lạc đi vào.

Nhưng mà, cho dù Phượng Thiên Linh có che dấu cảm xúc tốt thế nào đi nữa, vẫn là khiến Lạc Lạc nhạy cảm phát hiện ra tình cảm của nàng đối với Ngân Diện có gì đó không đúng.

Quay đầu lại, nàng lướt qua hõm vai Ngân Diện nhìn Phượng Thiên Linh, vừa đúng lúc bắt được vẻ mặt ảm đạm của Phượng Thiên Linh.

Le lưỡi, nàng càng thêm ôm chặt cổ Ngân Diện tuyên cáo chủ quyền của mình.

Thấy thế, Phượng Thiên Linh ánh mắt ngẩn lệ, hí mắt nhìn chằm chằm Lạc Lạc.

Lạc Lạc cũng không chút nào che giấu sở hữu của mình đối với Ngân Diện đáp lại ánh mắt của Phượng Thiên Linh không chút khách khí.

Không được cùng ta giành, người đàn ông này là của ta!

Ý thức được ánh mắt của Lạc Lạc, Phượng Thiên Linh sửng sốt một chút, có chút đổ kỵ nhiều hơn kinh ngạc mà quan sát Lạc Lạc.

Lạc Lạc dĩ nhiên biết Phượng Thiên Linh trong lòng nghĩ cái gì, đơn giản đúng là nàng thành thực quá sớm chứ sao.

Cũng không sao, dù sao đừng cùng nàng đoạt nam nhân là được, người nào cùng nàng giành. Nàng liền đối với người đó không-khách-khí!

76. Chương 77: Bí Mật Động Trời

Ngân Diện ôm Lạc Lạc đi thẳng, hành lang gấp khúc quanh co khiến Lạc Lạc có chút váng đầu mỗi khi chuyển hướng.

“Ngân Diện ca ca, chúng ta đang đi đâu?”

Lạc Lạc tò mò nhìn hai bên bức tường phong kín hành lang, trên tường treo lồng đèn cách không xa nhau, có thông đạo mờ mờ, cảm giác rất thần bí.

“Dẫn nàng đến một nơi nàng sẽ rất thích.” Hắc dùng giọng điệu huyền bí trả lời.

Lời của hắn làm dâng lên càng thêm mãnh liệt lòng hiếu kỳ của Lạc Lạc.

“Chỗ ta thích? Có phải hay không sẽ chơi rất vui?”

Nàng không kịp chờ đợi hỏi tới.

“Chờ chút nữa sẽ biết.” Hắn cố tình không hiểu ý nàng mà phá hủy phong cảnh nói.

Lạc Lạc cong môi, rất nhanh lại khôi phục tươi cười.

“Thì ra Ngân Diện ca ca là muốn cho ta ngạc nhiên.” Nàng vui vẻ kết luận.

Không lâu lắm, họ liền tới một căn phòng rộng rãi.

Tại thời điểm Lạc Lạc nhìn thấy một vài bức đồ họa huyết đạo thân thể con người, nàng ngạc nhiên từ trong ngực của hắn nhảy xuống chạy tới, trên dưới trái phải nhìn nhìn.

“Oa! Nhiều bức họa như vậy.....Chẳng lẽ đây chính là bí kíp võ công trong truyền thuyết?”

Ngân Diện đi tới bên người nàng lôi kéo tay nàng đi tới trước một bức vẽ, chỉ: “Bắt đầu nhìn từ bức họa này theo thứ tự là được, xem không hiểu có thể hỏi ta. Người học võ công, cộng thêm sự thông minh tài trí của người nữa, về sau muốn đối phó với bọn sát thủ kia thì dư sức, nhưng nếu muốn đối phó với loại cao thủ như Thương Nguyệt Lưu Vân thì còn phải cực khổ nhiều.”

“Võ công không lại hắn ta liền dùng trí nha, ha ha...”

Lạc Lạc rất lạc quan trả lời một câu, sau đó chăm chú nhìn những bức họa trên tường kia, bị ý niệm muốn học võ công chiếm hết tâm trí.

Học xong võ công, nàng cũng không cần đi tới đâu cũng có người quản chế, quan trọng hơn là khiến cho lúc nhìn thấy ám khí sẽ không còn kinh ngạc!

Thấy nàng giống như rất nghiêm túc tập trung xem họa, Ngân Diện liền không nói chuyện nữa, chỉ đứng ở một bên bồi nàng.

Không biết thời gian qua bao lâu, ngoài cửa đột nhiên truyền đến âm thanh của Tiểu Thiên——

“Môn chủ, thuộc hạ có chuyện cần bẩm báo.”

Nghe giọng nói của hắn hình như có chút gấp, Ngân Diện mi tâm thoáng nheo một cái, lực chú ý vẫn như cũ tập trung trên người Lạc Lạc.

Được hắn coi trọng như vậy, ánh mắt đen sáng quắc khiến trong lòng cảm thấy ấm áp.

Hắn chuyên chú, làm nàng có chút kinh ngạc.

Thuận thế, nàng cười hì hì đẩy hắn một cái: “Tự ta nhìn hiểu a.....huynh nhanh xử lý đại sự đi thôi.”

Ngân Diện cân nhắc một chút, mới giao phó nói: “Bọn ta một chút sẽ lập tức trở lại.”

“Được, ta chờ huynh.” Lạc Lạc phát tay một cái, cười nhìn hắn rời đi.

Nhìn bóng lưng hắn to lớn, Lạc Lạc có chút buồn bực cúi đầu nhìn thân thể nhỏ bé ‘bằng phẳng’ của bản thân.

“Ai... Bao giờ ta mới lớn lên a, cái thân thể này... Ngân Diện ca ca làm sao có thể đối với ta có hứng thú, làm sao tiến tới điền cuồng yêu ta chứ.”

Nàng buồn buồn lắm lắm.

.....

Một chỗ khác trong phòng, Ngân Diện thần thái âm lãnh đứng ở sau tấm bình phong.

“Tiểu Thiên, người nói triều đình đang phong sát Băng Môn là có ý gì?”

Dạ Tiểu Thiên có chút trầm trọng giải thích——

“Môn chủ, qua điều tra của thuộc hạ, phong sát Băng Môn là do Thập Nhị vương gia hướng hoàng thượng hạ ý chỉ, sau cái chết của Mục Ngự sử.....Thập Nhị vương gia vẫn cắn chặt không buông, mục đích đúng là muốn mượn tay diệt trừ Băng Môn, hơn nữa lần trước môn chủ ám sát Thập Nhị vương gia.....Cho nên thân phận của chúng ta mới bị phát giác, mặc dù chúng ta ở ngoài là bọn sát thủ lấy của người giàu trừ họa cho bá tánh, vốn là giang hồ cùng triều đình luôn luôn không xâm phạm nhau, Hoàng thượng bình thường sẽ không đối với chuyện giang hồ hỏi tới, nhưng là Thập Nhị vương gia đối với sự tồn tại của Băng Môn rất kiên kỵ, lần này trắng trợn hơn là tuyên cáo cái chết của Mục Ngự sử là do Băng Môn gây nên, khiến cho bọn người tham sống sợ chết trong triều đình khủng hoảng, dẫn đến Hoàng thượng đối với chuyện này cũng coi trọng.”

“Xem ra.....Thập Nhị vương gia đã bắt đầu nghi ngờ rồi, nghi ngờ Băng Môn cùng Lạc vương phủ có quan hệ gì.” Ngân Diện ẩn ẩn hiện ra nét mặt sâu xa suy nghĩ, con người đen xinh đẹp lại lạnh hơn mấy phần.

Nghe như vậy, Dạ Tiểu Thiên lại tiếp tục: “Thập Nhị vương gia trước mắt chưa có bất kỳ chứng cứ nào chứng minh Băng Môn cùng Lạc vương phủ có quan hệ.”

Một lát sau, Ngân Diện dùng giọng nói lãnh khốc vô tình lên tiếng: “Truyền lệnh xuống, nếu như người nào bị Thập Nhị vương gia bắt được liền tự mình kết liễu!”

“Thuộc hạ biết nên làm thế nào.”

Ngân Diện vừa muốn mở miệng cho hắn lui, thì phát hiện ngoài cửa sổ có người.

Hắn toàn thân cứng đờ, nghe nồn ra ngoài cửa sổ, rõ ràng là Lạc Lạc, trong Băng Môn chỉ có một mình nàng không có nội lực không có võ công.

Dạ Tiểu Thiên cũng phát giác, hắn vẻ mặt run sợ, đem thanh âm hạ xuống rất thấp xin phép: “Môn chủ, Tiểu vương phi ở bên ngoài, có thể nghe được, nên làm như thế nào?”

Gương mặt tuần tú lạnh băng của Ngân Diện thoáng qua chút nặng nề, trong nháy mắt liền khôi phục trấn định.

Hắn nhỏ giọng phân phó nói: “Cùng ta đi vào.”

Nói xong, bọn họ cùng nhau đi vào một gian phòng tối khác ở phía trong, giống như căn bản không biết Lạc Lạc ở bên ngoài.

Đến khi bóng dáng của bọn họ biến mất ở chỗ tối, Lạc Lạc mới phục hồi tinh thần lại, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Trong đầu, vẫn vang lên những lời bọn họ vừa nói, bọn họ nói.....Bọn họ cùng Lạc vương phủ có quan hệ.

Hơn nữa, Ngân Diện ca ca thật không ngờ ra lệnh hung ác để bảo vệ bí mật giữa Băng Môn cùng Lạc vương phủ.

Tại sao phải như vậy? Đây hết thấy đến cùng là có chuyện gì xảy ra?

Càng nghĩ, liền càng thấy đầu óc ‘ong ong’, hỗn loạn...

Đúng rồi, Thương Nguyệt Vô Triệt sống chết đối đầu với Thương Nguyệt Lưu Vân, Ngân Diện ca ca muốn đối phó cũng là Thương Nguyệt Lưu Vân, nói như vậy, Băng Môn thần phục Thương Nguyệt Vô Triệt? Cho nên, Ngân Diện ca ca cũng là người của Thương Nguyệt Vô Triệt?

Vậy chuyện giữa nàng cùng Ngân Diện ca ca Thương Nguyệt Vô Triệt có biết không? Hay là nói Ngân Diện ca ca vẫn luôn thay Thương Nguyệt Vô Triệt làm việc, kể cả việc cùng nàng cùng nhau?

Nghĩ tới đây, nàng chỉ cảm thấy trong đầu gai gai phát đau, liền ngay cả hô hấp cũng giống như là bị châm xuyên qua.

Hắn một mực lừa nàng sao?

Thương Nguyệt Vô Triệt cũng một mực lừa bốn nàng.....Ông trời, nàng rốt cuộc ngã vào tình huống như thế nào.

Nhắm mắt lại, nàng cố gắng bình phục nội tâm hỗn loạn, cố gắng để cho bản thân tỉnh táo lại.
“Không, sẽ không, Ngân Diện ca ca là thật lòng đối tốt với ta, trong này nhất định có cái gì đó hiểu lầm.”

77. Chương 78: Người Thích Ta Sao

Thời điểm Lạc Lạc thật vất vả điều chỉnh lại hỗn loạn, lại thấy Thương Nguyệt Vô Triệt từ chỗ cửa Ngân Diện đi vào ưu nhã bước chậm ra ngoài.

Hắn phong lưu phóng khoáng phe phẩy chiết quạt, mà Ngân Diện. thì đi theo phía sau hắn.

Lạc Lạc trợn to hai mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Thương Nguyệt Vô Triệt, sau đó tầm mắt rơi vào trên mặt Ngân Diện, trong lòng thật vất vả duy trì tin tưởng cứ như vậy sụp đổ.

Ngay sau đó, Thương Nguyệt Vô Triệt nói chuyện.

“Ngân Diện, người gần đây làm việc phải cẩn thận một chút, triều đình bên kia ta sẽ tùy thời chỉ điểm người.”

“Thuộc hạ biết.” Ngân Diện giọng nói lạnh lùng nhưng không thiếu cung kính.

Lạc Lạc từ cửa sổ trong khe hở nhìn vào tất cả bên trong, chỉ cảm thấy trước mắt chợt trở nên hỗn độn một mảnh, hình như ngay cả lòng của nàng cũng trở nên u tối rồi.

Rốt cuộc, nàng không cách nào khống chế đẩy cửa vào.

Đối với sự xuất hiện của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt tỏ vẻ kinh ngạc thật lớn: “Tiểu Oa Nhi, làm sao nàng lại ở chỗ này? Ta không phải để Thiếu Ngân dẫn nàng trở về vương phủ rồi sao?”

Hắn đi tới trước mặt nàng, đưa tay muốn ăn đậu hủ của nàng, nhưng mà Lạc Lạc lại tránh khỏi cánh tay hắn, đối với câu hỏi của hắn hoàn toàn không đếm xỉa.

Nàng thẳng tắp hướng Ngân Diện đi tới, dừng lại trước mặt hắn.

Ngẩng đầu lên, nàng nén ngàn vạn tâm tình yên lặng nhìn hắn.

“Ngân diện ca ca, nói cho ta biết, đây hết thảy rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra? Huynh vẫn luôn là người của Lạc vương phủ phải hay không? Có phải hay không Thương Nguyệt Vô Triệt phái huynh tới tiếp cận ta?”

Không có hỏi một câu, nàng đã cảm thấy trong lòng khó chịu nhiều hơn một phần, nặng trĩu để cho đầu nàng có chút trống không.

Đối với một chuỗi dài vấn đề của nàng, Ngân Diện há miệng, nhưng không có hồi đáp gì.

Lúc này Thương Nguyệt Vô Triệt đi tới, mang nụ cười khắc sâu trên mặt, con ngươi đen u tối không thấy đáy khóa lại con ngươi Lạc Lạc.

“Tiểu vương phi thân ái, những vấn đề thế này. Hỏi chủ tử có thể sẽ lấy được đáp án tốt hơn nha.”

Thời điểm hắn nói từ ‘chủ tử’ cố ý quét Ngân Diện một cái, ý tứ lại rất rõ ràng.

Thấy Ngân Diện ở sau lưng Thương Nguyệt Vô Triệt vẫn như cũ không nói lời nào, tình triều trong nội tâm Lạc Lạc quay cuồng đến mức cơ hồ đem nàng bao phủ.

“Người tránh ra, ai cùng người nói chuyện, ta chán ghét người!” Nàng có chút không khống chế được mà rống với Thương Nguyệt Vô Triệt.

Đối với bùng phát của Lạc Lạc, Thương Nguyệt Vô Triệt nhàn nhạt thu lại tròng mắt đen, trong nháy mắt, lại khôi phục dáng vẻ lúc đầu, bên môi rõ ràng hiện lên cười nhạt, tư thái nhàn nhã.

“Tiểu Oa Nhi, tức giận đến vậy đối với thân thể không tốt nha.”

“Không cần người làm bộ tốt bụng.” Lạc Lạc lời nói lạnh nhạt bác bỏ đi, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chăm Ngân Diện.

Ngân Diện bị nàng nhìn rũ xuống trông mắt, tiếp tục trầm mặc.

“Tiểu Oa Nhi, nàng không cần nhìn Ngân Diện như thế, chuyện của người với hắn không phải do ta an bài, về phần nàng vì hắn muốn cầu xin ta từ hôn cũng hoàn toàn ở ngoài dự liệu của hắn, nhưng không làm cho ta cảm thấy cao hứng đầu nha.”

Ngữ điệu của hắn đột nhiên trầm xuống, ánh mắt bắn ra ánh sáng lạnh, cảm giác âm hàn từ trong nhàn nhả của hắn đột nhiên phát ra.

Cảm nhận được âm lãnh của hắn, Lạc Lạc rút cuộc đem lực chú ý chuyển sang hắn.

“Ý của người là nói chuyện Ngân Diện ca ca cùng ta người rất rõ ràng, nhưng không can dự?”

Bình thần chống lại chất vấn của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt lắc lắc chiếc quạt, xem như việc không liên quan đến mình mà nhướng ày .

“Chỉ cần chuyện riêng của hắn không ảnh hưởng đến chính sự ta phân phó, cuộc sống riêng của bọn hạ nhân ta không có nhiều thời gian như vậy để chất vấn. Bất quá. . . .”

Hắn cố ý kéo dài âm cuối, trông mắt đen âm u bắn về phía Ngân Diện.

Lạc Lạc trong lòng nảy lên một cái, hỏi tới: “Bất quá làm sao?”

Chỉ thấy hắn cười đến càng thêm vô hại, nhưng cũng càng thêm vô tình: “Nếu như chuyện riêng của bọn hạ nhân cùng vương phi của ta có liên quan, nàng nói ta nếu không truy cứu làm sao có thể duy trì uy nghiêm của một chủ tử?”

Hắn đem vấn đề ném cho nàng, trông mắt đen thâm trầm khó dò.

“Truy cứu? Người muốn làm gì?” Lạc Lạc có chút khần trương đi lại mấy bước ngăn ở trước mặt Ngân Diện phòng bị nhìn tới trước Thương Nguyệt Vô Triệt, tạm thời đem oán hận trong lòng đối với Ngân Diện để qua một bên.

Cử động của nàng khiến Thương Nguyệt Vô Triệt hung hăng nheo mắt.

“Tiểu Oa Nhi, nàng ở trước mặt phu quân tương lai của nàng che chở cho nam nhân khác, sẽ không sợ ta đau lòng?” Hắn nửa thật nửa giả hỏi khế.

“Người sẽ đau lòng? Làm ta cười chết rồi, đối với người mà nói, ta là thê tử tương lai sao? Thương Nguyệt Vô Triệt, ta không phải tiểu hài tử ngu ngốc như trong tưởng tượng của người, ngay cả bản thân chỉ là một con cò trong tay người ta cũng không biết sao?”

Lạc Lạc tự giễu châm chọc, nhưng không biết rằng đáy mắt mình thế nhưng nổi lên bi thương không thể nhận thấy.

Nàng không có phát hiện, nhưng mà, Thương Nguyệt Vô Triệt lại thấy được.

Trong nháy mắt đó, nụ cười nhạt trên mặt hắn cứng lại một chút.

Thuận thế, hắn lại nở nụ cười, đưa tay kéo tay mềm mại của nàng, thoáng dùng sức liền áp chế nàng không thể phản kháng, cổ tay nhẹ chuyển liền đem nàng trong lúc đó cách xa Ngân Diện.

Kéo bà vai nàng, giọng nói hắn có chút trở nên trầm nhẹ, mơ hồ xen lẫn dụ dỗ: “Tiểu Oa Nhi, sắc trời đã tối, chúng ta trở về phủ nghỉ ngơi.”

Đối với đột nhiên biến chuyển của hắn, Lạc Lạc sửng sốt một chút, rất nhanh liền vươn ra tay thối lui cánh tay vừa rồi của hắn.

“Ta còn có chuyện chưa có làm xong.” Giọng nói nàng ngầy thơ hơi có chút lạnh lạnh.

Thuận theo, nàng nhìn Ngân Diện ở một bên vẫn trầm mặt.

“Ngân diện ca ca, nói cho ta biết, huynh có hay không thích Lạc Lạc?”

Thằng thẳng đưa ra vấn đề một cách cương quyết, khiến Ngân Diện cùng Thương Nguyệt Vô Triệt có chút không kịp chuẩn bị.

Thương Nguyệt Vô Triệt híp híp mắt, không lên tiếng.

Ngân Diện còn lại bị hỏi đến có chút luống cuống tay chân, ánh mắt tỉnh táo càng thêm không cách nào giữ vững bình tĩnh.

Hắn theo bản năng nhìn về phía Thương Nguyệt Vô Triệt, Thương Nguyệt Vô Triệt chỉ là miễn cưỡng nhàu mày không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngân Diện môi mỏng mở ra đóng vào, một chữ cũng vẫn là đáp không ra.

Đem tất cả phản ứng của hắn thu vào đáy mắt, Lạc Lạc hít thật sâu một hơi, thu chặt đôi bàn tay cơ hồ khiến móng tay đâm vào lòng bàn tay.

Ẩn nhẫn giữ cái loại tình cảm châm chọc đó, nàng oán trách nhìn hắn một cái.

“Quên đi, Thương Quan Lạc Lạc ta cũng không hiếm lạ cái loại này cả tình cảm cũng phải nhìn sắc mặt của chủ tử!”

Nói xong, nàng bực tức xoay người hướng ngoài cửa chạy đi.

Nhìn bóng dáng nho nhỏ của nàng xông ra ngoài, trông mắt đen của Thương Nguyệt Vô Triệt xẹt qua một tia ảo não.

Hắn giận chó đánh mèo trừng mắt nhìn “Ngân Diện” một cái, sau đó đuổi theo.

Cho đến khi một trước một sau một nhỏ một lớn hai cái bóng dáng đều rời đi, “Ngân Diện” có chút vô tội lẩm bẩm: “Ai. Làm thế thân thật khó.”

78. Chương 79: Ôm Đi Ngủ

Bước chân của Thương Nguyệt Vô Triệt không nhanh không chậm đi theo bóng dáng nho nhỏ chạy trốn phía trước, mặt mày căng thẳng.

Tâm tư nhộn nhạo, lại phát hiện đầu óc luôn nhanh nhẹn thế nhưng có chút trống rỗng, không nghĩ ra nên xử lý tình hình này như thế nào, chỉ có thể tạm thời vẫn duy trì một khoảng cách đi theo nàng.

Cứ như vậy một trước một sau giữ một khoảng cách thật tốt, hắn ánh mắt lóe lên một cái, phát giác con đường này rất quen thuộc.

Là phương hướng đi đến Lạc vương phủ.

Nhìn nàng tiếp tục chạy lên phía trước, khóe môi hắn mơ hồ gợi lên nụ cười, bẻ tắc trong lòng lập tức tản ra.

Từ từ, bước chân của hắn bắt đầu chậm, ưu tai du tai* nhìn khoảng cách giữa bọn họ càng ngày càng xa, tuyệt không sót ruột.

*thong thả, ung dung.

.

Một mạch về đến Truy Nguyệt Lâu, Hoan Hỷ ra đón.

Thời điểm nàng thấy vẻ mặt tức giận của Lạc Lạc, ân cần hỏi: “Tiểu thư, người nào chọc người tức giận?”

Lạc Lạc nặng nề ngồi trên cái băng ghế, suy nghĩ một chút đột nhiên mở miệng: “Hoan Hỷ, người đi lấy rượu cho ta, càng nhiều càng tốt.”

“Chuyện này.Được. Được rồi.”

Hoan Hỷ đấu tranh một chút, cho dù trong đầu lo lắng cho tâm tình của Lạc Lạc, nhưng cũng vẫn thật biết điều linh mệnh đi lấy rượu.

Cũng không lâu lắm, Thương Nguyệt Vô Triệt cũng đi vào Truy Nguyệt Lâu.

Khi hắn đi tới phòng của Lạc Lạc, thấy chính là nàng đang cầm rượu liều mạng rót vào mồm, mà Hoan Hỷ một bên là vừa lo lắng lại bất lực khuyên nhủ.

Thấy Thương Nguyệt Vô Triệt đi vào, Hoan Hỷ như nhìn thấy cứu tinh hai mắt sáng lên.

“Lạc Vương Gia, tiểu thư nàng.”

Hắn khoát khoát tay: “Ta biết rồi, người trước đi xuống, nơi này có ta.”

Hoan Hỷ lại không yên tâm nhìn Lạc Lạc một chút, mới thu lại lo lắng khom người rời đi.

Rất nhiều bình rượu cũng mở ra nắp, mùi rượu mát lạnh, nhàn nhạt tỏa ra trong phòng.

Hít thở không khí đầy mùi rượu, chân mày hắn khẽ nhíu lại.

Đi tới, hắn tự tay dè lại chai rượu trong tay nàng, không để cho nàng tiếp tục uống rượu.

“Tiểu Oa Nhi uống rượu đối với thân thể không tốt.” Giọng nói hắn nhẹ nhàng nhu nhu phất qua bên tai của nàng.

Lạc Lạc ngẩng đầu lên, con mắt lưng tròng có vẻ say, ánh mắt tỏa sáng rồi lại mờ lung.

Nàng ha ha khờ dại cười: “Ta mới không phải tiểu hài tử, ha ha. Nói cho người biết, ta vốn đã mười tám tuổi nga, mười tám tuổi có hiểu hay không, không phải mười tuổi!”

Nghe vậy, đáy mắt Thương Nguyệt Vô Triệt xẹt qua một tia thăm dò, hắn yên lặng khóa lại ánh mắt của nàng, tựa hồ cùng nàng đối mặt.

Một lúc lâu, hắn đều không có động tác khác, Lạc Lạc có chút không nhịn được rồi.

Nàng dùng một cái tay khác đi chụp tay của hắn, giọng nói buồn bực ngây thơ: “Buông ra, ta muốn uống rượu, ta muốn mượn rượu giải sầu.”

Thương Nguyệt Vô Triệt từ từ buông tay nàng ra, đáy mắt lưu chuyển một tia tinh ranh .

Hắn trầm ngâm ngồi vào đối diện với nàng, bí hiểm nhìn nàng tiếp tục uống rượu.

Thuận theo, hắn không mẫn không lạt liếc chai rượu trong tay của nàng một cái: “Tiểu hài tử cũng hiểu mượn rượu giải sầu?”

Hắn cố ý nhấn mạnh ba chữ “tiểu oa nhi”, tròng mắt đen không hề chớp mắt nhìn tới gương mặt nàng lơ mơ như sương phủ.

Vừa dứt lời, Lạc Lạc lập tức như con nhím bị trêu ghẹo hất cằm lên mắt say lơ lơ trừng hắn: “Ta đã nói ta không phải tiểu hài tử, ta là người trưởng thành, ta năm nay mười tám tuổi, là linh hồn đến từ tương lai rất lâu sau này, rất xui xẻo nhập vào trong một đứa trẻ cùng tên, tay không thể xách vai không thể gánh luôn bị người khi dễ, ta cho người biết, nếu là thân thể trước kia của ta, ta mới sẽ không luôn bị người khi dễ, cho tới bây giờ chỉ có ta khi dễ người khác, ai biết các người cũng trong cao ngoài cao, làm hại ta anh hùng không đất dụng võ, chán ghét các người! Ghét cái thế giới này, càng thêm chán ghét Ngân Điện ca ca, ta muốn về nhà!”

Nàng càng nói càng kích động, cuối cùng dứt khoát mỗi lần nói một câu liền dùng chai rượu đánh một cái lên bàn tổ về giận dữ.

Linh hồn phụ thể?

Thương Nguyệt Vô Triệt tập trung lực chú ý bên trong chuyện ly kỳ này, mặt mày sâu hơn mà nhìn chăm chăm vào nàng.

Chống lại ánh mắt quan sát của hắn, Lạc Lạc tự cho là đúng lại cười nham nhở.

“Ta biết ngươi nhất định là nghĩ ta giả thần giả quỷ đúng không? Hừ! Tùy ngươi thích tin hay không, dù sao ta cũng không quan tâm!”

Nói xong, nàng giống như đã say, chai rượu trong tay gõ gõ rồi rơi xuống, ở trên bàn xoay tròn.

Nàng hí hóp mắt nhìn chai rượu xoay, men say liên tiếp gập đầu.

Thương Nguyệt Vô Triệt hạ xuống trông mắt đen, nghiêng đầu, mái tóc đen từ vai rũ xuống bàn.

Hắn không tự chủ đưa tay phất qua tóc đen trên y phục, lông mi thoáng nổi lên nếp uốn, hình như đè nén một cái gì.

Một lúc lâu, hắn hất mái tóc đen ra, nâng lên trông mắt đen nhìn nàng, đưa tay nhẹ nhàng nâng cằm cơ hồ muốn say đến mức gục xuống, nghiêm túc nhìn vào trong đôi mắt say lơ dờ của nàng.

“Ta tin.”

Lời của hắn rất rõ ràng, rất chậm chạp, nhưng cũng rất kiên định.

Lạc Lạc trừng mắt nhìn, gương mặt say rượu ửng hồng hồng rất là đáng yêu.

Nàng nghiêng đầu liếc hắn, có chút ý nghĩ trước sau không nhận: “Ngươi tin cái gì a?”

Thấy nàng say đến thật mơ hồ, hắn nhẹ nhàng giơ lên khoe môi, đứng lên đi tới trước mặt nàng cúi đầu nhìn nàng.

“Ta tin tưởng nàng không phải là là Thượng Quan Lạc Lạc, nói nàng mượn xác hoàn hồn cũng tin tưởng.”

Trông mắt đen của hắn rất chuyên chú, giọng nói trầm nhẹ như lông vũ phất qua tâm.

Nhìn vẻ mặt dịu dàng của hắn, gần gũi, chân thật như thế, ánh mắt của hắn, thoát nhìn rất ấm áp.

Có lẽ là say kịch liệt, Lạc Lạc không lòng không dạ kè sát gương mặt tuấn tú của hắn, mắt chớp chớp nhìn hắn.

“Ngân Diện ca ca.” Nàng lăm băm nói chuyện, mí mắt bắt đầu có chút nặng nề, say khướt muốn ngủ.

Nghe được tiếng kêu của nàng, con ngươi đen của Thương Nguyệt Vô Triệt nhuộm đầy ý cười ôn nhu.

Ngay sau đó, hắn cúi đầu nhanh chóng hôn một cái ngay má của nàng, nhẹ giọng nói nhỏ: “Vương phi mười tám tuổi, a.”

Sau đó, hắn lộ ra chút ý cười nghiền ngẫm, sau đó khom người đem nàng sắp ngủ say ôm về phía bên giường.

Lạc Lạc lắc lắc đầu, liền nghiêng mặt một cái thuận thể dựa vào hướng lồng ngực hắn, nhẹ nhàng phát ra tiếng ngáy, nàng đã say đến ngủ thiếp đi.

Đem nàng nhẹ nhàng đặt trên giường, hắn đắp chăn cho nàng, lẳng lặng nhìn khuôn mặt ửng hồng của nàng, thỉnh thoảng nghe thấy lời nói mê trong miệng nàng.

“Về sau cũng không cần Ngân Diện ca ca nữa!” Nàng cau mày, giọng nói có giận dỗi.

Thương Nguyệt Vô Triệt nhú mày, không tự chủ nhẹ nhàng vuốt lên nếp uốn trên mi tâm của nàng: “Vậy thì không cần hắn.”

79. Chương 80: Được Chiều Sinh Kiêu

Hôm sau, ngoài cửa sổ hương hoa quanh quẩn bay vào phòng, trước cửa sổ mấy con chim lay động hót vang.

Lạc Lạc ôm đầu đau khổ rên rỉ: “Ai da, cái đầu của ta.....”

Hoan Hỷ bưng nước nóng đi vào : “Tiểu thư, người đã tỉnh, rửa mặt trước sẽ thấy dễ chịu hơn một chút.”

Nghe được âm thanh của Hoan Hỷ, Lạc Lạc mở nửa con mắt, lông mày khẽ hơi động hỏi: “Hoan Hỷ, có thấy tên nào thừa lúc ta ngủ đánh vào đầu ta không?”

Động tác vắt khăn dừng lại một chút, Hoan Hỷ có chút phản ứng không kịp, nàng thành thật trả lời: “Hả.....Tiểu thư, Hoan Hỷ không có nhìn thấy.”

Lạc Lạc nhận khăn lông đắp lên trán, buồn bực lắm bầm: “Vậy đầu ta sao lại đau không có lý do như thế?”

Mặc dù thanh âm lầu bầu của nàng rất nhỏ, nhưng Hoan Hỷ vẫn nghe thấy.

Nhìn Lạc Lạc vẫn còn không buông tha truy tìm tên “hung thủ”, nàng liền cười trộm.

Che miệng ho khan, Hoan Hỷ mới bắt dặc dĩ giải thích: “Tiểu thư, người không nhớ sao? Tối hôm qua người uống rất nhiều rượu, bây giờ đầu đau chính là do say rượu tỉnh dậy.”

Nói xong, nàng một bên bưng tới trà giải rượu một bên không ngừng nói: “Tiểu thư, đây là trà giải rượu sáng hôm nay Lạc vương gia phân phó nô tỳ chuẩn bị, là cống phẩm trong cung đó, rất công hiệu, người xem Lạc vương gia đối với người thật tốt.”

Hoan Hỷ nói lảm nhảm đến khi Lạc Lạc đem trà uống sạch mới thôi.

Nàng liếm liếm môi buồn bực nhìn Hoan Hỷ: “Ừ, ừ, uống rất ngon, còn hay không?”

“Nàng muốn uống, muốn bao nhiêu cũng có.” Trả lời nàng, là giọng nói tinh khiết như gió của Thương Nguyệt Vô Triệt.

Lạc Lạc nhìn sang, chỉ thấy Thương Nguyệt Vô Triệt phe phẩy chiếc quạt tao nhã đi tới.

Ngoài cửa, ánh nắng chiếu vào phủ lên bờ vai hấn, đem một thân bạch y của hấn nhuộm đậm như tiên giáng trần.

Lạc Lạc vén chăn ngồi dậy, đôi chân giắt bên giường khẽ lay động.

“Vậy được, ta còn muốn uống!” Nàng chớp mắt rất vô tội nhìn hấn đi tới.

Thương Nguyệt không triệt cười híp mắt phân phó: “Hoan Hỷ, đi gọi đầu bếp làm tiếp một ly.....”

“Đợi chút, ý của ta là muốn uống rất nhiều ly.” Lạc Lạc chen miệng nói.

Hấn chuyển con mắt nhìn nàng, không ngoài ý muốn, thấy trong mắt nàng lóe lên tia ranh mãnh, lông mày tuấn tú của hấn khẽ nhíu, sửa lại nói: “Phân phó đầu bếp làm một ly thật lớn, Lạc vương phi, không biết đủ chưa?”

Nói xong, hấn vô cùng vui vẻ hỏi nàng.

Lạc Lạc bên ngoài cười bên trong không cười đáp: “Vậy không có gì tốt hơn.”

Lạc vương phi.....Nghe cách xưng hô này, làm cái thứ ẩn trong đầu kia bị gợi lên.

Quay mặt, nàng nhìn phong cảnh bên ngoài, quyết định coi hấn như không khí trong suốt.

Ngân Diện.....

Trong đầu không khỏi hiện lên hình ảnh người nợ trong đêm tối nhẹ nhàng tựa trích tiên, trong lòng tắc nghẽn một trận, loại buồn bực này, mang theo chút mê mang.

Thương Nguyệt Không Triệt lặng lẽ đến gần nàng, nhìn nửa mặt của nàng, vẻ mặt mê mang kia theo hấn thấy lại yếu đuối khiến hấn cảm thấy hơi đau lòng.

Nàng đang suy nghĩ đến Ngân Diện.....

Thu lại con người, hấn cười híp mắt đi vòng qua đứng trước mặt cản trở tầm mắt của nàng.

“Đang nhớ ta sao?” Hấn cười đến tự kỷ.

Phong cảnh bị ngăn trở, Lạc Lạc hướng tầm mắt nhìn khuôn mặt tươi cười của hắn không khỏi trợn trắng mắt.

“Nhớ người? Mơ mộng hão huyền!”

“Vậy thì.....đang nhớ Ngân Điện sao?” Nụ cười của hắn thoáng cái phai nhạt, giọng điệu có chút nguy hiểm.

Lạc Lạc quay mắt không muốn trả lời hắn: “Hừ!”

Hắn thông thả ung dung đến ngồi cạnh nàng, tiêu sái phe phẩy quạt vì nàng quạt mát, ngữ điệu thoáng trầm xuống, nửa thật nửa giả nói với nàng: “Nếu chọc vương phi của ta không vui, không bằng để ta lấy đầu hắn xuống cho ngươi làm bóng đá được không?”

“Ngươi dám!”

Lạc Lạc vô ý thốt ra, ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn.

Thấy thế, con ngươi đen của Thương Nguyệt Vô Triệt lại thâm trầm, môi mỏng khẽ nhếch lên thành đường cong.

“Thế nào? Không bỏ được? Ngươi không phải không cần hắn nữa sao?”

Nàng cắn cắn môi mềm, nắm chặt tay, hất chân ra nhảy xuống giường đi ra ngoài, đôi với vấn đề của hắn nàng lựa chọn tránh né.

Đi tới cửa, vừa vặn Hoan Hỷ cũng đang bưng trà đi vào xem đụng nhau.

“Oa a!”

Vì tránh né xông tới khay trà, Lạc Lạc theo bản năng lao đảo lùi về sau, nhưng không ngờ lại đâm phải làn váy, bàn chân trơn trượt liền ngã về về phía sau.

“A a a a...” Nàng thất thố nắm lấy không khí, lại gần không được mình sắp té.

“Tiểu thư!” Hoan Hỷ bị dọa sợ đến choáng váng.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc, Lạc Lạc chỉ cảm thấy sau lưng một trận gió, phất qua tóc mai, tiếp theo một cái chớp mắt, nàng liền vững vàng bị ôm trong ngực của Thương Nguyệt Vô Triệt.

Theo phản xạ, nàng ôm lấy bờ vai hắn, hai chân không chạm đất.

“Phù.....nguy hiểm thật.” Nàng nghĩ lại phát sợ mà hô một tiếng.

Rất nhanh nàng liền phục hồi lại tinh thần, nhìn khuôn mặt tuần tú của hắn gần trong gang tấc, nàng trừng mắt nhìn, nhất thời im lặng.

Thấy trông mắt trong suốt long lanh của nàng, hắn cười rất vui vẻ: “Ta không ngại nàng hôn ta một cái để trả ơn đâu.”

Hôn?!

Ý từ mập mờ như thế!

Lạc Lạc hung hăng nhú mày: “Xin không cần trước mặt đứa trẻ này nói những lời ái muội như vậy, sẽ dạy hư trẻ nhỏ!”

Nàng trở tay đẩy hắn ra, thuận thế từ trong ngực hắn nhảy xuống.

Nhưng khi nàng muốn thối lui khỏi hắn, lại phát hiện tay hắn thế nhưng lại đặt lên hông nàng không chịu thả ra.

Nàng trừng mắt, lại phát hiện hắn nhìn nàng cười đến quỷ dị, ánh mắt kia nàng ở trong lòng.

Cúi đầu ghé sát vào bên tai nàng, giọng nói hắn trầm thấp quyến rũ: “Tiểu Oa Nhi, nàng đã không phải đứa trẻ rồi, mười tám tuổi rồi, hôn.....không tính là đại hư đứa trẻ làm chuyện xấu.”

Hơi thở mập mờ nam tính phả trên cổ nàng, Lạc Lạc có chút không tự nhiên run rẩy một chút

Nàng khiếp sợ nhìn hắn: “Người người.....Người nói cái gì?”

Hắn làm sao biết? Hơn nữa.....Hắn tin tưởng?

Nhìn vẻ mặt ghen hòng trên trời của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt chợt cảm thấy tâm tình rất tốt rất vui vẻ.

Hắn duỗi ngón tay lướt nhẹ qua cằm nàng, không biết là vô tình hay cố ý đụng vào môi nàng: “Rượu vào lời ra, thật ra ta đã sớm hoài nghi lý lịch của nàng. Thượng Quan Lạc Lạc chỉ là một tiểu hài tử bình thường, hơn nữa.....cùng với Thượng Quan Lăng Phi thâm tàng kia cũng không qua lại.

80. Chương 81: Đập Phá

Lạc Lạc run sợ một lúc lâu, ngay sau đó đẩy tay hắn làm loạn ra, thu mi nói: “Làm sao người biết ca ca ta.”

“Ngày kế tiết.” Hắn đơn giản khinh đạm trả lời nàng.

“Vậy người.”

Lạc Lạc còn chưa nói hết, hắn liền phe phẩy nhẹ nhàng chiết quạt nhướn mày nói: “Cho đến hiện tại, ta chỉ cảm thấy hứng thú đối với Tiểu vương phi của ta.”

Nói xong, hắn ý vị sâu xa nhìn nàng.

Chỉ chốc lát sau, hắn liền giống như người không có việc gì chuyển hướng sang Hoan Hỷ.

“Dem trà giải rượu bưng lại, Bồn vương tự mình hầu hạ ái phi.”

Hoan Hỷ thật vui mừng mà đem trà giải rượu dâng cho Thương Nguyệt Vô Triệt.

Nhìn hắn bưng trà giải rượu đi tới, bộ dáng như một hiền phu, đôi mày thanh tú của Lạc Lạc khê nhướn lên, bên môi tràn ra một cái bất hảo tiểu văn* . (nếp nhăn ở khóe miệng lúc cười)

“Ta hiện tại lại không muốn uống cái này, ta muốn đi chơi.” Giọng nói nàng cự tuyệt hắn rất rõ ràng.

Nói xong, nàng khiêu khích ngẩng đầu nhìn hắn, trở mặt.

Nghe vậy, Hoan Hỷ liền mạng lắc đầu tỏ ý Lạc Lạc, hi vọng nàng đừng cố ý chọc giận Thương Nguyệt Vô Triệt.

Đối với ám hiệu của Hoan Hỷ, Lạc Lạc nhìn cũng không nhìn, mặc kệ nàng ở một bên gắp rút.

Không khuyên được Lạc Lạc, Hoan Hỷ không thể làm gì khác hơn là nhắm mắt muốn nói một vài lời hữu ích với Thương Nguyệt Vô Triệt, Thương Nguyệt Vô Triệt lại như đoán trước được mà mỉm cười.

“Nếu ái phi không thích, vậy thì đem vứt hết đi thôi.”

Trong nháy mắt lông mày hiện lên cột nhả, trà giải rượu trong tay hắn cứ như vậy “vèo” một cái bay ra ngoài cửa sổ, biến mất.

Tiền đà, hắn hạ thấp con mắt cười yếu ớt nhìn nàng, môi mỏng nhẹ vẽ lên: “Hiện tại đồ nàng không thích không ở đây, ái phi hài lòng chưa?”

Lạc Lạc thoáng có chút kinh ngạc, lạnh nhạt lướt qua hắn đi ra ngoài.

“Hoan Hỷ, chúng ta đi chơi.”

“Chuyện này. Tiểu thư, đợi chút a.” Hoan Hỷ còn định nói thêm vài lời, vậy mà bóng dáng Lạc Lạc rất nhanh biến mất ngoài cửa.

Hoan Hỷ trái phải do dự không biết như thế nào cho phải, ánh mắt lưỡng lự giữa Thương Nguyệt Vô Triệt cùng cửa ra vào.

Hắn ưu nhã lắc lắc chiết quạt, đối với hành động của Lạc Lạc cười không nói.

Thấy thế, Hoan Hỷ không thể làm gì khác hơn là hạ thấp người xin lỗi nói: “Thập Tam gia xin thứ tội, nô tỳ xin được cáo lui trước.”

Tiếp theo, nàng vội vã chạy đi ra ngoài, cũng không kịp để Thương Nguyệt Vô Triệt có phản ứng gì.

“Tiểu thư, chờ em một chút a.”

Trong lúc mơ hồ, truyền đến âm thanh bắt đắc dĩ của Hoan Hỷ.

Mà Thương Nguyệt Vô Triệt cũng chỉ là đứng tại chỗ cười híp mắt nhìn ra cửa trống, không đi theo.

Trầm ngâm một chút, hắn nhân nhạ mở miệng: “Thiếu Ngân.”

Thiếu Ngân lập tức hiện thân ra ngoài: “Có thuộc hạ.”

“Lo mà đi theo bảo vệ tiểu vương phi, không được phép thiếu một cọng tóc!”

Giọng nói của Thương Nguyệt Vô Triệt mặc dù nhu hòa, lại mơ hồ hàm chứa bén nhọn làm cho người ta không dám có nửa điểm sơ sót.

“Vâng.” Thiếu Ngân lĩnh mệnh đuổi nhanh theo ra ngoài.

.

Đi trên đường náo nhiệt, lực chú ý của Lạc Lạc bị sập hàng nhỏ phong phú bên cạnh hấp dẫn.

Nàng nhảy nhót xuyên qua ở giữa các sạp hàng nhỏ, đông nhìn một chút tây xem một chút, rất là sung sướng.

Chợt, nàng bị một sạp hàng nhỏ bán mặt nạ trước mặt kéo đi tất cả lực chú ý.

Bất tri bất giác đi tới gian hàng trước mặt, ánh mắt của nàng dừng lại chỗ một mặt nạ màu bạc phía trên.

Ông chủ gian hàng thấy nàng y phục không bình thường, rất nhiệt tình chào hỏi: “Tiểu cô nương thích cái mặt nạ này như vậy quả là có mắt nhìn, cái mặt nạ này chính là dùng nhựa cây thượng đẳng ngưng luyện mà thành, mang lên mặt rất mềm mại, rất thích hợp với tiểu cô nương khuôn mặt nhỏ nhắn!”

Đối với lời nói của ông chủ gian hàng, Lạc Lạc chỉ là không mặn không nhạt qua quýt một câu: “Vậy sao.”

Tùy theo, nàng cầm lên nhìn mặt nạ màu bạc tinh tế.

Trong lúc mơ hồ, trong đầu hiện lên khuôn mặt của Ngân Diện.

Cầm mặt nạ tay không khỏi âm thầm dùng lực, cơ hồ đem mặt nạ bóp biến hình.

Rốt cuộc, ông chủ gian hàng phát hiện có gì đó không được bình thường.

Miệng hắn có chút co quắp nhìn Lạc Lạc đem mặt nạ màu bạc làm cho nhăn nhúm lại một khối, rốt cuộc.

“Rắc rắc” hai tiếng, mặt nạ màu bạc không chịu nổi áp lực vỡ nứt.

Nghe được âm thanh này, ông chủ gian hàng mặt biến xanh, mà Lạc Lạc cũng chợt hoàn hồn.

Gian hàng lão bản đầu tiên làm khó dễ: “Người rốt cuộc là con cái nhà ai chạy tới đây quấy rối! Làm hư mặt nạ của ta, mau bồi thường!”

Lạc Lạc vừa buông tay, một nửa mảnh nứt từ trong tay nàng rơi xuống, một nửa kia thì ở trên tay nàng.

Nàng mấp máy môi, mắt sáng trong nhìn ông chủ, đáy mắt lóng lánh tinh ranh: “Ta chính là không bồi thường.”

“Ai nha! Người đồ ranh con, người người người. Còn dám nói chuyện như vậy, ta ta ta. Xem ta không đánh chết người không được!”

Ông chủ gian hàng giận đến trên mặt hai cái râu dê run run lên, giơ tay lên liền ném xuống.

Lạc Lạc ánh mắt lom lom nhìn bàn tay rơi xuống, tuyệt không cảm thấy hốt hoảng.

Tại thời điểm tay ông ta chuẩn bị chạm trúng mặt Lạc Lạc, thì có thứ gì đó đánh lên.

“Ai u!” Hắn đau đến lập tức rút tay về.

“Người nào? !” Ông chủ gian hàng vẫn nhìn chung quanh, nhưng chỉ là thấy người đi đi lại lại, không thấy bất kỳ cái gì không đúng.

Lạc Lạc cười híp mắt đem mặt nạ nhét về trong tay râu dê, làm cái mặt quỷ: “Chính là không bồi thường tiền! Hẹn gặp lại, không cần tiền.”

Nói xong, nàng rất tiêu sái xoay người rời đi.

Ông chủ gian hàng vừa tức giận vừa kiêng kỵ chỉ dám ở phía sau kêu gào: “Ban ngày ban mặt dung túng đứa bé như thế làm xằng làm bậy, có còn vương pháp hay không!”

Nghe vậy, Lạc Lạc bước chân khựng lại, nàng quay đầu chống nạnh nói: “Ta thích thế nào liền thế nấy, bởi vì. Ta chính là vương pháp!”

Ông chủ gian hàng bị lời của nàng làm cho thiếu chút nữa thì tắc thở.

Hắn tay run run chỉ vào bóng lưng Lạc Lạc rời đi: “Người. Người chờ đó, ta đi báo quan kiện người!”

Vậy mà, lời của hắn chỉ có thể bị dòng người cuốn đi.

Mới vừa đi ra khỏi biển người, Hoan Hỷ liền bổ nhào tới đây, thiếu chút nữa vì quá vui mà òa khóc: “Tiểu thư, em cuối cùng đã tìm thấy người, làm ơn đừng có vứt bỏ Hoan Hỷ lại có được không?”

Lạc Lạc vỗ vỗ bả vai của nàng: “Lần này sẽ không bỏ lại người nữa, ta dẫn người đi ăn đồ ngon!”

81. Chương 82: Thiên Tài Tịch Mịch

Chọn một cái tửu lâu thượng đẳng nhất, Lạc Lạc nghênh ngang chuẩn bị đi vào, thì bị Hoan Hỷ kéo lại.

“Tiểu thư, nơi này là tửu lâu đắt nhất kinh thành nha, chúng ta giống như. Giống như không có nhiều ngân lượng như vậy.”

Hoan Hỷ rất nhỏ giọng nói.

Không đợi Lạc Lạc có phản ứng, tiểu nhị bên trong liền chạy ra.

Hắn nhìn lên nhìn xuống đánh giá các nàng một lần, hai tiểu cô nương!

“Hai người các người đừng có đứng ở cửa quán rượu chúng ta ngăn trở việc buôn bán của chúng ta, đi đi đi, qua một bên chơi đi, nơi này không phải là chỗ để các người chơi! Thiệt là, chỗ nào không chơi tốt liền chạy tới tới nơi đây vương chân vương tay chướng mắt.”

Tiểu nhị không quá khách khí phát tay vội đuổi hai người bọn họ giống như đuổi ruồi.

Không đợi tiểu nhị nói xong, Hoan Hỷ đột nhiên rất có cốt khí bảo hộ phía trước Lạc Lạc, nghĩa chánh từ nghiêm* kháng nghị: “Ta không cho phép người nói tiểu thư nhà ta như vậy, tiểu thư nhà ta vương chân vương tay chướng mắt chỗ nào!” (*: chính nghĩa)

Nghe vậy, Lạc Lạc cười híp mắt khen ngợi nói: “Hoan Hỷ, đã lâu như vậy mà hôm nay người cư nhiên thông suốt.”

Tiếp theo, Lạc Lạc sải bước dài lướt qua Hoan Hỷ đến gần tiểu nhị, nâng lên tay nhỏ bé, một cái kim bài ở trong tay của nàng lóe ra kim quang chói mắt.

Ánh sáng chói mắt khiến tiểu nhị neho neho mắt, hấn dụi dụi con mắt, ổn định tầm nhìn, con người cơ hồ muốn trợn lồi ra.

“Người người người. Lạc vương phi, mời ngài.”

Tiểu nhị nhanh chóng chuyển thần thái từ khiếp sợ thành cung kính khiến da mặt hấn thiếu chút nữa đã vắn vẹo .

Lạc Lạc đem kim bài thu lại: “Hoan Hỷ, vương phi ta mời người đi vào ăn hương uống lạt*.” (ăn uống no say)

Vì vậy, hai tiểu cô nương một trước một sau tôn quý mười phần mà đi vào quán rượu, tiểu nhị theo ở phía sau, vắn khom lưng xuống.

Khách bên trong lơ đãng thấy một màn như vậy, tò mò rồi rít nhìn theo hướng các nàng.

Chưởng quỹ thấy tình huống này, liền lập tức hiểu ý, biết là khách quý tới cửa.

Hấn tươi cười rạng rỡ nghênh đón: “Khách quan mời vào bên trong.”

Lạc Lạc đảo đảo con người: “Tại sao muốn mời vào bên trong, ta thích ngồi. kia!”

Dùng một ngón tay, chỉ hướng một bàn gần cửa sổ.

Chưởng quỹ thuận thế nhìn sang, bên kia cũng ngồi hai tiểu cô nương, hiển nhiên hấn biết hai tiểu cô nương đó, sắc mặt có chút khó khăn cương cứng một chút.

“Vị tiểu thư này, nơi đó đã có khách rồi, không bằng.”

“Ta liền muốn ngồi nơi đó!” Lạc Lạc tiếng nói ngậy thơ như đứa bé nhưng lại gây khó dễ.

Chưởng quỹ gặp phải tình thế khó xử: “Nhưng. Chuyện này.”

Nhưng vào lúc này, tiểu cô nương ăn mặt giống nha hoàn đi tới.

Nàng uốn gối đối với Lạc Lạc khom người hành lễ: “Lạc vương phi, tiểu thư nhà ta xin mời ngài lại ngồi cùng bàn.”

Con người Lạc Lạc mờ ám, đuôi mắt quan sát một tiểu cô nương đang nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, tuổi còn nhỏ đã có phong cách thanh cao không tầm thường.

Nàng ngoắc ngoắc môi, xem ra cô bé kia biết nàng, nhưng là mình cũng không biết nàng ta.

“Hoan Hỷ, chúng ta qua.”

Đi tới bên cái bàn bên cửa sổ, nha hoàn rất an tĩnh ngồi vào bên cạnh chủ tử của nàng, lặng lẽ uống trà.

Mà tiểu cô nương kia hình như đối với Lạc Lạc đến thì làm như không thấy, như cũ nhìn phong cảnh của nàng.

Đối với loại tình huống này, Lạc Lạc không hề để tâm.

Nàng rất rộng rãi ngồi vào đối diện, ý bảo Hoan Hỷ cũng ngồi xuống.

Ngay sau đó, Hoan Hỷ bận rộn vì Lạc Lạc thu xếp nước trà, không ngờ nha hoàn kia đem bình trà đoạt lại.

“Đây là đồ nhà tiểu thư, chúng ta chỉ là mời các người tới bên này ngồi, không có nói mời các người ăn cái gì.”

Hoan Hỷ tay rơi xuống, luống cuống nhìn hướng Lạc Lạc.

Lạc Lạc nhíu mày, dùng tay đùa nghịch hai bên đuôi sam, lời nói trào phúng: “Chắc chắc, hẹp hòi như vậy, cái này người ta gọi là thượng bất chính hạ tắc loạn*.” (*: trên không nghiêm thì dưới sẽ loạn)

Lời của nàng còn chưa nói hết, tiểu cô nương vẫn luôn nhìn ra cửa sổ đã quay lại đối mặt nàng.

Lạc Lạc mắt rất không khách khí quan sát nàng ta.

Quả là một gương mặt mỹ lệ, xem ra sau khi lớn lên sẽ là một mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành giống như nàng, bất quá nàng ta đáng yêu như vậy nhưng. quá kiêu ngạo.

“San San, ta bình thường là dạy người như thế nào.”

“Dạ, nô tỳ biết sai.” Lúc này tiểu nha hoàn mới ẩn chứa không cam không nguyện buông tay ra để Hoan Hỷ lấy đi bình trà.

Thấy thế, Lạc Lạc nâng quai hàm hơi suy tư một chút, sau đó ý vị sâu xa cười một tiếng.

“Nghe nói thiên kim Trọng Tiêu Hi của Hình Bộ Thượng Thư trời sinh thông minh tài trí nổi danh gần xa, còn nhỏ tuổi liền đọc nhiều sách vở kiến thức uyên bác, trên thông Thiên văn dưới biết Địa lý ngay cả sự phụ trong hoàng cung cũng khen lớn không dứt, không biết ta đây một Lạc vương phi nho nhỏ là thuộc về thiên văn, địa lý, hay là một quyển sách đây?”

Nghe vậy, lực chú ý của Trọng Tiêu Hi rất cuộc hoàn toàn dừng lại trên người Lạc Lạc.

Ánh mắt nàng ta có lãnh ý, thành thực hơn so với tuổi.

“Lạc vương phi cảm thấy mình là cái gì thì chính là cái đó.” Âm điệu của nàng mơ hồ tràn ra ý vị nhắm vào không che giấu.

Lạc Lạc nghiêng đầu rất nghiêm túc suy nghĩ một chút, đột nhiên cười đến rất sáng khoái: “Ta cảm thấy được. Ta là mèo khen mèo dài đuôi, bằng không làm sao sẽ khiến Trọng Đại thiên kim mời tới ngồi chung a, vật hợp theo loài người chia theo nhóm chứ sao.” (=.=!)

Trọng Tiêu Hi sắc mặt không tốt nhíu đôi mày thanh tú, mím chặt làn môi: “Ta không có mèo khen mèo dài đuôi.”

“Ta không có nói người a, ta tự nói ta nha, hết cách rồi, ta là thiên tài nha, thiên tài luôn là tịch mịch, không thể làm gì khác hơn là mèo khen mèo dài đuôi thôi, ai!”

Giống như rất bất đắc dĩ, Lạc Lạc gật gù đất ý mà than thở .

“Lạc vương phi, tiểu thư của chúng ta tốt bụng mời tới đây ngồi chung, mời tự trọng.” San San không phục vì chủ nhân của mình can thiệp chuyện bất bình.

“Ngượng ngùng a, ta đây vóc dáng nhỏ như vậy, dù thế nào cũng không nặng lên được a.” Lạc Lạc bướng bỉnh miệng lưỡi đùa bỡn. (ở đây là Lạc Lạc chơi chữ. Trọng trong tự trọng giống từ nặng)

Thuận thế, nàng đưa tay sờ mó trong áo, một vật như chuột trắng nhỏ trong tay nàng kêu “chi chi” mà ngo nguậy.

“Ta đói bụng rồi, người có đói bụng không.” Lạc Lạc lăm bằm tự nói, đồng thời đem con chuột trắng để lên bàn.

Khi chủ tớ Trọng Tiêu Hi thấy rõ thứ gì trên mặt bàn, hơn nữa còn không ngừng hướng trước mặt họ bò qua, các nàng sợ hãi tái nhợt, trong khoảng thời gian ngắn thể nhưng sợ ngây người.

“Chi chi chi chi.” Con chuột trắng đột nhiên hướng Trọng Tiêu Hi nhảy dựng lên.

Trọng Tiêu Hi theo phản xạ đưa tay che mặt, sợ hãi hét ầm lên: “Cứu mạng a ——”

82. Chương 83: Trên Công Đường

“Bịch bịch bịch” mấy cái, chủ tớ Trọng Tiêu Hi hai người từ trên ghế té xuống, con chuột trắng cũng đồng thời nhảy đến trên đất, kêu “chi chi” tiếp tục đuổi theo bọn họ.

San San mặc dù sợ, nhưng vẫn là rất tận trung ngăn ở phía trước Trọng Tiêu Hi, giọng nói run run: “Tiểu thư, đi mau a, con chuột đã tới. A. Không nên tới.”

Hai người bị sợ đến chân cơ hồ nhũn ra, chỉ có thể dắt dìu nhau chạy khắp nơi.

Con chuột trắng hình như cho rằng bọn họ là kẻ thù, chỉ đuổi theo hai người bọn họ chạy.

Lập tức, trong quán rượu trở nên lộn xộn, cái bàn cái ghế thay nhau “rầm rầm rầm” ngã trái ngã phải.

Chưởng quỹ nghe tiếng nhanh chóng chạy tới, vừa nhìn sắc mặt lập tức trở nên đen.

Hắn lão đảo chạy tới, miệng không ngừng kêu la: “Làm sao lại biến thành như vậy! Trọng tiểu thư các người chạy mau a. Có ai không, mau tới bắt con chuột đáng chết kia.”

“Không được, nó là Tuyết Thiên Thử hiểm thấy, độc vô cùng a! Mọi người tránh mau!” Trong đám người hỗn loạn không biết người nào đột nhiên kinh hô.

Một tiếng kinh hô này, khiến mọi người hoàn toàn luống cuống, rối rít chạy ra ngoài cửa, giống như là tre già măng mọc chen nhau xô đẩy cánh cửa, cục diện vốn không loạn như vậy liền trở nên càng không thể văn hồi.

So sánh với hốt hoảng của những người khác, Lạc Lạc hai chân bắt chéo, trong tay cầm trà nóng lây động thường thức, rất nhàn nhã nhìn một mảnh bữa bãi trước mắt.

Hoan Hỉ có chút khấn trương xoắn vạt áo: “Tiểu thư, làm như vậy có thể hay không. Không tốt lắm?”

Nàng có chút đồng tình nhìn Trọng Tiêu Hi va va chạm chạm té ngã trên mặt đất không biết bao nhiêu lần, khí phách một tiểu thư tôn quý trở nên chật vật không chịu nổi, cặp ánh mắt thanh lệ kiêu căng cố nén không rớt xuống nước mắt, xem ra rất đáng thương.

Đối với sự quật cường cùng kiêu ngạo của Trọng Tiêu Hi, Lạc Lạc thu hết vào mắt, cũng không động lòng: “Ta muốn nhìn thử liệu nàng ta có rơi nước mắt hay không.”

Nhìn tư thái của Lạc Lạc, Hoan Hỉ biết nàng sẽ không mềm lòng, chỉ có thể đồng tình với Trọng Tiêu Hi.

.

Hỗn loạn một bên, Tuyết Thiên Thử vô cùng linh hoạt tránh ra gót chân hỗn loạn của những người đuổi bắt trong quán rượu, “toàn tâm toàn ý” đuổi theo hai người Trọng Tiêu Hi.

“Phù phù” một chút, Trọng Tiêu Hi bị cái ghế lệch ra làm cho té, hung hăng ngã về phía trước.

Tệ hơn là, chỗ nàng ngã xuống chính là bậc thang, mắt thấy nàng sẽ phải từ trên bậc thang rớt xuống, San San cứu viện không kịp, chỉ có thể kêu đau thê thảm ——

“Tiểu thư ——”

“A ——” Trọng Tiêu Hi cứ như vậy sắp ngã xuống khoảng không của bậc thang.

Chưởng quỹ thấy tình huống này, sợ đến sắc mặt tái nhợt, hẳn tuyệt vọng lắm lắm: “Lần này ta chết chắc rồi.”

Mọi người ở đây đều cho rằng Trọng Tiêu Hi nhất định sẽ té xuống, nhưng cùng lúc đó một sợi tơ màu bạc thần tốc bay xuyên qua.

“Xuy xuy” hai âm thanh bén nhọn từ sợi bạc phát ra, Trọng Tiêu Hi đột nhiên cảm giác phần eo căng thẳng, còn chưa kịp phản ứng, thân thể của nàng liền được nâng lên, vững vàng hướng về một chỗ.

Tất cả xảy ra chỉ ở trong nháy mắt, chờ đợi thời điểm mọi người phản ứng kịp, liền thấy nơi cửa chẳng biết lúc nào lại nhiều ra một chiếc xe lăn, trên xe lăn ngồi một thiếu niên tuấn tú y phục màu lam nhạt.

Hắn ôm Trọng Tiêu Hi, thấp con mắt, giọng nói nhàn nhạt: “Người không sao rồi.”

Mãi cho đến khi giọng nói như tiếng nước truyền vào màng nhĩ, hoảng sợ không khỏi dần ra, Trọng Tiêu Hi rốt cuộc hoàn hồn.

Nàng sững sờ nhìn thiếu niên ôm lấy mình, nhìn đến ánh mắt của hắn. Rất trong rất trong, tựa như ánh trăng sáng trong chiếu rọi vào tầm mắt.

Bỗng nhiên, nàng cảm thấy nhịp tim thay đổi, còn là rất nhanh, cũng không phải loại cảm giác vừa này.....Sợ, mà là một loại cảm giác nàng chưa từng trải qua.

“Người. Tạ. Đa tạ.”

Nàng có chút cà lăm lên tiếng nói cảm ơn, cảm thấy tay của hắn ở chỗ thắt lưng, gương mặt của nàng không khỏi âm thầm nóng lên.

Đối với tất cả đột nhiên dừng lại, Lạc Lạc không vui cau mày nhìn sang.

Khi nàng thấy rõ người ôm Trọng Tiêu Hi là ai, không vui của nàng lập tức tan thành mây khói.

“Ca ca?” Nàng bỗng chốc đứng lên, có chút vui mừng.

“Đại thiếu gia?” Hoan Hỉ ở đây cũng đồng thời cảm thấy một chút ngoài ý muốn.

Thượng Quan Lăng Phi hướng Lạc Lạc nhìn sang, trong mắt có bất đắc dĩ cứng chiều, hắn nhéo nhéo lông mày với nàng tỏ vẻ không tán thành, sau đó tay áo lam nhạt sạch sẽ vung một cái, Tuyết Thiên Thử liền để cho hắn thu hồi lại.

Thuận thế, hắn lại thấp con mắt nhìn về phía Trọng Tiêu Hi.

“Trọng tiểu thư, thật xin lỗi, xá muội để cho người bị sợ hãi.” Hắn mở miệng nói xin lỗi.

Trọng Tiêu Hi lần nữa hoàn hồn, nàng đầu tiên ý thức được mình vẫn còn ở trên đùi Thượng Quan Lăng Phi, mặt đỏ tới mang tai, tay chân lại luống cuống rời đi.

San San lập tức chạy tới đỡ nàng.

Âm thầm hít một hơi, Trọng Tiêu Hi ổn định nhịp tim bất thường, đầu óc cũng nhanh chóng lần nữa sửa sang lại tâm tình.

Thoáng định thần, nàng ngược mắt, ánh mắt tỉnh táo nhìn về phía Lạc Lạc, đáy mắt có oán hận.

Trong quán rượu, những người khác đi rất bất nháo, chung quanh, hình như có chút an tĩnh quỷ dị.

Chương quý qua lại nhìn mấy người bọn họ, len lén đưa tay vỗ vỗ lồng ngực, nhìn một chút Trọng Tiêu Hi, hắn hơi trầm tư một chút, đột nhiên nhảy ra, tay run run chỉ vào Lạc Lạc.

“Thật là quá đáng! Ta muốn báo quan!”

.

Trên công đường, trừ chương quý tửu lâu quỳ trên mặt đất, Lạc Lạc cùng giai cấp với những người khác đều đứng thắm vắn trong nội đường, mà quan lớn ngồi ở phía trên càng không ngừng âm thầm lau mồ hôi lạnh.

Sư gia* một bên cũng là sắc mặt kinh dị không thôi, nhưng lại không thể không nhắc nhở quan lớn. (*: trợ lý)

“Đại nhân, đã bắt đầu thẩm án rồi.”

Quan lớn trong lòng kêu khổ thấu trời, hôm nay đây là cái ngày gì, quý nhân quyền uy lớn hơn hắn không biết bao nhiêu lần vậy mà lại tề tụ tại công đường của hắn.

Miễn cưỡng lấy lại tinh thần, quan lớn đánh một cái kinh đường mộc, không dám dùng quá sức.

“Các người vì chuyện gì?” Quan lớn người rất cố gắng mới không để cho giọng nói bản thân nghe không quá mất uy nghiêm.

Chưởng quỹ đầu tiên đáp lời: “Bẩm đại nhân, tiểu nhân muốn kiện nàng cố ý phá hư quán rượu của ta, cộng thêm độc hại Trọng thiên kim đại nhân.”

Quan lớn thuận thế nhìn sang, ánh mắt ở trên mặt Lạc Lạc qua lại mấy cái, lại nhìn một chút Thượng Quan Lăng Phi ở bên người nàng, trong lòng có đánh giá vài phần.

Tiểu cô nương này là thân phận gì? Cùng Đại công tử Thượng Quan phủ là quan hệ như thế nào?

83. Chương 84: Dọn Dẹp Cục Diện Rối Rắm

Trong nội đường thăm tra, chốc lát lại xuất hiện trăm mặc quỷ dị.

Quan đại nhân sau khi đánh giá Lạc Lạc, thấy nàng thần thái bất phàm, cũng không dám đoán bừa bãi.

Do đó, hắn lại quay hướng chưởng quỹ: “Đem tình hình một lần nói rõ cho bản quan.”

Chưởng quỹ khẩu đầu một cái sau đó lòng đầy căm phẫn kể lại: “Chuyện là như vậy, nàng cố ý ở trong tủ lâu của ta lấy ra độc vật Tuyết Thiên Thử đe dọa Trọng tiểu thư, thiếu chút nữa hại Trọng tiểu thư bị thương.....”

Cứ như thế, chưởng quỹ đem chuyện từ đầu tới đuôi thuật lại lần nữa, tự mình tóm tắt cảnh Thượng Quan Lăng Phi cứu Trọng Tiêu Hi.

Quan đại nhân nghe xong, nhíu mày, hỏi Trọng Tiêu Hi: “Trọng thiên kim, chuyện này là thật chứ?”

Trọng Tiêu Hi lạnh nhạt gật đầu: “Đúng vậy.”

Thấy thế, Quan đại nhân ánh mắt cố ý tránh Thượng Quan Lăng Phi nhìn qua Lạc Lạc.

“Tuyết Thiên Thử là độc vật trí mạng, người thế nhưng dùng để tổn thương Trọng tiểu thư, phải bị tội gì?”

Lạc Lạc mở miệng muốn nói chuyện, lại bị Thượng Quan Lăng Phi đoạt trước: “Đại nhân, Tuyết Thiên Thử là sủng vật của tại hạ, chuyện này cùng xá muội không liên quan.”

Xá muội?!

Quan đại nhân nhanh chóng suy nghĩ, muội muội thân cận nhất của Thượng Quan Lăng Phi..... Không phải là gần đây được Thập Tam vương gia chỉ định làm Tiểu vương phi sao?!

Hắn trợn to hai mắt, không biết làm sao cho phải.

Trọng tiểu thư bên kia là con gái của Hình Bộ Thượng Thư, Lạc vương phi bên này là thê tử của con trai Hoàng Thượng, Thập Tam vương gia, hai bên đều không thể dặt tội a.

Lâm vào tình thế lúng túng, chưởng quỹ thấy Quan đại nhân mặt tỏ vẻ do dự bất định, nói thêm: “Đại nhân, ngài nhất định phải vì tiểu dân làm chủ, đường đường là Lạc vương phi lại dùng Tuyết Thiên Thử nhiều loạn trật tự, chẳng lẽ có thể cứ như vậy bỏ qua sai phạm?”

Thượng Quan Lăng Phi lại giành nói trước Lạc Lạc: “Đại nhân, chuyện này đều do Tuyết Thiên Thử gây nên, mà nó chỉ nghe lệnh của tại hạ, ra ngoài làm loạn, muốn trách thì hãy trách tại hạ không biết quản lý sủng vật mới có thể để nó gây rối, tại hạ nguyện nghe đại nhân xử lý.”

Quan đại nhân trong lòng âm thầm cân nhắc, liền nghiêm nghị mà đối diện Thượng Quan Lăng Phi: “Thượng Quan công tử, người nói Tuyết Thiên Thử là sủng vật của người, có cái gì để chứng minh?”

“Đại nhân.....” Thượng Quan Lăng Phi còn đang muốn nói, Trọng Tiêu Hi lại đột nhiên lên tiếng.

“Đại nhân, chuyện này chỉ là một hiểu lầm, Tuyết Thiên Thử không có làm ta kinh sợ, về phần gây rắc rối cho tửu lâu, đều là do ta.....Chạy loạn nên mới dẫn đến hậu quả, ta sẽ bồi thường tất cả tổn thất của tửu lâu, chuyện này đến đây chấm dứt.”

Giọng nói thanh lãnh của nàng trong công đường im ắng đặc biệt rõ ràng, cho dù có hơi ngây thơ trẻ con, nhưng tản mát khí thế bức người làm cho Quan đại nhân lập tức im bặt.

Chưởng quỹ không tin nhìn nàng, há miệng, lại cái gì cũng không nói chỉ cúi thấp đầu xuống.

Lạc Lạc hí mắt nhìn về phía Trọng Tiêu Hi, lại thấy ánh mắt đối phương xẹt qua mặt Thượng Quan Lăng Phi, ánh mắt không giống vẻ lạnh nhạt thường ngày.

Ha ha.....Xem ra ca ca một đời vô luận của nàng cũng rất có số đào hoa nha, đã thế.....Nàng tạm thời đành im lặng vậy.

Quan đại nhân nhìn lại chung quanh lần nữa, háng giọng: “Khụ khụ, nếu người bị hại đã nói đây chỉ là chuyện hiểu lầm, vậy bây giờ hiểu lầm đã giải trừ, lui x.....”

Còn chưa nói hết, ngoài nha môn lại đột nhiên lao ra một người quỳ gối xuống.

“Đại nhân, tiểu dân muốn kiện nàng.”

Lạc Lạc quay đầu nhìn, mày khê nhăn, nàng tưởng mọi chuyện đã kết thúc, thế nhưng ông chủ bán mặt nạ - râu dê lại tới tham gia náo nhiệt!

Quan lớn không khỏi lại bắt đầu đổ mồ hôi lạnh, thế nào sóng trước chưa dừng sóng sau lại đến a.

Hắn rất bất đắc dĩ nhìn tên râu dê trên mặt đất, trong mắt có thương hại mà lại không giúp được gì than thở.

Không biết rõ thân phận của đối phương là gì cũng tới tố cáo, ai không chọc lại đi trêu chọc con dâu Hoàng thượng, thiên đường có lối không đi, địa ngục không cửa lại xông vào! Ai...

Những người trên công đường vẻ mặt khác nhau, đều nhất thời trầm mặc, bỗng một giọng nói khinh đạm như nước miễn cưỡng từ ngoài cửa truyền tới ——

“Ai muốn kiện Tiểu vương phi của Bốn vương?”

Mọi người đồng thời quay đầu lại...

Chỉ thấy Thương Nguyệt Vô Triệt phe phẩy chiết quạt ưu nhã đi tới, toàn thân áo trắng khiến hắn trông anh tuấn nhưng mắt đi đáng vẻ nhanh nhẹn.

Ở nơi khuất bóng, tóc dài đen mượt thỉnh thoảng bị gió thổi phất qua vai, lướt qua môi mỏng tuyết mỹ, tuấn đạt thoát trần như tiên.

Mà phía sau hắn, thị vệ cận thân Thiếu Ngân luôn theo sát trước sau như một.

Thời điểm bọn hắn đi vào công đường, Quan đại nhân cơ hồ là lập tức từ chỗ ngồi bắn dậy hành lễ nghênh đón, mà Trọng Tiêu Hi chỉ là lạnh mắt xem náo nhiệt.

Thương Nguyệt Vô Triệt đầu tiên là đi tới trước mặt Lạc Lạc, không để ý nàng âm thầm nhìn chằm chằm, hắn đưa tay vuốt tóc mềm của nàng.

“Ngoan! Để vì phu thay nàng xử lý.”

Hắn dùng âm thanh chỉ hai người nghe được nói với nàng.

Lạc Lạc ngược mắt nhìn hắn, mặc dù hắn bề ngoài trông nhu hòa, nhưng là từ góc nhìn của nàng hoàn toàn nhìn thấy đầy mắt hắn có ý vị bức hiếp mãnh liệt.

Hắn đang báo cho nàng hãy an phận nghe lời hắn nói...

Mím chặt môi, nàng không cam lòng nghe theo ám hiệu của hắn.

Nhưng vào lúc này, tay của hắn thuận thế di chuyển từ trên đầu của nàng xuống sống lưng, vào thời điểm nàng cảm thấy lực nắm của hắn tăng thêm, sống lưng của nàng đột nhiên cảm giác được như châm gai đau đón tê dại từ nơi nào đó tràn ra.

“Người.....” Nàng trợn mắt há mồm, lại cảm thấy bị châm gai đau đón lan tràn đến trên bả vai, khiến nàng thiếu chút nữa nghẹn thở.

“Ngoan ngoan nghe lời, không nên náo loạn nữa biết không.”

Giọng hắn khuyển nàng rất nhẹ, nhưng ánh mắt lại lạnh hơn, tăng thêm uy hiếp.

Cho dù hắn vẫn như cũ mỉm cười nhu hòa, nhưng Lạc Lạc vẫn tinh tường cảm thấy hắn đang tức giận, hơn nữa còn là loại tức giận cực kì nghiêm túc.

Cẩn cẩn môi, nàng hạ mắt, không nói thêm nữa.

Thượng Quan Lăng Phi nhìn động tác của bọn họ, con ngươi sắc bén rơi vào phần lưng Lạc Lạc, siết chặt nắm tay.

Cho dù không rõ cuộc đối thoại của họ, nhưng hắn nhìn ra được Lạc Lạc đang bị uy hiếp.

Như biết được tầm mắt của Thượng Quan Lăng Phi cùng tâm tình của hắn, Thương Nguyệt Không Triệt lạnh mắt chóng lại tầm mắt của hắn, môi mỏng nhẹ nhàng nâng lên.

Ta chỉ là đang trừng phạt nàng tạo ra cục diện rối rắm.

Giữa ánh mắt lưỡng lự, Thượng Quan Lăng Phi dần dần nổi lên tức giận.

Hắn nhìn Lạc Lạc, có chút bất đắc dĩ than nhẹ, tiếp tục giữ im lặng.

84. Chương 85: Bảo Vệ Vương Phi Trẻ Con

Sau khi râu dê rốt cuộc rõ ràng tình hình, tức giận lúc trước giống như bóng cao su xì hơi lập tức xẹp xuống.

Thương Nguyệt Vô Triệt vẻ mặt ôn hòa hạ thấp mắt nhìn râu dê: “Là người muốn kiện Tiểu vương phi của ta.”

Giọng nói hắn rất nhẹ rơi xuống, vậy mà, râu dê lại cảm thấy giống như tuyết giữa mùa hạ, khiến lỗ tai hắn hình như bị phong hàn.

Râu dê run lên, sau đó nhỏ giọng ề a trả lời: “Thảo dân.....Thảo dân không dám.”

“Thiên tử phạm sai lầm cũng như thứ dân, nếu như quả thật Tiểu vương phi phạm sai lầm, Bồn vương chắc chắn không thiên vị.”

Thương Nguyệt Vô Triệt vừa nói vừa thu hồi chiết quạt, lượn quanh đến trước mặt râu dê, cười nhạt tựa gió thoảng, ánh mắt thành khẩn: “Người đã tới cáo quan, tự nhiên sẽ có lý do, nói ta biết Tiểu vương phi đã làm gì?”

Nhìn gương mặt Thương Nguyệt Vô Triệt như xuân phong tươi cười hòa khí, ánh mắt đầy khích lệ, tâm tư căng thẳng của râu dê cũng được nói lỏng.

Hắn vô cùng kính ngưỡng mà đối với Thương Nguyệt Vô Triệt khẩu đầu một cái, trong lòng khí thế hùng hực.

“Vương gia anh minh! Chuyện là như vậy, Tiểu vương phi tới gian hàng của tiểu nhân xem mặt nạ.....”

Râu dê đem sự tình đầu đuôi kể rõ, lòng tràn đầy mong đợi nhìn Thương Nguyệt Vô Triệt, nhưng cũng không tránh được khản trương.

“Theo cách nói của người.....Tiểu vương phi của ta xác thực là quá buồn bĩnh.” Thương Nguyệt Vô Triệt trầm ngâm, giọng nói có chút chậm chạp.

Vào thời điểm không ai phát hiện, đáy mắt hắn nhảy lên lãnh ý nhàn nhạt.

Cho là bản thân thắng lợi, râu dê liền dập đầu: “Vương gia anh minh, Vương gia anh minh.....”

“Nhưng.....” Thương Nguyệt Vô Triệt nói tiếp, âm thanh kéo thật sự dài, đầu lông mày anh tuấn hơi nhướng lên, khuôn mặt không hề tươi cười.

Râu dê nhíp tim co lại, lo lắng đề phòng nhìn đôi mắt thông minh của Thương Nguyệt Vô Triệt đột nhiên trở nên sắc bén.

Nhìn ánh mắt hắn, có cảm giác thân thiết vừa rồi chỉ là tưởng tượng.

“Vương gia.....” Râu dê cẩn thận cuối đầu, ở phía dưới, mắt hắn không tự chủ cảm thấy chột dạ.

Thương Nguyệt Vô Triệt ngoắc ngoắc môi, đi tới bên người Lạc Lạc, ánh mắt khẩn cấp bắn về phía râu dê.

“Người hình như bỏ qua một đoạn sự thật, có phải hay không người nói với Tiểu vương phi của ta rằng mặt nạ màu bạc là do nhựa cây ngưng luyện mà thành, tính chất mềm mại, nếu đúng như vậy, tại sao mới bóp một cái đã gãy rồi, theo lý mà nói, mặt nạ mềm mại do nhựa cây ngưng tụ mà thành dù cho vò thành một cục, cũng sẽ tự động trở lại nguyên trạng có đúng không?”

Nói xong, hắn đưa tay về phía Thiếu Ngân, Thiếu Ngân lập tức đem hai nửa mặt nạ màu bạc trình lên.

Thương Nguyệt Vô Triệt lật qua lại vật trong tay, môi mỏng thật sâu nâng lên: “Chủ quán, đây chính là mặt nạ của người, Bổn vương đã sai người đi kiểm tra, bất quá... Hình như không phải tinh luyện từ nhựa cây như người nói, như vậy.....Người lừa gạt Tiểu vương phi.....”

Không thể tiếp tục gắng gượng, râu dê sợ hãi tiến lên mãnh liệt dập đầu: “Vương gia tha mạng, tiểu nhân biết tội, tiểu nhân biết tội, Vương gia tha mạng, Tiểu vương phi tha mạng.....”

Thấy hắn dập đầu đến nỗi cái trán cũng sưng đỏ, Thương Nguyệt Vô Triệt mới đi tới đỡ hắn dậy: “Chuyện lần này bổn vương không truy cứu, nhưng người thật sự lừa gạt Tiểu vương phi, nên, nếu nàng thích mặt nạ của người, người liền đưa cho nàng một cái bồi tội, thế nào?”

“Dạ dạ, tiểu nhân tạ Vương gia khai ân.”

Lúc Thương Nguyệt Vô Triệt ngằm cho phép, râu dê vội vàng hấp tấp bỏ chạy.

Vụ kiện thứ hai, cũng thuận lợi khép màn lại.

Trọng Tiêu Hi thấy không còn gì thú vị, lạnh nhạt hướng Thương Nguyệt Vô Triệt khom người xin cáo lui, trước khi đi, nàng không khống chế được ánh mắt của mình rơi trên người Thương Quan Lăng Phi lưu luyến một chút mới chịu xoay người rời đi.

.....

Trọng phủ.

Hình bộ thượng thư Trọng Thiên Đức tức giận nhìn nữ tử Trọng Tiêu Hi, bên cạnh còn có chương quỹ tửu lâu.

“Hi nhi, tại sao ngươi lại bỏ qua cho Lạc vương phi, đây là cơ hội tốt để bêu xấu vương gia, ngươi thế nhưng... Chẳng lẽ ngươi đã quên bình thường cha dạy ngươi thế nào sao? Chúng ta thần phục Cảnh vương gia, kẻ địch cần đối phó là Lạc vương gia!”

Trọng Tiêu Hi ngẩn đầu nhìn phụ thân: “Nhi nữ biết sai.”

“Hừ!”

Trọng Thiên Đức vẫn chưa hết giận, hắn trầm tư một chút, ánh mắt tỏa ra khôn khéo.

“Hi nhi, nói cho cha lý do ngươi bỏ qua cho Lạc vương phi.”

Ánh mắt phụ thân quá mức sắc bén, Trọng Tiêu Hi đầu óc vốn tỉnh táo đột nhiên có chút rối, trong đầu không khỏi xẹt qua một màn Thượng Quan Lăng Phi cứu nàng.

Nàng âm thầm ổn định bối rối: “Không có lí do gì.”

Mặc dù vẻ mặt của nàng vẫn duy trì bình tĩnh như trước, nhưng Trọng Thiên Đức vẫn là không tin nàng.

Hắn quay đầu về phía chương quý: “Lão Phúc, nó không nói thì người nói.”

Lão Phúc do dự một chút, chân mày có chút căng thẳng, như có trăm ngàn sầu não nói: “Chuyện này... Bẩm lão gia, nô tài cũng không biết tại sao tiểu thư lại làm vậy.”

Nghe vậy, Trọng Thiên Đức suy nghĩ một lát, rốt cuộc bỏ qua: “Thôi, việc nhỏ như vậy dù có làm cũng không gây bao nhiêu ảnh hưởng đến Lạc vương gia.”

Thuận thế, hắn từ chỗ ngồi đứng lên đi tới trước mặt Trọng Tiêu Hi, ánh mắt xẹt qua, nhớ đến cái gì đó khiến cho vẻ mặt trở nên có chút vui vẻ.

“Hi nhi, cha đã cùng Cảnh vương gia đề cập đến chuyện quan trọng cả đời của con rồi, Cảnh vương gia không lâu nữa sẽ tâu lên Hoàng thượng để người ban hôn, con về sau chính là Cảnh vương phi rồi, địa vị một chút cũng không thua kém Lạc vương phi.”

Trọng Tiêu Hi toàn thân chấn động, một loại cảm giác kháng cự từ đáy lòng chui lên.

“Cha, nhi nữ còn nhỏ.” Nàng bật thốt lên, ngữ điệu lạnh nhạt có chút bất thường.

Vui mừng trong lòng khiến Trọng Thiên Đức không có phát hiện kháng cự của nhi nữ, chỉ coi như nàng xấu hổ.

“Ha ha ha... Người không phải nhỏ, Lạc vương phi so với người nhỏ hơn một tuổi, hơn nữa nhi nữ của ta thông minh tài trí, đã sớm vượt xa những đứa trẻ cùng tuổi, vài năm nữa con đã có thể xuất giá, Cảnh vương gia chính là lựa chọn tốt nhất.”

Giọng nói của Trọng Thiên Đức xen lẫn kiêu ngạo, còn có chút vui mừng vì nhi nữ xuất giá.

Nhìn ánh mắt hàm chứa mong đợi của phụ thân, Trọng Tiêu Hi còn một câu nói mắc ở trong miệng, con mắt sắc lạnh lẽ.

Há miệng, nhưng chỉ là nhàn nhạt thỏa hiệp: “Tất cả nghe theo cha làm chủ.”

“Ha ha.....Được được được, cha biết con rất nghe lời.”

Trọng Thiên Đức nâng tay lên, hòa ái vỗ vỗ đầu nàng.

85. Chương 86: Trừng Phạt Vương Phi Trẻ Con

Lạc vương phủ.

Lạc Lạc nhắm mắt theo sát bước chân Thương Nguyệt Vô Triệt, hắn đi một bước, nàng cũng đi một bước, hắn đứng lại, nàng cũng đứng lại.

Không phải nàng thích đi theo người này, mà là người này...

“Thương Nguyệt Vô Triệt, nhanh một chút đem ngân châm trên người ta rút ra, thật khó chịu!”

Lạc Lạc cau chặt mày, tay không ngừng vươn về phía sau để gỡ lưng, lại không tài nào gỡ được chỗ.

Thương Nguyệt Vô Triệt từ lần đầu nghe vẫn là tiến về phía trước, cho đến khi đi vào phòng ngủ của nàng, hắn tìm ghế ngồi xuống, mắt lạnh nhìn bộ dáng nhíu mày nhăn mặt của nàng.

Thấy hần thờ ơ, Lạc Lạc thay đổi bộ dạng đáng thương, đi qua nắm lấy cánh tay hần làm nũng: “Vô Triệt ca ca, người đại nhân đại lượng hãy tha cho ta đi.”

Hần chớp mắt môi không nói lời nào, nhìn tưởng như không để ý giọng nói mềm dịu của nàng, kì thực trong lòng đã sớm mềm nhũn.

Mặt không biến sắc phe phẩy chiết quạt, thuận tiện hưởng thụ tay nàng trắng nõn xoa bóp, mắt hần híp híp lại giả vờ ngủ say.

Nũng nịu thật lâu, nhưng không thấy đáp lại, Lạc Lạc ngẩng đầu nhìn lên ——

“Vô Triệt ca ca!” Nàng nói có chút nghiêng lợi cắn răng.

Nếu như hần quả thật dám ngủ... Nàng sẽ cho nổ tung phủ của hần lần nữa!

“Không cần vọng tưởng sẽ làm nổ tung phủ của ta, nếu không...” Hần đột nhiên mở mắt, ánh mắt sắc bén lóe ra hàn quang lạnh lẽo, cực kì vô tình mà cảnh báo.

A!

Lạc Lạc cơ hồ buông tay hần ngay lập tức, nuốt nước miếng một cái chống lại ánh mắt lạnh khốc của hần.

Không ổn, tâm tư của nàng đã bị hần nắm được!

“Ha ha... Sao thế được, nơi này dù gì cũng là nhà của ta sau này, ta tại sao lại làm như vậy.” Lạc Lạc nháy con ngươi đen nhánh xinh đẹp, đối với hần ha hả cười.

Bất quá, nụ cười xinh đẹp của nàng đối với hần không có tác dụng.

Hần “bá” một cái thu hồi chiết quạt đứng lên, từ trên cao bí hiểm nhìn xuống nàng.

“Không phải nàng đã vì Ngân Diện tính toán cùng ta giải trừ hôn ước rồi à? Cho nên hôm nay nàng làm tất cả hủy diệt giao ước giữa chúng ta, nàng cố ý phá hư cái danh hiệu Lạc vương phi là do muốn đổi thủ của ta - Thương Nguyệt Lưu Vân chiếm thế thượng phong...”

“Ta không có.” Lạc Lạc cứng rắn nói.

Có lẽ, lúc trước nàng ở cùng một phe với Ngân Diện, bởi vì giận chó đánh mèo nên từng có ý nghĩ như vậy, nhưng mà lúc ở trong tửu lâu ý nghĩ đó đã bị nàng triệt để loại bỏ, còn bởi vì Trọng Tiêu Hi mạo phạm nàng trong lúc tâm tình của nàng không tốt.

Hơn nữa... Tức giận là một chuyện, gây bất lợi cho Ngân Diện ca ca là một chuyện khác, nàng yêu hận rõ ràng!

“Không có sao?” Hần nhíu mày cột nhả, hỏi ngược lại.

Lạc Lạc lại gãi lưng một chút, nhíu gương mặt cố nén khó chịu, mím môi trong sáng nói: “Không có chính là không có, người tin hay không tùy thích.”

Nói xong, nàng lại bắt đầu gãi, cảm giác khó chịu trên người ngày càng khuếch tán, nàng khổ sở thở dốc.

Đối với khổ sở của nàng, hần chỉ lạnh nhạt nhếch môi: “Tiểu oa nhi, biểu hiện hôm nay của nàng khiến ta rất không hài lòng, cho nên... Tối nay nàng nên chịu bị trừng phạt.”

Nói xong hần tiêu sái phát tay áo, ưu nhả cất bước đi ra ngoài, đối với kêu gào cầu khẩn của Lạc Lạc ở phía sau, hần chưa từng dừng bước.

Nhìn bóng lưng hần vô tình, Lạc Lạc chỉ hận trong tay không có một thanh kiếm để chém tới.

Rốt cuộc, Lạc Lạc không nhịn được cơn ngứa đang bộc phát trên người, nàng thu hết sức lực hét lên: “Thương Nguyệt Vô Triệt là trướng thối siêu cấp vũ trụ!”

Cơ hồ phân nửa người trong Lạc vương phủ đều bị âm thanh này làm cho chấn động.

Đi ở bên ngoài đình viện, Thương Nguyệt Vô Triệt cuối cùng cũng dừng bước chân lại một chút.

Hần nhàn nhạt nâng lên khóe môi, đáy mắt treo lên nụ cười.

Hạ nhân đi qua có chút quái dị nhìn gương mặt dịu dàng của hắn.

Vương gia không phải đang gây gỗ cùng Tiểu vương phi? Bị mắng, tâm tình cùng dáng vẻ không phải sẽ tốt như vậy chứ?

Đối với ánh mắt khác thường của hạ nhân, Thương Nguyệt Vô Triệt nhìn cũng không thèm nhìn một cái liền tiếp tục bước đi.

.....

Ban đêm gió lớn, ánh trăng rơi vào trong nước, lặn tẩn tẩn mất ánh sáng.

Lạc Lạc nằm trên ghế tựa của quý phi, cười ha ha mím môi vất vả nói: “Hoan Hỉ, lại dùng sức gãi một chút, thật là nhột.”

“Dạ, tiểu thư.”

Hoan Hỉ lại tăng thêm sức khiến Lạc Lạc cong cả lưng.

“Tiểu thư, về sau người nên ít chọc giận Thập Tam gia đi, Thập Tam gia võ công cao cường, đối với người bất lợi.” Hoan Hỉ vừa lắc đầu vừa khuyên giải.

Lạc Lạc ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm mặt nạ màu bạc trong tay, mím môi không nói một lời.

Thấy mình khuyên nhủ trước sau như một không có tác dụng, Hoan Hỉ chỉ có thể thở dài.

Xuyên thấu qua ánh trăng trong sáng, màu bạc phản xạ tia sáng chói mắt.

“Ngân Diện ca ca...” Lạc Lạc thật thấp nỉ non, trông mắt long lanh dần phủ sương mờ.

Bất tri bất giác, bóng đêm tối dần...

“Hoan Hỉ, người đi nghỉ đi.” Lạc Lạc không còn hơi sức từ trên ghế quý phi bò dậy.

“Tiểu thư, người như vậy.....Ngủ được sao? Nếu không nô tỳ đi cầu vương gia giúp người.” Hoan Hỉ âu lo, cuối cùng thu hết dũng khí nói.

“Không... Không được cầu xin hắn.” Lạc Lạc quạt cường quay mặt, đi về phía giường.

Nhìn thân thể Lạc Lạc nhỏ nhắn nằm vào trong chăn mềm nhảu mất lại, Hoan Hỉ vẻ mặt đau khổ chỉ có thể khấn nguyện, trong lòng đối với Thương Nguyệt Vô Triệt toàn là oán trách.

.....

Trăng tròn ở giữa những ngôi sao từ từ di động, xuyên qua đầu ngọn cây, từ cửa sổ trút xuống ánh trăng mỏng lung.

Đột nhiên, Lạc Lạc mơ hồ cảm thấy có người đang dõi theo nàng.

Loại cảm giác này...

Nàng chợt mở mắt, theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy Ngân Diện toàn thân áo trắng nhẹ nhàng đứng ở đó, tóc đen ở trong gió đêm phất loạn.

Mặc dù cách một khoảng, mặc dù không khí mờ ảo, nhưng Lạc Lạc vẫn biết... Hắn đang nhìn nàng.

Thấy nàng mở mắt, Ngân Diện mũi chân điểm nhẹ một chút, trong nháy mắt, bóng dáng hắn liền nhẹ nhàng đứng trước giường nàng.

“Lạc Lạc.” Hắn giọng nói kêu nàng trầm thấp.

Vui vẻ nhìn hắn, rồi lại không nhìn được tức giận.

Lạc Lạc dứt khoát hừ nhẹ: “Ai cho huynh vào phòng của ta, ta không muốn nhìn thấy huynh.”

Nàng đem mặt hất đến phía bên kia giường không nhìn hắn, tính trẻ con cuộn cuộn nổi lên, nàng lấy chăn che kín mặt không thèm nhìn hắn.

Chỉ chốc lát sau, nàng liền cảm thấy đệm giường lún xuống, biết là hắn đã ngồi xuống.
“Không cho phép ngồi lên giường ta.” Âm thanh của nàng buồn bực từ trong chăn truyền ra.

86. Chương 87: Hắn Rất Nghe Lời

Ánh trăng sáng trong đêm căn phòng u tối trở nên mờ ảo.
Im lặng trong chốc lát, Lạc Lạc lại cảm thấy trên giường khẽ động, rồi tất cả lại khôi phục nguyên trạng.
Hắn thật đúng là nghe lời nàng đứng lên!
Lạc Lạc bực tức lập tức vén chăn ngồi dậy, mím môi trừng hắn.
Trong bóng tối, như cũ hắn vẫn có thể nhìn thấy rõ nét mặt của nàng.
“Lạc Lạc, nàng vẫn còn giận ta.” Ở giữa giọng nói của hắn mơ hồ mang theo một tia dè dặt.
“Ta vẫn đang giận huynh!” Lạc Lạc phồng má thở phì phò thẳng thắn nói.
Ngân Diện chớp chớp con mắt, ánh mắt nhu hòa bao lấy nàng: “Tức giận đối với thân thể không tốt... Muốn ta làm gì, nàng mới sẽ không lại tức giận?”
Trong không khí, giống như càng thêm yên tĩnh.
Rốt cuộc, Lạc Lạc lên tiếng, rất nghiêm túc: “Nếu như có một ngày ta cùng Thương Nguyệt Vô Triệt đối nghịch, huynh có hay không sẽ lựa chọn theo phe ta?”
Vấn đề của nàng quá mức sắc bén, khiến Ngân Diện trầm mặc trong chốc lát.
Thấy hắn không trả lời, chỉ thật sâu nhìn nàng, ánh mắt phức tạp khó đoán.
Yên lặng, đối mặt.
Chỉ là yên lặng trong chốc lát, thế nhưng, lại khiến cho tâm tư Lạc Lạc từng chút từng chút trầm xuống, chìm đến đáy cốc.
Tâm gai gai, Lạc Lạc hạ mắt xuống, che giấu đầy mắt chất chứa nồng đậm mất mát.
Vào lúc nàng thật sự cho rằng hắn không trả lời, thế nhưng hắn lại nói chuyện ——
“Ta sẽ không để cho nàng chịu bất kỳ tổn thương nào.”
Nghe vậy, Lạc Lạc chợt ngừng đầu, thẳng tắp nhìn vào trong mắt hắn.
Ánh mắt của hắn rất nghiêm túc, trong bóng đêm, xuyên thấu qua ánh trăng trong suốt, ánh mắt hắn một mảnh yên tĩnh sáng tỏ, khiến lòng nàng cảm thấy ấm áp.
Được rồi, ở triều đại này cấp bậc rất quan trọng, nàng phải từ từ thay đổi hắn, không thể nóng vội.
Một ngày nào đó, nàng muốn trong mắt hắn chỉ có một mỹ nhân là nàng!
Sau khi nghĩ thông suốt, Lạc Lạc cười rộ lên, hiện ra hai lúm đồng tiền xinh đẹp.
“Ngân Diện ca ca, ta tha thứ cho huynh.” Giọng nói nàng trong trẻo.
Thấy nụ cười của nàng, khóe môi hắn cũng nhẹ nhàng nâng lên đường cong.
Lạc Lạc cười hi hi giang hai tay ôm hắn, phần lưng lại đột nhiên ngứa ngáy.
“Ai nha nha.” Nàng khó chịu đưa tay ra sau lưng.
Dường như là cùng lúc, tay hắn ấm áp cầm lấy tay nhỏ bé của nàng: “Không cần gãi, sẽ quào trầy da.”

“Nhưng ta nhột, Thương Nguyệt Vô Triệt là đại trướng thôi!” Lạc Lạc không nhịn được khó chịu thoáng nâng lên thanh âm mắng chửi người.

Ngân Diện kiên quyết bắt tay của nàng không để cho nàng tiếp tục dùng lực ngược đãi cái lưng của chính mình, sau đó chuyển người ngồi phía sau nàng.

“Cho ta nhìn.”

Nói xong, tay hắn dán lên phần lưng của nàng, vận khí trong lòng bàn tay, thăm dò ngân châm trong cơ thể nàng.

Trong phút chốc, Lạc Lạc không ngừng liên tục cảm nhận được nhiệt độ của hắn truyền vào phần lưng, khí lưu ôn hòa này trên lưng nàng di chuyển, giảm bớt cảm giác khó chịu trong nàng.

Sau khi thử dò xét, hắn khinh đạm giải thích: “Vương gia lần này xuống tay lưu tình, loại ngân châm ngài ấy đánh vào cơ thể nàng là Trùy Cốt Châm, vốn là đau đớn vô cùng, nhưng là Vương gia đặc biệt lựa chọn huyết đạo trên người nàng, kể từ đó, uy lực của Trùy Cốt Châm chỉ còn tồn tại trên danh nghĩa, cho nên nàng chỉ cảm thấy nhột, chứ không cảm thấy đau đớn khó nhịn.”

“Tên kia như thế nào lại trở nên tốt bụng như vậy?” Lạc Lạc buồn bực.

Nhớ lần trước hắn còn rất không lưu tình cho nàng một chưởng, cho dù là cứu nàng cũng không thấy lưu tình, huống chi lần này hắn nói cái gì mà trừng phạt nàng.

Nghe được nàng dù biết rõ chân tướng vẫn xem thường nói thầm, Ngân Diện không tiếp tục đáp lại.

Hắn trở tay đem nàng đối diện mặt hắn.

“Lạc Lạc, hiện tại ta muốn dạy nàng nội công tâm pháp đối phó với Trùy Cốt Châm này, như vậy về sau nàng cũng không cần sợ Vương gia lại dùng nó trừng phạt nàng nữa.”

Nghe vậy, ánh mắt Lạc Lạc lập tức sáng lên, nàng hào hứng nói tiếp: “Ngân Diện ca ca, huynh biết Trùy Cốt Trâm, vậy nhất định cũng biết cách giải nó, huynh dạy cho ta, nói không chừng về sau ta có cơ hội khiến Thương Nguyệt Vô Triệt cái tên vô lại đó ném được lợi hại của Trùy Cốt Châm!”

Thấy nàng một bộ thần thái nhao nhao muốn thử, con ngươi lóe sáng đầy mong đợi, Ngân Diện mơ hồ lộ ra khó xử.

Nhưng chỉ trong nháy mắt, tâm tình đó liền biến mất, nhẹ nhàng gật đầu đồng ý: “Được, ta dạy ngươi giải Trùy Cốt Châm.”

Lạc Lạc vui mừng nhào tới ôm gáy hắn mè nheo: “Thật tốt quá, ta biết huynh sẽ đáp ứng ta mà. Ta thích Ngân Diện ca ca nhất!”

Nàng nói ra tuyên ngôn của mình.

Ngân Diện do dự một chút, ngắc đầu, vuốt lên tóc nàng, độ cong trên khóe môi ngày càng rộng.

.....

Hậu viện vắng vẻ thanh tịnh, bóng cây loang lổ, ánh trăng di chuyển chậm rãi.

Dưới bóng cây, hai cái bóng một lớn một nhỏ cùng thực hiện các động tác luyện võ giống nhau.

Ngân Diện xoay người sang một bên: “Lạc Lạc, bây giờ nàng đem tâm pháp cùng chiêu thức ta dạy ngươi diễn lại một lần.”

Lạc Lạc trong nháy mắt hơi dừng lại, nhìn hắn gật đầu: “Uh, nhìn ta.”

Nói xong, nàng lăm lăm tâm pháp Trùy Cốt Châm trong lòng, trong nháy mắt liền triển khai chiêu thức.

Liên tiếp lên xuống, thân thể nàng chuyển động nhẹ nhàng như Tiểu Tinh Linh trong bụi cây.

Đột nhiên, chân của nàng xoay một cái, tạo ra xoáy bụi nhân nhát, đồng thời, đưa lưng về phía một cây đại thụ, tập trung vận khí.

“Vèo” một cái, từ phần lưng của nàng bắn ra một cây ngân châm, xuyên qua khoảng không u tối, mang theo ánh bạc hướng thẳng về phía cái cây.

Sau đó, nàng xoay người lên xuống, giữa ngón tay có nhiều hơn một cây ngân châm, đồng tử co rút, ánh mắt chuẩn xác nhắm vào một điểm, vung tay đem ngân châm phóng ra.

“Vèo” một cái, ngân châm nàng vừa phóng ra đánh rớt ngân châm trên cây khi nãy.

Dừng lại tất cả động tác, Lạc Lạc hưng phấn chạy tới nhặt lên hai cây ngân châm.

“Oa! Công phu thật lợi hại!”

Nàng rất tự nhiên mà khen ngợi công phu chính mình.

Ngân Diện đứng một bên cất bước đi tới, ánh mắt khóa lại khuôn mặt tươi cười của nàng, im lặng đứng bên nàng, nghe nàng đối với bản thân không ngừng chặc chặc khen ngợi.

87. Chương 88: Võ Công Quá Kém

Sáng sớm hôm sau, ánh mặt trời nhu hòa, mây trắng bành bồng xuyên qua tia nắng sáng trong, Lạc Lạc tinh thần sảng khoái đi ra cửa.

Đi chưa được bao xa thì ngay một chỗ rẽ không ngờ đụng phải Thương Nguyệt Vô Triệt cùng tùy tùng của hắn.

Nhìn hắn dừng lại bước chân, gương mặt anh tuấn cười tủm tỉm nhìn nàng đi tới, nàng biết hắn nhất định đoán được nàng và hắn sẽ chạm mặt lúc xuất môn.

Lạc Lạc dừng bước tính đổi hướng đi vòng, chợt một vật màu trắng xẹt qua trước mắt nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt cũng đã đứng trước mặt nàng chặn đường.

Khuôn mặt nhẹ nhàng nâng lên, môi mỏng cười như hoa đào nở: “Lạc Lạc, như thế nào nhìn thấy phu quân của mình cũng không thăm hỏi một tiếng?”

“Câm miệng, Lạc Lạc là tên người có thể gọi sao?” Lạc Lạc không cho là đúng lên tiếng.

Hừ! Nhớ tới hắn để cho nàng chịu ngứa ngáy hơn nửa buổi tối, nàng liền cảm thấy trong lòng bốc hỏa.

Hắn tiến lên mấy bước đến gần nàng: “Không gọi nàng Lạc Lạc, chẳng lẽ... Nàng thích ta gọi là Tiểu Oa Nhi...”

Cố ý kéo dài thanh âm, hắn không có ý tốt cúi đầu sát tai của nàng: “Nàng hình như là đại cô nương mười tám tuổi, nếu không phải do nàng thân thể còn quá nhỏ, ta thật đúng là không thể chờ đến khi bái đường thành thân mới cùng nàng... Động phòng.”

Hơi thở của hắn phun bên tai, nhiệt độ nóng bỏng khiến lỗ tai nàng cơ hồ cũng nóng lên.

Nhìn khuôn mặt hắn phóng đại ở trước mắt, sức quyến rũ tuấn mỹ mê hoặc lòng người tràn đầy, cùng cặp mắt thâm thúy như dẫn dụ linh hồn người khác trầm luân.

Lạc Lạc đột nhiên cảm thấy mình sắp hít thở không thông khi nhìn tròng mắt đen của hắn, bởi... Nó cho nàng một cảm giác rất quen thuộc, quen thuộc đến mức khiến nàng không tự chủ được có chút rung động.

Trong nháy mắt, trong đầu xẹt qua cái gì đó quý dị khiến nàng lấy lại bình tĩnh, không tự chủ lui về sau một bước kéo giãn khoảng cách giữa hắn và nàng.

“Người tránh ra.” Nàng cố gắng coi thường cảm giác khác lạ trong trái tim.

Đối với từng phản ứng của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt thấy rất rõ ràng, môi mỏng của hắn mơ hồ nâng lên một nụ cười nhàn nhạt gian ác.

Nhìn nụ cười của hắn, Lạc Lạc càng cảm thấy quý dị, nàng mấp máy môi hừ nhẹ một tiếng vòng qua hắn đi về phía trước.

Ngoài dự đoán của nàng, hắn thế nhưng không nói thêm gì nữa để giữ nàng lại.

Ngay khi nàng vừa bước qua hắn để có thể rời đi, hắn đột nhiên nghiêng người, cầm lấy cổ tay nàng.

Tay hắn dùng lực khiến nàng hoàn toàn không thể động đậy.

“Người vì có gì giữ ta lại?” Lạc Lạc tức giận hất cầm tròng mắt nhìn hắn.

Hắn nhíu mày: “Hung dữ như vậy a, ha ha ha... Ta chỉ muốn giúp nàng lấy ra Trùy Cốt Châm.”

Nghe vậy, Lạc Lạc nhớ lại chiêu thức mình vừa học, suy nghĩ một chút, nàng hướng hắn nở nụ cười sáng lạn.

“Người thật sự lấy giúp ta Trùy Cốt Châm?”

“Dĩ nhiên...”

Không ngờ Thương Nguyệt Vô Triệt còn chưa nói hết một câu, Lạc Lạc ánh mắt giảo hoạt đảo một cái liền vung tay tránh ra xa hắn, đồng thời vận khí ở lòng bàn tay đánh về phía hắn.

“Hay để ta giúp người hiểu đi!” Lạc Lạc tức giận la lớn.

Đột nhiên phải nghênh đón công kích của nàng, Thương Nguyệt Vô Triệt chỉ là nhượng nhượng mày, chiết phiến trong tay tiêu sái mở ra, không khí mang theo một dòng nhiệt, thuần thực lưu loát tránh một chưởng của Lạc Lạc.

“Công phu có tiến bộ.” Hắn đáp trả nàng rất nường tay, bởi đối với chiêu thức của nàng, hắn căn bản là không cần mất sức vẫn có thể phá giải.

Mất một lúc lâu, Lạc Lạc liền bực mình dừng tay lại.

Công phu của hắn hơn nàng rất nhiều, căn bản là đang trêu chọc nàng!

Nàng nắm tay lại, sau đó hất cằm: “Một ngày nào đó ta sẽ đánh bại người!”

“Ta chờ.” Hắn cười nhạt.

“Xem ra Ngân Diện rất thương nàng, không chỉ gấp gáp giúp nàng giải Trùy Cốt Châm còn dạy nàng công phu rất tốt.”

Hắn phe phẩy chiết phiến ưu nhã cười với nàng một tiếng, liền mặc nàng tự do rời đi.

Nhìn bóng lưng nho nhỏ, hắn dịu dàng lên tiếng: “Lạc Lạc, phụ hoàng kêu ta tiến cung, nàng không muốn cùng đi chơi?”

Lạc Lạc dừng lại bước chân, xoay người, ánh mắt không hề che dấu chất vấn.

“Người tốt bụng đến mức muốn ta đi theo chơi?”

Nụ cười của hắn vẫn như cũ, vẫn dịu dàng, ánh mắt lại chớp chớp: “Thương Nguyệt Lưu Vân cũng đi, nàng nên đi để tìm hiểu thêm kẻ địch của chúng ta, biết người biết ta...”

Không đợi hắn nói xong, Lạc Lạc liền trợn mắt cắt lời: “Ta biết ngay người là tên tiểu nhân hám lợi! Không để ý người nữa!”

Nói xong, nàng thi triển khinh công không mấy inh vừa học rời đi.

Nhìn bóng dáng nàng càng ngày càng xa, Thương Nguyệt Vô Triệt híp mắt lại, thật thấp thỏm thì: “Công phu vẫn là quá kém cỏi, như vậy làm sao giúp ta đối phó địch thủ...”

Đi vào Thượng Quan phủ, Lạc Lạc liền cảm thấy quan phủ so với ngày thường tràn ngập một cỗ áp lực.

Dọc theo hàng lang, những nô bộc cũng mặt mày ủ ê.

Lạc Lạc ngăn lại một tỳ nữ hỏi thăm: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Tỳ nữ hạ thấp chân mày trả lời ——

“Mừng Lạc Lạc tiểu thư về, bẩm tiểu thư, sáng sớm hôm nay công công trong hoàng cung mang theo thánh chỉ giá lâm, nói... Lão gia hành sự bất lực, cách chức lão gia, lão gia bây giờ không còn là đại tướng quân nữa, mà trở thành phạm tướng quân, hơn nữa đối với chuyện của Nhật Nguyệt giáo, lão gia cũng không cần quản.”

Nói vậy... Thương Nguyệt Lưu Vân thật sự ra tay rồi.

Lạc Lạc nhăn mày, nghĩ tới Thượng Quan Lăng Phi, nàng gấp gấp nắm bả vai tỳ nữ hỏi: “Vay ca ca ta đâu? Huỳnh ấy hiện tại ở nơi nào?”

“Đại công tử đang cùng lão gia ở đại sảnh.”

Lạc Lạc liền nhanh bước hướng tới đại sảnh.

“Thương Nguyệt Lưu Vân người thật đáng khinh...”

Nàng vừa đi vừa mắng, trong đầu đã sớm đem thương Nguyệt Lưu Vân lăng trì ngàn vạn lần.

Khi nàng vừa tới đại sảnh, chỉ thấy Thượng Quan Lăng Phi ngưng mày trượt xe lăn đi ra, không có Thượng Quan Hành.

“Ca ca.”

Thượng Quan Lăng Phi ngẩng đầu, giả vờ không có việc gì mỉm cười với nàng: “Lạc muội muội.”

88. Chương 89: Đối Phó Người Khác

Trong sân yên tĩnh, hương hoa lượn lờ.

Đang lúc hoa thơm chim hót, bỗng, một ngân châm bén nhọn vút lên phá vỡ cảnh quan xinh đẹp.

“Vút vút vút... đông đông đông...”

Mấy cây ngân châm chớp mắt xuyên qua, bay thẳng về phía cây đại thụ, biến mất trong thân cây nửa đoạn ngân châm.

Nhìn kiệt tác của mình, Lạc Lạc dương khóe môi, rút về cây ngân châm cuối cùng ở giữa ngón tay, quay sang nhìn Thượng Quan Lăng Phi.

”Ca ca, huynh xem công phu phóng ngân châm của ta có phải hay không tiến triển rất nhiều?”

Nàng nhanh chân bước tới chỗ Thượng Quan Lăng Phi, khoe ra ngân châm trong tay, trong ánh nắng, ngân châm lóe sáng chói mắt.

Thượng Quan Lăng Phi vẫn đang mất hồn, liền bị ánh sáng của ngân châm kéo lại tinh thần.

Hắn thu lại tầm mắt, sắp xếp xong suy nghĩ mới nhìn tới cây ngân châm, sau đó chuyển mắt nhìn Lạc Lạc.

“Lạc muội muội, muội phóng châm tiến bộ rất nhanh, xem ra thiên phú của muội rất tốt.”

Lạc Lạc thu hồi ngân châm, con người chuyển một cái, tinh ranh ánh nhìn bức hắn: “Ca ca, huynh qua loa Lạc Lạc, huynh vừa nãy không có nhìn ta, còn dám nói ta có thiên phú, quá gượng ép a.”

Nói xong, nàng đối với hắn làm mặt quỷ, đồng thời dùng ánh mắt khôn khéo nhìn hắn.

Thượng Quan Lăng Phi dừng lại mỉm cười, tránh đi ánh mắt của Lạc Lạc.

Lại sát gần mặt hắn, Lạc Lạc ngữ điệu có chút chần chừ mà hỏi: “Ca ca, có phải huynh vì chuyện cha bị cách chức mà phiền não?”

Thượng Quan Lăng Phi vẻ mặt trầm xuống, né tránh không được ánh mắt của nàng, thở dài, thuận thế đưa tay vuốt vuốt đầu nàng.

“Lạc Lạc, không có chuyện gì có thể thoát khỏi mắt muội, có lúc huynh thật sự nghĩ muội là tiểu tiên nữ trên trời rơi xuống biết đọc tâm thuật, mà không phải là một Tiểu Lạc Lạc không màng thế sự trước kia.....Sao huynh lại không biết trong Thượng Quan phủ còn có muội a, nếu sớm phát hiện một chút, những ngày trước đây hẳn đã rất vui vẻ.”

“Ha ha... Đó là đương nhiên.” Lạc Lạc xấu xa thổi phồng thêm.

Tiếp theo, nàng lại nghĩ, khuôn mặt tươi cười từ từ thu lại, thoáng nhíu mày.

“Ca ca, chuyện cha bị cách chức nhất định là do tên Thương Nguyệt Lưu Vân kia giở trò, huynh... Có chuẩn bị gì không?”

Nhắc tới chuyện này, con người Thượng Quan Lăng Phi liền ảm đạm.

Hắn mấp máy môi, đôi tay nắm lại quả đấm, ẩn nhẫn một lúc lâu, âm thanh của hắn có chút cứng rắn mất tự nhiên: “Nói thật, huynh cũng không biết, huynh không nghĩ sẽ dính liếu tới bất kì chuyện gì của triều đình, nhưng là...”

Dừng một chút, hắn không nói nữa.

Lạc Lạc tiếp lời hắn: “Nhưng chuyện của cha hoàn toàn liên quan đến triều chính, huynh không có cách nào không để ý đến cha đúng không?”

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng Phi buông lỏng mắt, ánh mắt phức tạp không ngừng.

Cuối cùng, hắn ngược lên nhìn Lạc Lạc, đáy mắt không giấu được một chút mờ mịt.

“Lạc Lạc, huynh thật quá thất bại, rõ ràng hận ông ta, nhưng lại không thể hận đến cùng, huynh không muốn quản chuyện của ông ta, ông ta hại chết mẹ huynh, khiến bà phải ôm hận cữu tuyền, hiện tại ông ta gieo gió gặt bão, ta nên thờ ơ lạnh nhạt, không nên không đành lòng, không nên xin lỗi di ngôn của mẹ muốn ta hận ông ấy cả đời.”

Nhìn sắc mặt hắn tràn đầy hoang mang, đây là lần đầu tiên nàng thấy trên khuôn mặt lạnh lùng của hắn xuất hiện bất lực như một thiếu niên bình thường.

Hai người trầm mặt trong chốc lát, Lạc Lạc dần dần nói: “Ca ca, huynh không muốn để ý chuyện triều đình thì đừng để ý, tự ta sẽ có biện pháp trừng trị cái tên Thương Nguyệt Lưu Vân đó.”

Nàng khẽ đảo ánh mắt sâu xa, ánh sáng thông suốt lóe lên trên đôi mày thanh tú.

Thấy thần thái của nàng, Thượng Quan Lăng Phi liền khuyên nhủ: “Lạc muội muội, Thương Nguyệt Lưu Vân không phải người bình thường, muội không cần làm loạn...”

“Ta không có làm loạn a, ta chỉ là khiến Thương Nguyệt Vô Triệt đi làm loạn thôi.” Lạc Lạc rất thông minh mà đem trách nhiệm đẩy lên người phụ quân.

Thượng Quan Lăng Phi lắc đầu một cái: “Lạc vương gia mặc dù cùng Cảnh vương gia bất hòa, nhưng Lạc vương gia là người.....Sẽ không vì Thượng Quan phủ mà cùng Cảnh vương gia xảy ra chuyện, trừ phi hắn có lợi trong chuyện này.”

“Ha ha... Ca ca không ngờ huynh đối với sự bại hoại của Thương Nguyệt Vô Triệt hiểu rõ như vậy.”

Lạc Lạc cảm thấy có điểm thích thú, Thương Nguyệt Vô Triệt cũng không phải là người có thể giả bộ hoàn mỹ nha, vẫn có người nhìn ra hắn là một con hồ ly nham hiểm.

Thấy nàng cười đắc chí, Thượng Quan Lăng Phi không nhịn được mím môi phì cười, lắc đầu một cái đối với nàng hết cách.

“Mặc dù Lạc vương gia bề ngoài là một công tử rất hiền hòa thân thiết, nhưng cũng chỉ là ngoài mặt, trong Thương Nguyệt vương triều hiện nay, có khả năng đối đầu với Cảnh vương gia chỉ có hắn. Nhưng là... Lạc muội muội, Lạc vương gia là vị hôn phu tương lai của muội, muội...”

“Ta thế nào, nếu hần là vị hôn phu tương lai của ta, ta là vị hôn thê tương lai của hần, chẳng phải hần nên ra tay giúp đỡ cha ta sao, huynh cũng nói chỉ có hần mới dám đối đầu Cảnh vương gia.”

Nghe vậy, Thượng Quan Lăng Phi do dự một chút, vẫn cảm thấy không ổn: “Nhưng...”

“Không nhưng nhị gì hết, cứ để ta đối phó Thương Nguyệt Lưu Vân, hần ta cũng sẽ không dễ dàng bỏ qua cho chúng ta... Lạc Lạc ra tay, ca ca yên tâm.”

Tiếp theo, Lạc Lạc như phát hiện ra cái gì mắt lóe lên một cái, nàng cười hì hì le lưỡi nói tiếp: “Chờ tin tốt của ta đi, ta đi trước.”

Không để cho Thượng Quan Lăng Phi có phản ứng, nàng liền thật nhanh lao đi, khiến hần muốn gọi nàng cũng không kịp.

Cánh tay chỉ có thể từ từ hạ xuống, hần có chút ảo não nhìn hai chân, chân mày nhíu lại thật chặt.

Chưa bao giờ, hần hi vọng hai chân mình có thể đứng lên, chưa một khắc nào, hần ảo não vì mình không thể đi lại.

Trước kia, tự giận mình, nhưng bây giờ, hần lại muốn đứng lên...

Nhưng tất cả chỉ là nghĩ, hần cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Lạc biến mất trong tầm mắt.

Trong đầu, giăng đầy lo lắng, không tìm được lối thoát.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/duoc-chieu-sinh-kieu-chon-trung-vuong-phi-tre-con>